ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • МАЙ 2011 Г.

Лиахона

Речи от общата конференция

75 години църковна програма по благосъстоянието

Обявени три нови храма

ПРЕДОСТАВЕНО ОТ МУЗЕЯ ЗА ИСТОРИЯ НА ЦЪРКВАТА

Но каквото имам, това ви давам, от Уолтър Рейн

"… един човек куц от рождението си. Него слагаха всеки ден при тъй наречените
Красни врата на храма, да проси милостиня от ония, които влизаха в храма … ;
Той, като видя Петра и Иоана, когато щяха да влязат в храма, попроси да му се даде милостиня. …
Но Петър рече: Сребро и злато аз нямам; но каквото имам, това ти давам;
В името на Исус Христос Назарянина, стани и ходи.
И като го хвана за дясната ръка, дигна го; и на часа нозете и глезените
му добиха сила" (Деянията 3:2–3, 6–7).

Съдържание, май 2011 г.

Година 18 • Брой 2

2 Резюме на 181-та годишна обща конференция

СЪБОТНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

4 Отново е конференция!
Президент Томас С. Монсън

6 Господният ден и причастието
Старейшина Л. Том Пери

10 Станете като малко дете
от Джийн А. Стивънз

13 Последователи на Христа
Старейшина Уолтър Ф. Гонзалес

15 Единението може да изцели всяка болка
Старейшина Кент Ф. Ричардз

18 Жените на Църквата са невероятни!
Старейшина Куентин Л. Кук

22 Възможности да вършим добро
Президент Хенри Б. Айринг

СЪБОТНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

26 Вотът на подкрепа за църковните служители
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

28 Доклад на Отдела за финансови ревизии на Църквата, 2010 г.
Робърт У. Кантуел

29 Статистически отчет, 2010 г.
Брук П. Хейлз

30 Водени от Светия Дух
Президент Бойд К. Пакър

34 Да посрещнем бъдещето с вяра
Старейшина Ръсел М. Нелсън

37 Установяване на дом, съсредоточен върху Христа
Старейшина Ричард Дж. Мейнз

40 Свидетелство
Старейшина Сесил О. Самюелсън -мл.

42 Желание
Старейшина Далин Х. Оукс

46 Намиране на радост в изпълненото с обич служение
Старейшина М. Ръсел Балард

СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ

49 Подготвяне на света за Второто пришествие
Старейшина Нийл Л. Андерсън

53 Надежда
Старейшина Стивън Е. Сноу

55 Светите ключове на Аароновото свещеничество
Лари М. Гибсън

58 Вашият потенциал, вашата привилегия
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

62 Обучение в свещеничеството
Президент Хенри Б. Айринг

66 Силата на свещеничеството
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

70 Чакайки по пътя за Дамаск
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

78 Повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил
Старейшина Пол В. Джонсън

81 Освещаващото дело по благосъстоянието
Епископ Х. Дейвид Бъртън

84 Същността на ученичеството
Силвия Е. Олред

87 Духът на откровение
Старейшина Дейвид А. Беднар

90 Светият храм – маяк към света
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

94 Вечните благословии на брака
Старейшина Ричард Г. Скот

97 "Ония, които любя, Аз ги изобличавам и наказвам"
Старейшина Д. Тод Кристоферсън

101 Най-големите Господни благословии
Старейшина Карл Б. Прат

103 Какви мъже и жени трябва да бъдете вие?
Старейшина Лин Г. Робинз

106 Призовани да бъдем светии
Старейшина Бенхамин Де Хойос

108 Чудото на Единението
Старейшина Ч. Скот Гроу

111 Знаме за народите
Старейшина Джефри Р. Холанд

114 На прощаване
Президент Томас С. Монсън

ОБЩО СЪБРАНИЕ НА МЛАДИТЕ ЖЕНИ

115 Вярвам в това да съм честна и истинна
Ан М. Диб

118 "Запомни, че доброто започва с теб"
Мери Н. Кук

121 Пазителки на добродетелта
Илейн Ш. Долтън

125 Едно живо свидетелство
Президент Хенри Б. Айринг

72 Висши ръководители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

129 Указател на материалите от конференцията

130 Те ни говориха: Да превърнем конференцията в част от нашия живот

132 Общи президентства на помощните организации

132 Учения за нашето време

133 Новини от Църквата

Резюме на 181-та годишна обща конференция

СЪБОТНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 2 АПРИЛ 2011 Г.
Председателства: Президент Томас С. Монсън. Ръководи: Президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: Старейшина Алън Ф. Пакър. Закриваща молитва: Старейшина Дейл Г. Ренлънд. Музика от Хора на Табернакъла; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органист Клей Кристенън: "Ликувайте, Господ е Цар!", *Химни,* № 51; "Слава на Бог, хвала", *Химни,* № 50; "Чрез нашия пророк говори днес Спасителят", *Химни,* № 14, ар. Мърфи, непубликуван; "Спасителя живее, знам", *Химни,* № 86; "I Know That My Savior Loves Me", Creamer/Bell, ар. Мърфи, непубликуван; "Високо на върха", *Химни,* № 4, ар. Уилбърг, непубликуван.

СЪБОТНА СЛЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 2 АПРИЛ 2011 Г.
Председателства: Президент Томас С. Монсън. Ръководи: Президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: Старейшина Кевин У. Пиърсън. Закриваща молитва: Старейшина Майкъл Т. Рингууд. Музика на Смесения хор на университета "Бригъм Йънг"–Айдахо; диригенти Еда Ашби и Рандъл Кемптън; органист Бони Гудлиф: "Основа на нашата вяра", *Химни,* № 55, ар. Ашби, непубликуван; "Със дивна мъдрост и любов", *Химни,* № 1116; "Вървим напред със вяра в Христа", *Химни,* № 54; "Сион да се вдигне в красота", *Химни,* № 40, ар. Кемптън, непубликуван.

СЪБОТНА ВЕЧЕРНА СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ, 2 АПРИЛ 2011 Г.
Председателства: Президент Томас С. Монсън. Ръководи: Президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: Старейшина Рафаел Е. Пино. Закриваща молитва: Старейшина Джозеф У. Ситати. Музика на хор на свещеничеството от институтите в Огдън Юта и Логан Юта; диригенти Джералд Ф. Саймън, Дж. Найлс Салмънд и Алън Т. Сондърс, органист Андрю Ънсуърт: "See the Mighty Priesthood Gathered", *Hymns,* no. 325; "Guide Me to Thee," *Hymns,* no. 101, ар. Ънсуърт, непубликуван; "Спасителя на Израил", *Химни,* № 5; "Отче наш, Боже на бащите ни"у *Химни,* № 24, ар. Дърам, пуб. Джакмън.

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 3 АПРИЛ 2011 Г.
Председателства: Президент Томас С. Монсън. Ръководи: Президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: Старейшина Гари Е. Стивънсън. Закриваща молитва: Старейшина Тад Р. Калистър. Музика Хорът на Табернакъла; диригент Мак Уилбърг; органисти Ричард Елиът и Андрю Ънсуърт: "Канара за нас, Исусе", *Химни,* № 163; "Sabbath Day" *Hymns,* no. 148; "Чуйте, народи!", *Химни,* № 169, ар. Уилбърг, непубликуван; "Да работим с жар", *Химни,* № 153; "Направих ли нещо добро?", *Химни,* № 141, ар. Забриски, пуб. Плъм; "Духът Божий," *Химни,* № 2, ар. Уилбърг, непубликуван.

НЕДЕЛНА СЛЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 3 АПРИЛ 2011 Г.
Председателства: Президент Томас С. Монсън. Ръководи: Президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: Старейшина Жозе А. Тейксейра. Закриваща молитва: Старейшина Кент Д. Уотсън. Музика Хорът на Табернакъла; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Линда Маргетс и Бони Гудлиф: "I Saw a Mighty Angel Fly", *Hymns,* no. 15, ар. Уилбърг, непубликуван; "I'm Trying to Be like Jesus", *Children's Songbook*, 78–79, ар. Bradford, пуб. Nature Sings; "Хайде, Божии чеда", *Химни,* № 42; "Дай ми още святост", *Химни,* № 83, ар. Стахъли, пуб. Джакмън.

СЪБОТА ВЕЧЕРНА СЕСИЯ, 26 МАРТ 2011 Г., ОБЩО СЪБРАНИЕ НА МЛАДИТЕ ЖЕНИ
Председателства: Президент Томас С. Монсън. Ръководи: Илейн Ш. Долтън. Откриваща молитва: Емъли Люис. Закриваща молитва: Бетани Райт. Музика на хор на Младите жени от колове в област Солт Лейк Сити; диригент Мерилий Уеб; органисти Линда Маргетс и Бони Гудлиф: "Високо на върха", *Химни,* № 4; "Guardians of Virtue," *Strength of Youth Media 2011: We Believe,* непубликуван (чело: Джесика Хънт); "Спасителят живее, знам", *Химни,* № 86, ар. Лайън, пуб. Джакмън (арфа: Хана Коуп); "Основа на нашата вяра", *Химни,* № 55, ар. Уилбърг, непубликуван.

РЕЧИТЕ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА СА НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ
За достъп до речи от общата конференция на различни езици посетете conference.lds.org. После изберете език. Обикновено в рамките на 2 месеца след конференцията аудио записите са на разположение в центровете за разпространение.

ДОМАШНИ ПОСЛАНИЯ И ПОСЛАНИЯ ЗА ОБУЧЕНИЕ ПРИ ПОСЕЩЕНИЕ
За домашни послания и послания за обучение при посещение моля, изберете обръщение, което най-добре съвпада с нуждите на онези, които посещавате.

НА КОРИЦАТА
Лице: Снимка Уестън Колтън.
Гръб: Снимка Лес Нилсън

СНИМКИ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА
Моменти от общата конференция в Солт Лейк Сити бяха заснети от Крейг Даймънд, Уелдън Ч. Андерсън, Джон Люк, Матю Рейер, Кристина Смит, Коуди Бел, Лес Нилсън, Уестън Колтън, Сара Дженсън и Дерек Израилсън; в Аржентина от Марселино Тосен; в Бразилия от Лоренти Фокето, Ана Клаудиа Оливейра и Верушка Оливейра; в Еквадор от Алекс Ромни; в Германия от Мирко Кубе; в Ямайка от Алексия Помълс; в Мексико от Ерика Гонзалес Лаге; във Филипините от Уилмър Ла Торе; в Португалия от Хулиана Оливейра; в Румъния от Матей Флорин; в Словения от Иван Маич; в Южна Африка от Кевин Куни; в Украйна от Марина Лукаш; в Мериленд, САЩ, от Саша Роуз; и в Замбия от Таванда Маруца.

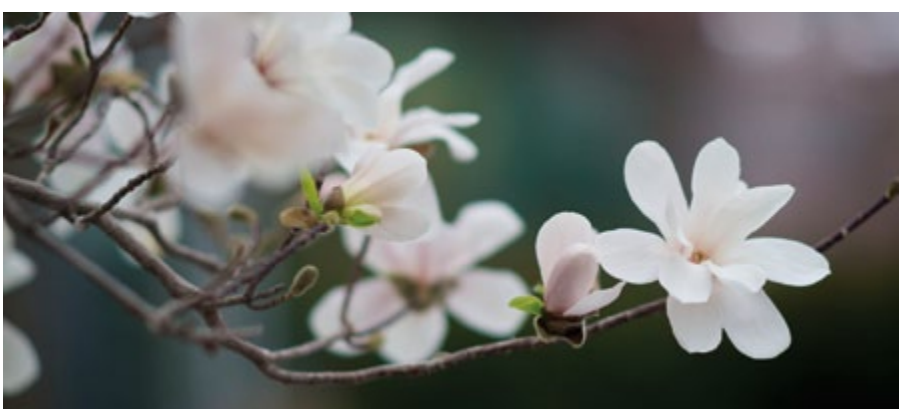

МАЙ 2010 Г., ГОД. 18 БР. 2
ЛИАХОНА 09685 112

Официално международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф

Кворумът на дванадесетте апостоли: Бойд К. Пакър, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън

Редактор: Пол В. Пайпър
Съветници: Стенли Г. Елис, Кристофел Голдън-мл., Йошихико Кикучи

Изпълнителен директор: Дейвид Л. Фришкнехт
Директор планиране и редактиране: Винсънт А. Вон
Директор оформление: Алън Р. Лойбърг

Административен редактор: Р. Вал Джонсън
Помощник-административни редактори: Дженифър Л. Грийнууд, Адам С. Олсън
Редактор: Райън Кар
Помощник-редактор: Сюзън Барет
Редакционен екип: Дейвид А. Едуардз, Матю Д. Флитън, ЛаРене Портър Гонт, Лари Хилър, Кари Кастън, Дженифър Мади, Мелиса Мерил, Майкъл Р. Морис, Сали Дж. Одекърк, Джошуа Дж. Пърки, Чад Е. Фарес, Джен Пинбъроу, Ричард М. Ромни, Джанет Томас, Пол Ванденберге, Джули Уордъл
Главен секретар: Лауръл Теухър

Изпълнителен директор оформление: Дж. Скот Кнудсън
Директор оформление: Скот Ван Кампен
Старши дизайнери: С. Кимбъл Бот, Томас С. Чайлд, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсън, Скот М. Мууи
Ръководител производство: Джейн Ан Питърс
Екип дизайн и производство: Кали Р. Аройо, Колет Небекър Он, Хауърд Г. Браун, Джули Бърдет, Реджинълд Дж. Кристенсън, Ким Фенщермейкър, Кетлийн Хауърд, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън
Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крейг К. Седуик
Директор разпространение: Евън Ларсън

Превод: Росица Крупева/Георги Кралев/Георги Василев/Вивиан Богданова

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или ръководител на район/клон.

Изпращайте ръкописи и питания до *Liahona,* Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; или e-mail: liahona@ldschurch.org.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава "компас" или "нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски, хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, хаитянски, хинди, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, синхалски, словенски, испански, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и виетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2011 г. на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; е-мейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: May 2011 Vol. 18 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

ГОВОРИТЕЛИТЕ, ПОДРЕДЕНИ ПО АЗБУЧЕН РЕД

Айринг, Хенри Б., 22, 62, 125
Андерсън, Нийл Л., 49
Балард, М. Ръсел, 46
Беднар, Дейвид А., 87
Бъртън, Х. Дейвид, 81
Гибсън, Лари М., 55
Гонзалес, Уолтър Ф., 13
Гроу, С. Скот, 108
Де Хойос, Бенхамин, 106
Джонсън, Пол В., 78
Диб, Ан М., 115
Долтън, Илейн Ш., 121
Кристоферсън, Д. Тод, 97
Кук, Куентин Л., 18
Кук, Мери Н., 118
Мейнз, Ричард Дж., 37
Монсън, Томас С., 4, 66, 90, 114
Нелсън, Ръсел М., 34
Олред, Силвия Е., 84
Оукс, Далин Х., 42
Пакър, Бойд К., 30
Пери, Л. Том, 6
Прат, Карл Б., 101
Ричардз, Кент Ф., 15
Робинз, Лин Г., 103
Самюелсън, Сесил О., мл., 40
Скот, Ричард Г., 94
Сноу, Стивън Е., 53
Стивънз, Джий А., 10
Ухтдорф, Дитер Ф., 26, 58, 70
Холанд, Джефри Р., 111

УКАЗАТЕЛ НА ТЕМИТЕ

Аароново свещеничество, 55
благословии, 34, 78, 101
брак, 42, 66, 94
Великден, 114
Второто пришествие, 49
вяра, 18, 34, 42, 53, 70, 78, 87, 101, 106, 125
Господен ден, 6
десятък, 10, 34, 101
деца, 10, 37, 103
добродетел, 115, 121
доброта, 118
дълг, 55, 62
Единение, 15, 40, 53, 106, 108, 114
желания, 42
жени, 18
жертва, 90
завети, 13, 90, 94, 115
истина, 40, 121
Исус Христос, 6, 13, 15, 30, 78, 103, 108, 114
любезност, 118
любов, 13, 22, 46, 62, 84, 94
майчинство, 18
милосърдие, 46, 53, 81
мисионерска работа, 4, 46, 49
молитва, 125
надежда, 53
наказание, 97
несгода, 15, 34, 78, 106
Нов завет, 6
обща конференция, 111, 114
Общество за взаимопомощ, 84
откровение, 30, 87
пионери, 53
Писания, 30
подготовка, 49
покаяние, 40, 97, 108
поклонение, 6
покорство, 10, 34, 40, 87, 97, 101, 103, 125
преподаване, 37
пример, 10, 121, 125
приоритети, 42
причастие, 6
програма по благосъстоянието, 22, 81, 84
пророци, 111
работа, 84
развод, 66
разчитане на собствените сили, 22, 81, 84
родителство, 37, 94, 103
ръководство, 55, 62
светии, 106
Светият Дух, 30, 40, 58, 70, 87, 111
светлина, 87
свещеничество, 30, 49, 58, 62, 66
свидетелство, 40, 66, 125
свободен избор, 42
семейство, 10, 18, 37, 90, 94
служба, 22, 46, 55, 58, 70, 81, 84, 118
смирение, 10, 15
стандарти, 111
съвети, 18
търпение, 15, 78
ученичество, 13, 84, 111
храмове, 4, 90, 115
хуманитарна помощ, 4
честност, 121

От президент Томас С. Монсън

Отново е конференция!

Благодаря ви за вашата вяра и отдаденост на Евангелието, за обичта и грижата, които проявявате един към друг и за службата, която вършите.

Когато тази сграда се планираше, си мислехме, че никога няма да я запълним. Погледнете я сега.

Мои обични братя и сестри, колко е хубаво отново да сме заедно, започвайки 181-та годишна обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Последните шест месеца изминаха бързо, докато бях зает с множество отговорности. Една от най-големите благословии през това време бе повторното освещаване на храма Лаие Хаваи, който почти две години бе подложен на основен ремонт. Бях придружен от президент и сестра Хенри Б. Айринг,

старейшина и сестра Куентин Л. Кук и старейшина и сестра Уилям Р. Уокър. Вечерта преди повторното освещаване, което се състоя през ноември, гледахме 2 000 младежи от храмовия окръг, които изпълниха Кенън Активитис Сентър на студентското градче на УБЙ–Хаваи и изнесоха програма за нас. Продукцията им бе озаглавена “Мястото за събиране” и творчески, умело разказваше за важни моменти от

местната история на Църквата и историята на храма. Каква чудесна вечер бе това!

Следващият ден бе духовен празник – храмът бе повторно осветен в три сесии. Духът Господен се изля изобилно над нас.

Ние продължаваме да строим храмове. Имам привилегията тази сутрин да обявя три допълнителни храма, за които са закупени парцели и които в следващите месеци и години ще бъдат изградени на следните три места: Форт Колинз, Колорадо; Меридиън, Айдахо; и Уинипег, Манитоба, Канада. Те със сигурност ще бъдат една благословия за нашите членове в тези райони.

Всяка година в храмовете се изпълняват милиони обреди. Нека да можем да бъдем верни в изпълнението на подобни обреди не само за нас, но и за починалите ни любими хора, които не са в състояние да ги изпълнят за себе си.

Църквата също така продължава да предоставя хуманитарна помощ в моменти на бедствие. Съвсем неотдавна сърцата ни и нашата помощ отидоха в Япония след опустошителното земетресение и вълни цунами, и последвалите ядрени проблеми. Разпределелихме над 70 тона помощи, включително храна, вода, одеала, постелки и завивки, хигиенни материали, облекло и

гориво. Нашите младежи работиха като доброволци за издирването на изчезнали членове, използвайки Интернет, социалните мрежи и други модерни комуникационни средства. Членове чрез осигурени от Църквата мотопеди доставяха помощи до райони, където бе трудно да се отиде с автомобил. В много колове и райони на Токио, Нагоя и Осака бяха организирани проекти за служба по комплектоването на хигиенни и почистващи комплекти. Така досега бяха дарени над 40 000 часа служба от страна на повече от 4 000 доброволци. Нашата помощ за Япония и други части на света, където има нужда, ще продължи.

Мои братя и сестри, благодаря ви за вашата вяра и отдаденост на Евангелието, за обичта и грижата, които демонстрирате един към друг и за службата, която вършите в своите райони и клонове, колове и окръзи. Благодаря ви също така за вашата вярност в плащането на десятък и дарения и за щедрата ви помощ към други фондове на Църквата.

Към края на 2010 г. по цял свят служеха 52 225 мисионери в 340 мисии. Мисионерската работа е кръвта в жилите на царството. Позволете ми да предложа ако сте в състояние, да обмислите възможността да направите дарение в Общия мисионерски фонд на Църквата.

Сега, мой братя и сестри, нямаме търпение да чуем посланията, които ще ни бъдат отправени днес и утре. Онези, които ще се обърнат към нас, са потърсили помощта и напътствието на небесата, докато са подготвяли своите послания. Да можем да бъдем изпълнени с Духа Господен, да бъдем възвисявани и вдъхновявани, като слушаме и научаваме, е моята молитва. В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Л. Том Пери
от Кворума на дванадесетте апостоли

Господният ден и причастието

Нека през целият ден семейството ви бъде изпълнено с любов, докато почитате Господния ден и изпитвате неговите духовни благословии през цялата седмица.

Мои братя и сестри по цял свят, тази сутрин сме дошли да чуем гласа на пророка. Аз свидетелствам, че гласът, който току-що чухме, е гласа на живия Божий пророк на земята днес, президент Томас С. Монсън. Колко сме благословени от неговите учения и пример!

Тази година в Неделното училище всички ние имаме възможността да изучаваме словата на пророците в Новият завет. Докато Старият завет разглежда пророците и хората, Новия завет се фокусира върху живота и влиянието на единственият човек, който дошъл в смъртността с двойно гражданство в Небесата и на земята – нашия Спасител и Изкупител Исус Христос.

Съвременният свят е толкова наситен с учения на хората, че е лесно да се забрави и изгуби вяра в този разказ с най-голяма важност за живота и службата на Спасителя – Новия завет. Това свещено писание заема централно място в историята на Светите писания, точно както Самият Спасител е основата в нашия живот. Ние трябва да поемем ангажимент да го изучаваме и пазим!

Можем да открием безценни мъдрости в изучаването на Новия завет. Винаги се радвам, когато чета разказите за Павел докато пътувал и организирал Църквата на Спасителя, особено неговите поучения към Тимотей. В четвърта глава на посланието на Павел към Тимотея ние четем: "Това заръчвай и учи … Никой да не презира твоята младост; но бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота"[1]. Не мога да се сетя за по-добър начин за нас да започнем или продължим да бъдем пример за вярващите от това да съблюдаваме Господния ден.

От сътворението на света бил отделен един ден от всички останали. "И благослови Бог седмия ден и го освети"[2]. Дори Бог почивал от Своите дела в този ден, и Той очаква Неговите чеда да правят същото. На чедата Израилеви Той дал заповед:

"Помни съботния ден, за да го освещаваш.

"Шест дни да работиш и да свършиш всичките си дела;

а на седмия ден, (който) е събота на Господа, твоя Бог …

… затова Господ благослови съботния ден и го освети."[3]

Моделът за спазването на Господния ден винаги трябва да включва поклонение на Бог. След като Адам и Ева влезли в смъртността, те получили заповед да "се покланят на Господа, своя Бог, и да принасят първородните на стадата си като приношение на Господа … (по) подобие на жертвата на Единородния на Отца."[4] Жертвоприношенията на животни напомняли на потомството на Адам за онзи ден, в който Агнецът Божий, Исус Христос, ще пожертва Своя живот за нас.

През целият Си живот Спасителят е говорил за тази жертва.[5] В навечерието на разпъването Му, словата Му били изпълнени. Той събрал Своите ученици заедно в горната стая, далеч от шума на света. Той установил причастието на Господната вечеря.

"И когато ядяха, Исус взе хляб, благослови, и го разчупи, като го даваше на учениците, рече: Вземете, яжте; това е Моето тяло.

Взе и чашата, и, като благодари, даде им и рече: Пийте от нея всички!

Защото това е Моята кръв на (новия) завет, която се пролива за прощаване на греховете"[6]

От онзи момент насам Единението на Спасителя станало великата и последна жертва. Когато Той се появил на американския континент след Своето възкресение, дал Своето свещеничество на учениците Си и въвел причастието, казвайки:

"И винаги съблюдавайте да правите това, тъкмо както Аз го направих, тъкмо както Аз разчупих и благослових този хляб и ви го раздадох.

… И това ще бъде свидетелство за Отца, че вие наистина винаги си спомняте за Мене. И ако вие наистина винаги си спомняте за Мене, ще имате с вас Моя Дух."[7]

Забележително е, че дори през мрачният период на вероотстъпничеството този модел за провеждане на богослужения в неделният ден и раздаване на причастието е продължавал да бъде практикуван в много форми.

Когато Евангелието било възстановено, Петър, Яков и Иоан, трима апостоли, които първи получили причастието от Спасителя, се явили на Джозеф Смит и Оливър Каудъри. Под тяхно ръководство свещеническата власт, необходима да се благославя и разнася причастието на членовете на Църквата на Исус Христос, била възстановена.[8]

Свещеническата власт била предадена от Спасителят на Неговите пророци и апостоли, а от тях на нас, и така продължава да бъде на земята днес. Млади носители на свещеничеството по света получават правото да упражняват свещеническата власт, като твърдо пазят заповедите и живеят според стандартите на Евангелието. Когато тези млади мъже имат духовно чисти ръце и чисти сърца, те подготвят, благославят и раздават причастието по начина на Спасителя – начин, определен от това, което Той направил преди повече от 2 000 години.

Вземането на причастието е най-важната част в спазването на Господния ден. В Учение и Завети Господ заповядва на всички нас:

"И за да може по-пълно да се запазиш неопетнен от света, иди в молитвения дом и принеси в жертва свещенодействията си на Моя свят ден.

Защото наистина, това е ден, който ти е назначен, за да си починеш от трудовете си и да се поклониш на Всевишния. …

И на този ден не върши нищо друго”[9]

Като обмислим моделът на Господният ден и причастието в нашият живот, изглежда че има три неща, които Господ изисква от нас: първо, да се запазим неопетнени от света; второ, да отидем в молитвеният дом и дадем своето причастие и принос; и трето, да си почиваме от трудовете си.

Да сме християни и да живеем като истински ученици на Христос е нещо прекрасно. За нас Той казва, “Те не са от света както и Аз не съм от света.”[10] За да се опазим неопетнени от света, през Господния ден Той очаква от нас да избягваме такива светски развлечения, като работа и заведения за отдих.

Вярвам, че Той желае също да се обличаме подходящо. Нашата младеж може да мисли, че старата поговорка “с най-добрите дрехи в неделя” е остаряла. Въпреки това знаем, че когато неделното облекло се принизява до всекидневно, следват съответните отношение и действия. Разбира се, не е необходимо децата ни да носят официални неделни дрехи през целия ден. Обаче с облеклото, което ги насърчаваме да носят, и дейностите, които планираме, ние им помагаме да се подготвят за причастието и да се радват на неговите благословии през целият ден.

Какво означава да предложим своето причастие на Господа? Ние признаваме, че всички ние правим грешки. Всеки от нас трябва да признае и изостави греховете и грешките към нашия Небесен Отец и други хора, които може би сме обидили. Господният ден осигурява чудесни възможности да предложим тези неща – нашето причастие – на Господа. Той казва, “Но помни, че на този, на Господният ден, ти ще принесеш даровете си и приносите си на Всевишния, изповядвайки греховете си пред твоите братя и пред Господа”[11]

Старейшина Мелвин Дж. Балард предлага, “Ние искаме всеки светия от последните дни да дойде до масата за причастие, защото това е мястото за самоизучаване, за самоинспекция, където можем да научим да поправяме грешките си и да сложим в ред живота си, да бъдем в хармония с ученията на Църквата и с нашите братя и сестри.”[12]

Като достойно взимаме от причастието, ние свидетелстваме, че желаем да вземем върху си името на Спасителя и да спазваме Неговите заповеди и *винаги* да си Го спомняме, за да имаме Неговия Дух с нас. По този начин заветът на кръщението ни е подновен. Господ уверява Своите ученици, “колкото пъти го правите, ще си спомняте този час, когато съм бил с вас.”[13]

Понякога ние мислим да починем от трудовете си, като просто нищо не правим на полето или поставим табелата “Затворено” на вратата на офиса. При все това в днешният свят трудът включва всекидневната работа в живота ни. Това може да означава бизнес дейности, които можем да изпълним от вкъщи, спортни състезания и други начинания, които може да ни отдалечат от богослужението в Господния ден и възможността да служим на другите.

“Не се отнасяй лекомислено към

свещени неща”[14], разкрива Господ на ранните светии, сякаш да ни напомни какво е казал на Своите ученици: “Съботата е направена за човека, а не човек за съботата”.[15]

Братя и сестри, в последните дни противникът успява, когато ние разхлабим отдадеността си към Спасителя, пренебрегнем Неговите учения в Новия завет и другите Свети писания и престанем да Го следваме. Родители, сега е времето да научите децата си да бъдат на вярващите пример, като посещават събранията за причастие. Когато дойде неделя сутрин, им помогнете да са добре отпочинали, подходящо облечени и духовно подготвени да вземат символите на причастието и да получат поучение, назидание и облагородяващата сила на Светият Дух. Нека през целия ден семейството ви бъде изпълнено с любов, докато почитате Господния ден и изпитвате неговите духовни благословии през цялата седмица. Поканете синовете и дъщерите си, “Станете и заблестете”, като пазите светостта на Господния ден, “тъй че светлината (им) да може да бъде знаме за народите.”[16]

Като минават годините, аз продължавам да разсъждавам за неделните дни от младостта и юношеството. Все още си спомням първият ден, в който раздадох причастието като дякон, и малките стъклени чашки, които раздавах на членовете в нашия район. Преди няколко години сградата на Църквата в моя роден град беше ремонтирана. Едно отделение в амвона беше запечатано. Когато го отвориха, някои от тези стъклени чашки бяха останали скрити в продължение на години. Една от тях ми беше дадена за спомен.

Също така си спомням едно зелено сандъче за лични вещи, което носехме с нас като морски пехотинци. Вътре имаше дървен поднос и пакети с чашки за причастие, така че да можем да бъдем благословени с мира и надеждата на Господната вечеря дори и сред конфликтите и отчаянието на войната.

Като мисля за тези чашки за причастие от моята младост, едната в закътаната долина на детският ми дом, другата на хиляди мили далеч в Тихия океан, аз съм изпълнен с благодарност, че Спасителят на Света е бил готов да пие от “горчивата чаша”[17] за мен. И понеже Той го направи, мога да кажа с псалмиста, “чашата ми се прелива”[18] с благословиите на Неговото безкрайно и вечно Единение.

В този ден преди неделният ден, започвайки тази изключителна конференция, нека си спомним нашите благословии и възможности, като посещаваме събранието за причастието всяка седмица в нашите райони и клонове. Нека в Господния ден се подготвим и държим по начин, който ще призове тези обещани благословии върху нас и нашите семейства. Аз давам моето специално свидетелство, че най-голямата радост в този живот е да следваме Спасителя. Нека спазваме Неговите заповеди, като пазим свят Неговия свещен ден, е моята молитва в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 1 Тимотея 4:11–12.
2. Битие 2:3.
3. Изход 20:8–11.
4. Моисей 5:5, 7.
5. Вж., напр., Марка 10:32–34; Иоана 2:19; 10:17; 12:32.
6. Матея 26:26–28.
7. 3 Нефи 18:6–7.
8. Вж. Джозеф Смит – История 1:68–69, 72; вж. и Учение и Завети 27:12–13.
9. Учение и Завети 59:9–10, 13.
10. Иоана 17:16.
11. Учение и Завети 59:12.
12. От Брайънт С. Хинкли, в *Sermons and Missionary Service of Melvin J. Ballard,* 1949 г., стр. 150.
13. Преводът на Джозеф Смит, Марка 14:21, в Ръководство към Писанията.
14. Учение и Завети 6:12.
15. Марка 2:27.
16. Учение и Завети 115:5.
17. 3 Нефи 11:11.
18. Псалми 23:5.

Киев, Украйна

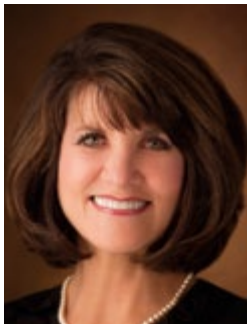

от Джийн А. Стивънз
Първа съветничка в Общото президентство
на Неделното училище за деца

Станете като малко дете

Ако имаме сърце да учим и желание да следваме примера на децата, техните божествени качества могат да се окажат ключът, който да отключи собственото ни духовно израстване.

Нашият Отец в Небесата в Своята велика мъдрост и любов изпраща Своите духовни синове и дъщери на тази земя като деца. Те идват в семействата като скъпи дарове с божествена природа и съдба. Нашият Небесен Отец знае, че децата са един ключ, който да ни помогне да станем като Него. Има толкова много да научим от тях.

Тази важна истина бе доказана преди няколко години, когато член на Седемдесетте бе по работа в Хонконг. Той посетил един много скромен район, изпитващ множество затруднения и неспособен да осигури собствените си нужди. Когато епископът описал положението им, висшият ръководител добил впечатлението да накара членовете да платят десятъка си. Като знаел бедственото им положение, епископът бил твърде угрижен как би могъл да реализира този съвет. Той размишлявал над това и решил да се обърне към най-верните членове на района си и да ги помоли да си платят десятъка. Следващата неделя той отишъл в Неделното училище за деца. Учил децата за Господния закон за десятъка и ги попитал дали желаят да платят десятък от спечелените от тях пари. Децата казали, че са съгласни. И го направили.

После епископът се обърнал към възрастните в района и споделил с тях, че през последните шест месеца техните верни деца плащали десятък. Попитал ги дали биха желали да последват примера на тези деца и да сторят същото. Хората били така развълнувани от жертвите, които децата охотно правели, че сторили всичко необходимо да платят своя десятък. И небесните отвори били отворени. С примера на онези верни деца районът израсъл в покорство и свидетелство.

Именно сам Исус Христос ни учи да гледаме на децата като на пример. Новият завет е записал Неговия отговор, когато апостолите Му спорели кое би следвало да бъде най-голямо в небесното царство. Исус им отговорил на въпроса с кратък, но силен предметен урок. Той повикал едно детенце при Себе си, постави го сред тях и рекъл:

"Ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство.

Който смири себе си като това детенце, той е по-голям в небесното царство" (Матея 18:3–4).

Кое е това, което следва да научим от децата? Какви качества притежават те и какви примери демонстрират, които могат да ни помогнат в нашето духовно развитие?

Тези скъпоценни деца на Бог идат при нас с вярващи сърца. Те са пълни с вяра и предразположени към чувствата на Духа. Те са пример за смирение, послушание и обич. Често те са първите, които обикват и първите, които прощават.

Позволете ми да споделя някои преживявания за това как деца могат да благославят живота ни с невинните си, но силни примери за Христови качества.

Тод, малко момче само на две години, отишъл неотдавна с майка си в един музей на изкуствата, където показвали специална изложба с красиви картини на Спасителя. Докато крачели покрай тези свещени изображения, тя чула малкото си момче благоговейно да произнася името "Исус". Погледнала надолу към него и го видяла да скръства ръце и да свежда глава, когато видял картините. Можем ли да научим от Тод нещо относно поведението на смирение, благоговение и любов към Господ?

Миналата есен наблюдавах примера на едно 10-годишно момче в Армения. Докато чакахме да почне събранието за причастието, то видя да пристига най-възрастната сестра, член на клона. Бързо отиде до нея и й подаде ръката си, за да подкрепи неуверените й стъпки. Придружи я

до първата редица седалки в сградата за събрания, където да може да чува. Би ли могла тази дребна проява на доброта да ни научи, че хората, които са най-великите в Господното царство, са онези, които търсят възможности да служат на другите?

За нас бе поучително да видим влиянието на Кати, момиче от Неделното училище за деца, върху нейното семейство. Тя посещавала НУД и била привлечена от евангелските учения. С растяща вяра и свидетелство Кати оставила една бележка на родителската възглавница. Тя написала, че евангелските истини намерили "дом в нейното сърце". Споделила копнежа си да бъде близо до своя Небесен Отец, да е покорна на заповедите Му, а семейството й да бъде запечатано в храма. Това простичко свидетелство на прелестната им дъщеря развълнувало по един дълбок начин сърцата на родителите й. Кати и семейството й получили светите храмови обреди, които свързали навеки нейното семейство. Вярното сърце на Кати и примерът на вяра помогнал в семейството й да бъдат донесени вечните благословии. Би ли могло искреното й свидетелство и желание да следва Господния план да ни поведат към това да видим по-ясно кое е от най-голямо значение?

Нашето семейство се учи от един близък роднина, шестгодишният Лийъм. През изминалата година той се бореше с упорит мозъчен раков тумор. След две тежки операции бе решено, че ще е нужно и лечение с радиотерапия. По време на радиотерапията от него се искаше да лежи съвсем сам и неподвижен. Лийъм не желаеше успокоителни, защото не харесваше начина, по който те го карат да се чувства. Той реши, че ако просто може да чува гласа на баща си по интеркома, би могъл да лежи неподвижно и без успокоителни.

В онези тревожни мигове татко му говорел насърчително и с обич. "Лийъм, макар и да не ме виждаш, аз съм редом с теб. Знам, че можеш да се справиш. Обичам те". Лийъм успешно изпълни изискваните 33 радиотерапевтични сеанса, като оставал напълно неподвижен, постижение, което лекарите му смятали за невъзможно без успокоителни за толкова малко момче. През месеците на страдание и трудности заразителният оптимизъм на Лийъм беше силен пример как да посрещаме несгодата с надежда и дори щастие. Неговите лекари, сестрите и безброй други хора бяха вдъхновени от неговия кураж.

Ние всички научаваме важни уроци от Лийъм – уроци как да изберем вярата и да уповаваме в нашия Небесен Отец. Също като Лийъм ние не можем да виждаме нашия Небесен Отец, но можем да слушаме гласа Му, който ни дава силата, нужна да устоим на житейските предизвикателства.

Нима примерът на Лийъм не ни помага по-добре да разберем словата на цар Вениамин за това да станем като дете – покорни, кротки, смирени, търпеливи, изпълнени с любов? (Вж. Мосия 3:19.)

Тези деца дават примери за някои от детските качества, които трябва да развием или преоткрием в себе си, за да влезем в небесното царство. Те са светли духове, неопетнени от света – готови да се учат и пълни

с вяра. Не е удивително, че Спасителят изпитвал специална любов и признателност към малките деца.

Сред изключителните събития при посещението на Спасителя в Америка се откроява Неговото нежно служение на децата. По един трогателен начин Той протяга ръка към всяко едно дете.

"И Той взе малките им деца, едно по едно и ги благослови, като се молеше на Отца за тях.

И когато направи това, Той заплака …

И Той заговори на множеството и им каза: Вижте малките си деца" (3 Нефи 17:21–23).

Старейшина М. Ръсел Балард ни учи относно важността на съвета на Спасителя, "Вижте малките си деца", когато казва: "Забележете, че Той не казва "хвърляйте им по някой поглед" или "гледайте ги от време на време", нито "понякога поглеждайте в тяхна посока". Той казва да ги *гледаме*. За мен това означава да ги обгърнем с очите си и със сърцата си; ние следва да виждаме и да сме признателни за онова, което те наистина са: духовни деца на нашия Небесен Отец с божествени качества" ("Behold Your Little Ones", *Tambuli,* окт. 1994 г., стр. 40; курсив добавен).

Няма по-съвършено място да гледаме малките си деца от нашите семейства. Домът е място, където всички ние можем да учим и заедно да израстваме. Една от хубавите ни песни от Неделното училище за деца ни учи тази истина:

Семейство има Бог Отец.
Това сме ти и аз и всички други хора.

Тук праща ни да се родим –
в семейства да живеем и учим.
("Семейството е от Бога", *Лиахона,* окт. 2008 г., з12–13.)

Именно в нашите семейства, в атмосфера на обич и вяра е мястото, където виждаме и можем да оценим по по-личен начин божествените качества на Неговите духовни деца. Именно тук, в нашите семейства сърцата ни могат да бъдат смекчени и ние в смирение да пожелаем да се променим и да станем по-подобни на деца. Това е един процес, чрез който ставаме по-подобни на Христа.

Дали някои от житейските изпитания не са отнели от вас вярното сърце и детската вяра, които някога сте имали? Ако е така, погледнете децата във вашия живот. И после отново се огледайте. Това може да са деца във вашето семейство, от другата страна на улицата или в неделното училище на вашия район. Ако имаме сърце да учим и желание да следваме примера на децата, техните божествени качества могат да се окажат ключът, който да отключи собственото ни духовно израстване.

Винаги ще бъда благодарна за благословията от собствените ми деца. Примерът на всяко едно от тях ми е преподавало уроци, от които съм се нуждаела. Те ми помогнаха да се променя към по-добро.

Давам смиреното си, но сигурно свидетелство, че Исус е Христос. Той е съвършеният Син – покорен, кротък, смирен, търпелив и така изпълнен с любов. Да може всеки от нас да има сърце да следва Неговия пример, да стане като малко дете и така да се завърне в нашия небесен дом, се моля, в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Уолтър Ф. Гонзалес
от Президентството на Седемдесетте

Последователи на Христа

Последователите на Христос изграждат живота според този на Спасителят и крачат в светлина.

Миналият октомври аз и съпругата ми придружихме старейшина Нийл Л. Андерсън и съпругата му за първа копка на нов храм в Кордоба, Аржентина. Както е прието, след церемонията се проведе пресконференция. Една журналистка, която не беше член на нашата Църква, коментира, че е забелязала колко добре се отнасят мъжете със своите съпруги. После тя неочаквано попита: Това истина ли е или измислица? Сигурен съм, че тя е видяла и почувствала, че има нещо различно сред нашите членове. Може да е почувствала желанието на членовете ни да следват Христос. Членовете на Църквата по целият свят имат такова желание. В същото време милиони хора, които не са членове на Църквата, също имат желание да Го следват.

Наскоро заедно със съпругата ми бяхме много впечатлени от хората в Гана и Нигерия. Повечето от тях не бяха членове на нашата Църква. Ние бяхме щастливи да видим желанието им да следват Христос, изразено в много от разговорите им – в домовете, колите, по стените и билбордовете им. Никога не бяхме виждали толкова християнски църкви една до друга.

Като светии от последните дни, наш дълг е да поканим милиони, като например тези хора, които идват да видят какво нашата Църква може да добави към добрите неща, които вече имат. Всеки човек от всеки континент, климат или култура може да разбере за себе си, че Пророкът Джозеф Смит видял Отца и Сина във видение. Те могат да разберат, че небесни пратеници са възстановили свещеничеството, и че Книгата на Мормон е още едно свидетелство за Исус Христос. Според думите на Енох, "… праведност (беше изпратена) от небето долу на земята, и (истина беше изпратена) от земята, за да дадат свидетелство за Моя Единороден (на Отца)."[1]

Спасителят ни е обещал: "… Който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота"[2] Последователите на Христос изграждат живота според този на Спасителят и крачат в светлина. Две характеристики могат да ни помогнат да разберем до каква степен Го следваме. Първо, последователите на Христос са любящи хора. Второ, последователите на Христос сключват и спазват завети.

Първата характеристика, да бъдем изпълнени с любов, е вероятно едно от нещата, които е забелязала журналистката в Кордоба сред нашите членове на Църквата. Ние следваме Христос, защото Го обичаме. Когато следваме Изкупителя с любов, ние следваме Неговият собствен пример. С помощта на любовта Спасителят бил покорен на волята на Отца при всякакви обстоятелства. Нашият Спасител бил покорен дори когато изпитвал огромна физическа и емоционална болка, дори когато бил бит с камшик и подиграван, дори когато Неговите врагове Го измъчвали, докато приятелите Му Го изоставили. Единителната жертва, която е уникална в мисията на Спасителя, е най-великият израз на любов, показван някога. "… На Него (дойде) наказанието докарващо нашия мир, И с Неговите рани ние се изцелихме"[3].

Както Христос следвал Отца при всякакви обстоятелства, ние трябва да следваме Неговия Син. Ако го правим, няма значение с каква тъга, гонение, страдания или тръни в плътта[4] се сблъскваме Ние не сме сами. Христос ще ни помогне. Нежните Му милости ще ни направят силни при каквито и да е обстоятелства.[5]

Подобно на Рут моавитката, следването на Спасителя може да означава да забравим много скъпи неща. Като нова обърната във вярата, от любов към Бог и Ноемин тя оставила всичко зад гърба си, за да живее според вярата си.[6]

Това може да означава също да устояваме на несгоди и изкушения. В младостта си Иосиф бил продаден в робство. Бил отведен далеч от всичко, което обичал. По-късно той

бил изкушен да извърши грях. Той устоял на изкушението и казал, "как, прочее, да сторя аз това голямо зло и да съгреша пред Бога?"[7] Любовта му към Бог била по-силна от всяко изкушение или несгода.

Днес ние имаме съвременни Рут и Иосиф по цял свят. Когато брат Джими Олвера от Гуаякил, Еквадор, получил призованието си за мисия, семейството му се борело с големи трудности. В деня, в който заминал, му казали, че излезе ли през вратата, ще изгуби семейството си. Той тръгнал с разбито сърце. Докато бил на мисия, майка му го помолила да остане по-дълго на мисионерското поле, защото те получили толкова много благословии. Днес брат Олвера служи като патриарх на кол.

Когато истински обичаме Христос, ние получаваме необходимата сила да Го следваме. Самият Господ ни показва това, когато Той три пъти пита Петър "Обичаш ли Ме?" След като Петър потвърдил, любовта си към Него, Господ му разказал за идващите трудности. После дошъл призивът: "Върви след Мене". Въпросът зададен на Петър от Спасителя, може да бъде зададен и нас: "Обичаш ли Ме?", последван от призив за действие: "Върви след Мене"[8]

Любовта оказва мощно влияние в сърцата ни, при усилията ни да бъдем покорни. Любовта към нашият Спасител ни вдъхновява да спазваме Неговите заповеди. Любовта към майка, баща или брачен партньор може също да вдъхнови нашето покорство на евангелските принципи. Начинът, по който се отнасяме към другите, показва доколко следваме нашия Спасител в това, да имаме любов помежду си.[9] Ние показваме любовта си към Него, когато се спираме да помагаме на другите, когато сме "съвършено честни и правдиви във всичко"[10] и когато сключваме и спазваме заветите.

Втората характеристика, която имат последователите на Христос, е сключване и спазване завети, както Той е правил. Мороний сочи, че "… проливането на кръвта на Христа, която е в завета на Отца за опрощение на греховете ви, за да станете свети и неопетнени"[11]

Пророкът Джозеф Смит учи, че дори преди създаването на тази земя заветите са били сключвани в небесата.[12] Древните пророци и патриарси сключвали завети.

Самият Спасител дава пример. Той бил кръстен от човек със съответната власт, за да изпълни цялата праведност. Чрез Своето кръщение Спасителят свидетелствал на Отца, че Той ще бъде покорен в спазването на всички заповеди на Отца.[13] Както и в древните дни, ние също следваме Христа и сключваме завети чрез свещенически обреди.

Сключването на завети е нещо, което милиони хора, които не са членове на Църквата, могат да прибавят към добрите неща, които те вече имат. Сключването на завети е израз на любов. Това е начин да Му кажем, "Да, аз ще Те следвам, понеже Те обичам."

Заветите включват обещанията, "тъкмо за живот вечен"[14]. Всички неща ще работят заедно за наше добро, ако помним своите завети.[15] Те трябва да бъдат сключвани и спазвани, за да получим изцяло онова, което ни обещават. Като обичаме Спасителят и помним нашите завети, ще ни помогне да ги спазваме. Взимането от причастието всяка седмица е един начин, по който можем да си спомняме нашите завети.[16] Друг начин е да посещаваме често храма. Спомням си една млада омъжена двойка в Южна Америка, която мислеха да се разведат, тъй като не можеха да се разбират. Един свещенически ръководител ги посъветвал да посетят храма и да отделят специално внимание на думите и обещанията в заветите, сключвани там. Те го направиха и това спаси брака им. Силата на нашите завети е по-голяма от всяко предизвикателство, с което се сблъскваме.

На онези членове, които не са активни в Евангелието, казвам: моля върнете се обратно. Почувствайте благословиите да си спомните и подновите заветите чрез причастието и посещение на храма. Като правите това, изразявате любовта си и показвате готовност да бъдете истински последовател на Христос. Това ще ви даде възможност да получите всички обещани благословии.

Онези, които не са членове на нашата Църква, аз ви приканвам да упражнявате вяра, да се покаете и да имате възможността да получите завета на кръщение в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Като правите това, вие ще покажете вашата любов към нашия Небесен Отец и вашата готовност да следвате Христа.

Свидетелствам, че ние сме пощастливи, когато следваме учения-та на Евангелието на Исус Христос. Като се стремим да Го следваме, небесните благословии ще дойдат върху нас. Аз знам, че Неговите обещания ще се изпълнят, като сключваме и спазваме заветите и станем истински последователи на Христос. Свидетелствам за Неговата голяма любов към всеки един от нас и го правя в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моисей 7:62.
2. Иоана 8:12.
3. Исаия 53:5.
4. 2 Коринтяните 12:7.
5. Вж. 1 Нефи 1:20.
6. Вж. Рут 1:16.
7. Вж. Битие 39:7–9.
8. Вж. Иоана 21:15–19.
9. Вж. Иоана 13:35.
10. Алма 27:27.
11. Мороний 10:33.
12. Вж. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит* (2007 г.), стр. 42; вж. и Spencer W. Kimball, "Be Ye Therefore Perfect" (духовно послание, Salt Lake Institute of Religion, 10 януари 1975 г.): "Ние сключихме обети, тържествени обети, в Небесата преди да дойдем в този смъртен живот. … Ние сключихме завети. Ние ги сключихме преди да сме приели нашето състояние тук на земята."
13. Вж. 2 Нефи 31:5–7.
14. Авраам 2:11. Вж. и John A. Widtsoe, "Temple Worship" (лекция, Assembly Hall, Salt Lake City, 12 октомври 1920 г.), стр. 10: "Заветът дава живот на истината и прави възможни благословиите, които са награда за всички онези, които използват правилно знанието."
15. Вж. Учение и Завети 90:24.
16. Вж., например, 3 Нефи 18:7–11.

От старейшина Кент Ф. Ричардз
от Седемдесетте

Единението може да изцели всяка болка

Голямото ни лично предизвикателство в земния живот е да станем "светия чрез Единението на … Христа".

Като хирург открих, че значителна част от професионалното ми време бива отделяно на въпроса за болката. По необходимост аз хирургически я причинявам почти всеки ден – и съответно много от усилията ми биват употребявани за контрол и облекчаване на болката.

Размишлявал съм над целта на болката. Никой от нас не е имунизиран срещу това да изпита болка. Виждал съм хора да се справят с нея много различно. Някои с гняв се отвръщат от Бог, докато други позволяват на своето страдание да ги приближи до Него.

Също като вас, аз самият съм изпитвал болка. Болката е мярка и критерий за процеса на оздравяване. Често тя ни учи на търпение.

Вероятно затова използваме термина *пациент* или търпелив, когато говорим за болните.

Старейшина Орсън Ф. Уитни пише: "Няма изстрадана болка, няма преминато изпитание, което да е напразно. Тя съдейства за образованието ни, за развиване на качества като търпение, вяра, твърдост и смирение … Тъкмо чрез тъга и страдание, труд и изпитание ние получаваме знанието, което сме дошли да придобием тук"[1].

По подобен начин старейшина Робърт Д. Хейлз пише:

"Болката ви довежда до смирението, което ви позволява да размишлявате. Тя е едно преживяване, което съм благодарен, че съм понесъл …

Научих, че физическата болка и изцелението на тялото след сериозна операция са забележително подобни на духовната болка и изцелението на душата в процеса на покаянието"[2].

По-голямата част от страданията ни не са по наша вина. Неочаквани събития, противоречиви или разочароващи обстоятелства, внезапна болест или дори смърт ни заобикалят и се промъкват в нашето земно съществуване. Освен това ние можем да търпим несгоди поради действията на други хора[3]. Лехий Лехий отбелязва, че Яков "изстрада … много скръб поради грубостта на братята (му)"[4]. Противопоставянето е част от плана на щастие на Небесния Отец. Всички ние се сблъскваме достатъчно с него, за да осъзнаем

любовта на нашия Отец и своята нужда от помощта и подкрепата на Спасителя.

Спасителят не е мълчалив наблюдател. Той Самият лично и безкрайно познава болката, с която се сблъскваме.

"Той изстрадва болките на всички човеци, да, болките на всяко живо създание, и мъже, и жени, и деца"[5].

"Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно"[6].

Понякога в дълбините на болката сме изкушени да попитаме, "Няма ли балсам в Галаад? Няма ли там лекар?"[7] Свидетелствам, че отговорът е да, там има лекар. Единението на Исус Христос може да изцели всички тези състояния и случаи в земния живот.

Има друг вид болка, за която сме отговорни *ние*. Духовната болка лежи дълбоко в душите ни и може да се усеща като неугасима, тъкмо като да бъдем раздирани от "неизразим ужас", както го описва Алма[8]. Тя произлиза от нашите греховни действия и липса на покаяние. За тази болка също има универсален и абсолютен лек. Той е от Отца, чрез Сина, и е за всеки от нас, който желае да направи всичко необходимо да се покае. Христос казва, "не искате ли сега да се върнете към Мене … и да се обърнете, за да може да ви изцеля?"[9]

Сам Христос учи:

"И Моят Отец Ме изпрати, за да мога да бъда издигнат на кръста; за да мога, *след* като бъда издигнат на кръста, да привлека всички човеци към Мене …

ето защо според *силата* на Отца Аз ще привлека всичките човеци към Мене"[10].

Вероятно Неговото най-значимо дело е продължаващата работа с всеки от нас поотделно да ни извиси и благослови, да ни усили и подкрепи, да ни напътства и опрощава.

Както Нефи вижда във видение, по-голямата част от земното служение на Христос е посветена на благославяне и изцеляване на болните с различни страдания – физически, емоционални и духовни. "… и аз видях множества от люде, които бяха болни и измъчвани от всякакъв вид болести. … И те бяха изцелени чрез силата на Агнеца Божий"[11].

Алма също пророкува, че " Той ще се яви, изстрадвайки болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид, и … Той ще вземе върху Си болките и болестите на Своя народ …

… за да може сърцето *Му* да се изпълни с милостта, … та да узнае *Той* според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му"[12].

Късно една нощ, лежейки в болничното легло, този път като пациент, а не лекар, аз четях тези стихове отново и отново. Размишлявах, Как става това? За кого? Трябва ли да отговори човек на някакви условия? Прилича ли на опрощаването на прегрешение? Трябва ли да спечелим Неговата любов и помощ?" Като размишлявах, стигнах до разбирането, че по време на земния си живот Христос *избрал* да изтърпи мъки и несгоди, за да ни разбере. Вероятно ние също трябва да изживеем трудностите на смъртността, за да разберем Него и нашите вечни цели[13].

Президент Хенри Б. Айринг учи: "Ще бъдем утешени, когато в беда се наложи да чакаме за обещаното от Господ облекчение, че Той от опит знае как да ни изцели и помогне… И вярата ни в тази сила ще ни даде търпение, докато се молим, действаме и очакваме помощ. Той можел да разбере как да ни окаже подкрепа само чрез откровение, но *избрал да се научи чрез Своя личен опит*"[14].

През онази нощ се почувствах прегърнат в обятията на любовта Му[15]. Сълзи на благодарност мокреха възглавницата ми. По-късно, докато четях за земното служение на Христа в Матея, направих друго откритие: "доведоха при Него

Гуаякил, Еквадор

мнозина … и Той … изцели *всичките* болни”[16]. Той изцелил *всички,* които дошли при Него. Никой не бил върнат обратно.

Както учи старейшина Далин Х. Оукс: “Благословията да бъдем изцелени идва по много начини, според личните ни нужди, така както ги познава Този, Който ни обича най-много. Понякога изцелението “лекува” нашето заболяване или повдига товара ни. Понякога сме “изцелени”, като ни се даде силата, разбирането или търпението да нося товара, който е положен върху нас”[17]. Всички, които дойдат, могат да бъдат “прегърнат(и) в ръцете на Исуса”[18]. Всички души могат да бъдат изцелени от Неговата сила. Всяка болка може да бъде облекчена. В Него ние можем да “намери(м) покой на душите си”[19]. Нашите земни обстоятелства може да не се променят незабавно, но нашата болка, тревога, страдание и страх могат да бъдат погълнати от Неговия мир и целителен балсам.

Забелязал съм, че децата често приемат по-естествено болката и страданието. Те тихо устояват със смирение и кротост. Чувствал съм красивият, сладък дух, който обкръжава малките деца.

Тринадесетгодишната Шери изтърпяла 14-часова операция на тумор в гръбначния мозък. Когато дошла в съзнание в интензивното отделение, тя казала: “Татко, леля Шерил е тук… и дядо Норман… и баба Браун са тук. И, татко, кой този, който стои до теб? … Изглежда като теб, но е по-висок. … казва, че е твоят брат, Джими”. Нейният чичо Джими бил починал на 13-годишна възраст от фиброзен цистит.

Почти цял час Шери … описвала своите посетители, всичките починали членове на семейството й. После тя изтощена заспала.

По-късно казала на баща си, “Татко, всичките деца тук, в интензивното отделение, имат ангели, които им помагат”[20].

На всички нас Спасителят казва:

“Ето, вие сте малки деца, не можете да понесете всичко сега; вие трябва да израствате в благодат и в познание на истината.

Не бойте се, дечица, защото сте Мои …

Затова Аз съм сред вас и Аз съм добрият пастир”[21].

Голямото ни лично предизвикателство в земния живот е да станем “светия чрез Единението на … Христа”[22]. Болката, която изпитваме вие и аз, може да е когато този процес е най-премерен. В трудни моменти ние можем в сърцата си да станем деца, да се смирим и да “се молим, действаме и очакваме”[23] търпеливо изцелението на душите и телата ни. Подобно на Иов, след като бъдем пречистени чрез нашите изпитания, ние ще излезем като злато[24].

Давам свидетелство, че Той е наш Изкупител, наш Приятел, наш Ходатай, великият лечител, великият целител. В Него ние можем да намерим мир и утеха от нашата болка и нашите грехове, ако само дойдем при Него със смирени сърца. Неговата благодат е достатъчна[25]. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Orson F. Whitney, в Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* 1972 г., стр. 98.
2. Robert D. Hales, “Healing Soul and Body”, *Ensign,* ноем. 1998 г., стр. 14.
3. Вж. Алма 31:31, 33.
4. 2 Нефи 2:1.
5. 2 Нефи 9:21.
6. Евреите 4:16. Павел ни учи да гледаме на Спасителя като на пример как да издържаме от грешните такива противоречия със себе си, та да не ни “дотегва и да не ставате малодушни” (Евреите 12:3).
7. Еремия 8:22.
8. Алма 36:14.
9. 3 Нефи 9:13.
10. 3 Нефи 27:14–15; курсив добавен.
11. 1 Нефи 11:31.
12. Алма 7:11–12; курсив добавен.
13. Вж. John Taylor, *The Mediation and Atonement* 1882 г., стр. 97. Президент Тейлър пише за един “завет”, сключен между Отца и Сина на доземните съвети за извършване на единителното изкупление на човечеството. Доброволното страдание приживе на Христос било в допълнение към страданията в градината и на кръста (вж. Мосия 3:5–8).
14. Хенри Б. Айринг, “Несгода”, *Лиахона*, май 2009 г., стр. 24; курсив добавен.
15. Вж. Учение и Завети 6:20.
16. Матея 8:16; курсив добавен.
17. Далин Х. Оукс, “Той изцелява обременените”, *Лиахона*, ноем. 2006 г., стр. 7–8.
18. Мормон 5:11.
19. Матея 11:29).
20. Вж. Michael R. Morris, “Sherrie’s Shield of Faith”, *Ensign*, юни 1995 г., стр. 46.
21. Учение и Завети 50:40–41, 44.
22. Мосия 3:19.
23. Хенри Б. Айринг, *Лиахона*, май 2009 г., стр. 24.
24. Иов 23:10.
25. 2 Коринтяните 12:9; вж. и Етер 12:26–27; Учение и Завети 18:31.

От старейшина Куентин Л. Кук
от Кворума на дванадесетте апостоли

Жените на Църквата са невероятни!

Голяма част от постиженията на Църквата се дължат на безкористната служба на жените.

Писателят историк Уолъс Стегнър описва миграцията на мормоните и събирането в долината Солт Лейк. Той не приел нашата вяра и в много случаи бил критично настроен; при все това е впечатлен от отдадеността и героизма на ранните членове на Църквата, особено жените. Той заявява, "Техните жени били невероятни"[1]. Повтарям тези думи днес. Жените на нашата Църква са невероятни!

Бог е заложил в жените божествени качества като сила, добродетел, обич и готовност да жертват, за да отгледат идни поколения от Неговите духовни деца.

Неотдавнашно анкетно проучване в САЩ твърди, че жените от всички вероизповедания "вярват по-ревностно в Бог" и посещават повече религиозни служби от мъжете. "На практика по всеки един показател те са по-религиозни"[2].

Не бях изненадан от тези резултати, особено когато се замислих върху така важната роля на семействата и жените в нашата вяра. Нашето учение е ясно: жените са дъщери на нашия Небесен Отец, Който ги обича. Жените са равни на своите съпрузи. Бракът налага пълно партньорство, при което съпруги и съпрузи работят рамо до рамо, за да посрещнат нуждите на семейството[3].

Знаем, че жените, включително и тези, които се стремят да живеят според Евангелието, срещат многобройни трудности.

Наследството на сестрите пионери

Главна характеристика в живота на нашите предци пионери е вярата на сестрите. По своята божествена природа жените имат по-голямата дарба и отговорност за дома и децата, като полагат грижи там и на други места. Предвид това, вдъхновяваща е вярата на сестрите, готови да напуснат домовете си, за да пресекат равнините, пътувайки към неизвестното. Ако трябва да отбележим най-важната тяхна черта, това е непоклатимата им вяра във възстановеното Евангелие на Господ Исус Христос.

Героичните разкази за това, което тези жени пионери жертвали и постигнали при пътуването си през равнините, е едно безценно наследство на Църквата. Силно впечатлен съм от разказа на Елизабет Джаксън, чиито съпруг Ерън умрял след заключителното преминаване на река Плате на кервана с ръчни колички на Мартин. Тя пише:

"Няма да се опитвам да опиша чувствата си, след като останах вдовица с три деца при такива мъчителни обстоятелства. … Вярвам… че моите страдания заради Евангелието ще бъдат осветени за мое добро …

Обърнах се към Господ,…Който е обещал да бъде съпруг на вдовицата и баща на останалите без баща. Обърнах се към Него и Той ми се притече на помощ"[4].

Елизабет казва, че пише историята за хората, които преминали през подобни премеждия, с надеждата, че потомците им ще бъдат готови да страдат и да жертват всички неща за царството Божие[5].

Жените в Църквата днес са силни и смели

Вярвам, че жените на Църквата днес правят тези неща и са също толкова силни и верни. Свещеническото ръководство в тази Църква на всички нива с благодарност признава службата, жертвата, отдадеността и приноса на сестрите.

Голяма част от постиженията на Църквата се дължат на безкористната служба на жените. И в Църквата, и у дома е много красиво да се наблюдава как свещеничеството и Обществото за взаимопомощ действат в съвършена хармония. Това взаимодействие е като добре настроен оркестър и изсвирената симфония вдъхновява всички ни.

Когато неотдавна бях изпратен на конференция на кол Мишън Виехо Калифорния, бях развълнуван от разказ за случилото се на новогодишния младежки танц,

организиран от четири кола. След танца била намерена дамска чанта, като по външни белези не могло да се определи чия е. Ще споделя част от записаното от сестра Моника Седжуик, президентка на Младите жени в кол Лагуна Нигел: "Не искахме да нахалстваме; това бяха лични вещи! Затова предпазливо я отворихме и извадихме нещото, което беше най-отгоре – с надеждата то да я идентифицира. Така и стана, но по различен начин – извадихме брошурата *За укрепването на младежите*. Браво! Това ни разкри нещо за нея. След това посегнахме за следващата вещ, едно тефтерче. Със сигурност там щяхме да намерим отговорите, но не и тези, които очаквахме. На първата страница имаше списък с любими стихове. Последваха още пет страници с грижливо записани цитати от Писанията и лични бележки".

Сестрите незабавно поискали да се срещнат с тази примерна млада жена. Те отново бръкнали в чантата, за да открият нейната собственичка. Извадили ментови бонбони, сапун, лосион и четка. Харесаха ми техните коментари: "Да, хубави неща излизат от устата й; ръцете й са чисти и меки, тя се грижи за себе си".

Те с нетърпение очаквали следващото съкровище. Появило се малко ръчно направено портмоне, като в затворен с цип негов джоб имало малко пари. Те възкликнали, "Аха, тя мисли творчески и е подготвена!" Почувствали се като деца на Коледа. Следващата находка ги изненадала още повече: рецепта за шоколадов сладкиш с бележка да направи този сладкиш за рождения ден на нейна приятелка. Те почти извикали от радост, "Тя е ДОМАКИНЯ! Предвидлива и готова да служи". И накрая, да, открили лични документи.

Ръководителките казаха, че се почувствали наистина благословени да бъдат свидетелки "на тихия пример на една млада жена, което живее според Евангелието"[6].

Този разказ илюстрира отдадеността на нашите млади жени на стандартите на Църквата[7]. Това също е пример за грижовни, заинтересовани и отдадени ръководителки на Младите жени по света. Те са невероятни!

Сестрите имат важни роли в Църквата, семейния живот и като отделни личности и са крайно важни в плана на Небесния Отец. Много от тези отговорности не осигуряват паричен доход, но дават удовлетворение, което е от вечно значение. Неотдавна една възхитителна и много способна жена от редакционната колегия на един вестник помоли за описание на ролята на жените в Църквата. Обяснихме, че всички ръководители в нашите конгрегации са *неплатени*. Тя ни прекъсна, като каза, че интересът й значително намалял. Тя каза, "Не мисля, че жените имат нужда от още *неплатена* работа".

Ние отбелязахме, че най-важната организация на земята е семейството, където "бащите и майките са… равностойни партньори"[8]. Никой от двамата не получава парично възнаграждение, но благословиите са неописуеми. Разбира се, ние й разказахме за организациите на Обществото за взаимопомощ, Младите жени и Неделното училище за деца и как те се ръководят от жени. Отбелязахме, че от най-ранната ни история както мъжете, така и жените се молят, свирят, отправят речи и пеят в хор, дори в събранието за причастие, нашето най-свято събрание.

Наскоро издадена и приета с одобрение книга, озаглавена *American Grace* (Американска благодат) дава информация за жените от много вероизповедания. Тя отбелязва, че жените на Църквата се отличават с тяхното удовлетворение от ролята им в ръководството на Църквата[9]. Освен това светиите от последните дни като цяло, и жени, и мъже, сме най-привързани към нашата религия[10].

Нашите жени са невероятни не защото са успели да избегнат трудностите на живота – точно обратното. Те са невероятни поради начина, по който се изправят пред превратностите на живота. Въпреки предизвикателствата и изпитанията на живота – брак или липсата на такъв, изборите на децата, лошо здраве, липса на възможности и още много проблеми, те остават забележително силни, непоклатими и предани на вярата. Нашите сестри из цялата Църква с постоянство подкрепят слабите, издигат ръцете, които са отпуснати, и усилват немощните колене[11].

Една президентка на Обществото за взаимопомощ, която отдаде дължимото на тази изключителна служба, каза, "Дори когато служат, сестрите си мислят, "иска ми се да можех да направя повече"! И макар да не са съвършени и всички се борят със своите си проблеми, тяхната вяра в един любящ Отец в Небесата и увереността им в единителната

жертва на Спасителя заемат централно място в живота им.

Ролята на сестрите в Църквата

През изминалите три години Първото Президентство и Кворумът на Дванадесетте търсихме напътствие, вдъхновение и откровение в беседването си с ръководители на свещеничеството и помощните организации, работейки върху новите църковни наръчници. По време на работата изпитвах изключителна благодарност за важната роля, която сестрите, и семейни, и несемейни, са имали и в момента имат както в семейството, така и в Църквата.

Всички членове на Църквата на Исус Христос имат задачата "да се трудят в лозето Му за спасяването на душите на човеците"[12]. "Делото на спасението включва мисионерска работа от страна на членовете, задържане на новопокръстените, активирането на неактивните членове, храмова работа и работа по семейна история,… преподаване на Евангелието"[13] и грижа за бедните и нуждаещите се[14]. Тези дейности се администрират главно чрез съвета на района[15].

Една от целите на новите наръчници е епископите, имайки предвид настоящите нужди в Църквата, да делегират повече отговорности. Членовете трябва да осъзнават, че на епископа му е дадена задачата да делегира. Членовете следва да го подкрепят и да му помагат при следването на този съвет. Това ще позволи на епископа да прекарва повече време с младежите, несемейните пълнолетни младежи и собственото си семейство. Той ще делегира други важни отговорности на свещенически ръководители, президентки на помощни организации и други мъже и жени. Ролята на жените в дома е силно уважавана в Църквата[16]. Когато майката получи призование в Църквата, което изисква значително време, на бащата често ще се даде призование, което да не изисква твърде много време, така че в семейния живот да има равновесие.

Преди няколко години бях на конференция на кол в Тонга. В неделната утрин първите три реда в залата за събрания бяха заети от мъже между 26 и 35 години. Предположих, че те са мъжки хор. Но когато работата на конференцията почна, всеки един от тези мъже, общо 63, се изправяше при прочитането на своето име и бе подкрепен за ръкополагане в Мелхиседековото свещеничество. Бях едновременно доволен и изумен.

След сесията попитах президент Матеаки, президента на кол, как е било постигнато това чудо. Той ми разказа как в събрание на съвета на кола били обсъдени усилията по активизиране. Президентката на Обществото за взаимопомощ в кола, сестра Леината Ваенуку попитала дали може да каже нещо. Докато тя говорила, Духът потвърдил на президента, че нейното предложение било правилно. Тя обяснила, че в кола имало голям брой чудесни млади мъже между 26 и 35 години, които не били служили на мисия. Казала, че мнозина от тях осъзнавали, че били разочаровали епископите и свещеническите ръководители, които силно ги насърчавали да отслужат мисия, и че сега се чувствали като второ качество членове на Църквата. Тя обърнала внимание, че тези млади мъже вече не могат да служат на мисия. Тя изразила своята обич и загриженост за тях. Обяснила, че всички спасителни обреди все още били на тяхно разположение и съветът трябвало да се съсредоточи върху ръкополагане в свещеничеството и обредите в храма. Отбелязала, че макар някои от тези мъже били все още несемейни, повечето от тях били женени за прекрасни жени – някои, други неактивни, като някои не били членове.

След задълбочено обсъждане съветът на кол решил мъжете от свещеничеството и жените от Обществото за взаимопомощ да протегнат ръка, за да спасят тези мъже и техните съпруги, като през това време епископите прекарват повече време с младите мъже и жени в районите. Включилите се в спасителните усилия се съсредоточили основно върху подготовката им за свещеничеството, вечен брак и спасителните обреди в храма. През следващите две години почти

всички от 63-мата мъже, които бяха подкрепени за свещеничеството на посетената от мен конференция, били надарени в храма и техните съпруги били запечатани за тях. Този разказ е само един пример за това колко важни са сестрите в работата по спасението в нашите райони и колове и как те подпомагат получаването на откровение, особено в съветите на Църквата[17].

Киев, Украйна

Ролята на сестрите в семейството

Осъзнаваме, че огромни сили се противопоставят на жените и семействата. Скорошни проучвания показват, че се развива по-лошо отношение към брака, с намаляване на броя възрастни, които сключват брак[18]. За някои хора бракът и семейството се превръщат по-скоро в "избор като от меню, отколкото основния организиращ принцип на нашето общество"[19]. Жените имат пред себе си редица възможности и трябва с молитва да обмислят своите избори и как те се отразяват на семейството.

Когато миналата година бях в Нова Зеландия, в един вестник прочетох за жени, които не са от нашата вяра и се борят с този въпрос. Една майка казва, че осъзнава как в нейния случай изборът дали да работи или да остане у дома се свежда до нов килим и втори автомобил, от които реално няма нужда. Друга жена обаче чувства, че най-големият враг на "щастливия семеен живот не е платената работа, а телевизията". Тя твърди, че в семействата има твърде много телевизия и твърде малко време[20].

Това са много емоционални и лични решения, но има два принципа, които следва винаги да имаме наум. Първо, никоя жена не трябва да чувства за нужно да се извинява или да смята, че нейният принос е по-маловажен, защото основните й усилия отиват за отглеждане и възпитаване на децата й. Няма по-важно нещо в плана на нашия Отец в Небесата. Второ, ние всички трябва да бъдем внимателни и да не съдим, като предполагаме, че някои сестри не са толкова предани, поради решението си да работят извън дома. Рядко можем да разберем и изцяло оценим обстоятелствата на другите хора. Съпрузите следва с молитва да обсъдят въпроса заедно, съзнавайки своята отговорност пред Бог за взетите решения.

Към вас, отдадени сестри, които сте самотни родители поради каквито и да било причини, сърцата ни са изпълнени с признателност. Пророците са заявили съвсем ясно, че "много ръце са готови да ви помагат. Господ не ви е забравил. Неговата Църквата също не ви е забравила"[21]. Надявам се светиите от последните дни да заемат челно място в усилията за създаването на среда на работното място, която да бъде по-чувствителна и благоразположена и към жените, и към мъжете в тяхната роля на родители.

Вие, смели и предани несемейни сестри, знайте, че ви обичаме и ценим високо и ви уверяваме, че няма вечна благословия, която може да ви бъде отнета.

Забележителната жена пионер Емили Х. Уудмансий е написала текста на химна "Сестри, за Сион да работим". Тя правилно отбелязва, че "сестрите са с ангелска мисия свята"[22]. Тя казва, че това е така "за да се изпълни пряката и неотложна заръка на нашия Отец в Небесата, и е "дар, които … сестрите … имат правото да получат"[23].

Скъпи сестри, ние ви обичаме и ви се възхищаваме. Високо ценим вашата служба в Господното царство. Вие сте невероятни! Изразявам своята особена благодарност към жените в моя живот. Свидетелствам за реалността на Единението, божествеността на Спасителя и възстановяването на Неговата Църква, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail*, 1971 г., стр. 13.
2. Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* , 2010 г., стр. 233.
3. Вж. *Handbook 2: Administering the Church* , 2010 г., 1.3.1; вж. и Моисей 5:1, 4, 12, 27.
4. Цитирано в Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* , 2006 г., стр. 445.
5. Вж. "Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford," Utah State Historical Society, ръкопис A 719; цитирано в "Remembering the Rescue," *Ensign,* авг. 1997 г., стр. 47.
6. Комбинирано и съкратено от имейл, написан от Моника Седжуик,

президентка на Младите жени в кол Лагуна Нигел Калифорния, и реч, произнесена от Лесли Мортенсън, президентка на Младите жени в кол Мишън Виехо Калифорния.

7. В статия, озаглавена "Why Do We Let Them Dress Like That?" (*Wall Street Journal,* 19–20 март, 2011 г., стр. C3), една разумна майка еврейка защитава стандартите за обличане и скромността, като посочва примера на жените мормони.
8. "Семейството: прокламация към света", *Лиахона* ноем. 2010 г., стр. 129.
9. Вж. Putnam and Campbell, *American Grace,* стр. 244–245.
10. Вж. Putnam and Campbell, *American Grace,* стр. 504.
11. Вж. Учение и Завети 81:5; вж. и Мосия 4:26.
12. Учение и Завети 138:56.
13. *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., стр. 22.
14. Вж. *Handbook 2,* 6.1.
15. Вж. *Handbook 2,* 4.5.
16. Вж. Emily Matchar, "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs," salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Тази изявена феминистка и атеистка потвърждава това и казва, че е пристрастена към четенето на блогове на домакини мормони.
17. Из разговори с президент Лехонитаи Матеаки, президент на кол Нукуалофа Тонга Хаакаме (който в последствие служи като президент на мисия Нова Гвинея Порт Морсби) и президентката на Обществото за взаимопомощ в кола Леината Ваенуку.
18. Вж. D'Vera Cohn and Richard Fry, "Women, Men, and the New Economics of Marriage," Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Броят на родените деца също е намалял значително в много страни. Тази тенденция е наречена "демографска зима".
19. "A Troubling Marriage Trend", *Deseret News,* 22 ноем. 2010 г., A14, който цитира репортаж от msnbc.com.
20. Вж. Simon Collins, "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival," *New Zealand Herald,* 1 фев. 2010 г., стр. A2.
21. Гордън Б. Хинкли, "Women of the Church," *Ensign,* ноем. 1996 г., стр. 69; вж. и Спенсър У. Кимбъл, "Our Sisters in the Church", *Ensign,* ноем. 1979 г., стр. 48–49.
22. "Сестри, за Сион да работим", *Химни,* № 194.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages,* рев. изд. 2009 г., стр. 338–339.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Възможности за вършене на добро

За да се реализира Господният начин да се помага на хората в нужда, винаги са били необходими хора, които, подтиквани от обич, да посветят себе си и своите притежания на Бог и Неговото дело.

Скъпи мои братя и сестри, целта на моето послание е да почета и да се възрадвам на извършеното от Господ в служба на бедните и нуждаещите се сред Неговите деца на земята. Той обича изпадналите в нужда Негови деца, както и онези, които имат желанието да помагат. И Той е създал начини да благославя както получаващите, така и даващите помощ.

Нашият Небесен Отец чува молитвите на Неговите деца по земята, които Го молят за храна, облекло и чувството на достойнство, което произлиза от това да могат да се грижат за себе си. Тези молби са достигали до Него откакто Той е поставил мъже и жени на земята.

Вие научавате за тези нужди там, където живеете или от далечна точка на света. Сърцето ви често бива обземано от чувства на състрадание. Когато срещнете човек, на когото му е трудно да си намери работа, вие чувствате желанието да помогнете. Чувствате го, когато влезете в дома на вдовица и видите, че тя няма храна. Чувствате го, когато видите снимки на плачещи деца, седнали край останките на техния дом, унищожен от земетресение или пожар.

Понеже Господ чува техния плач и чувства вашето дълбоко състрадание за тях, от началото на времето Той е осигурил начини, по които Неговите ученици да помагат. Той е канил Негови деца да посвещават време, средства и самите себе си, за да се присъединят към Него в служба на другите.

Неговият начин да помага понякога е бил наричан "живот според закона за посвещаването". В друг исторически период този начин е бил наричан "обединено сдружение". В наше време той се нарича "Църковна програма по благосъстоянието".

Наименованията и подробностите в управлението са се променяли, за да отговарят на нуждите и условията на хората. Но за да се реализира Господният начин да се помага на хората в нужда, винаги са били необходими хора, които,

подтиквани от обич, да посветят себе си и своите притежания на Бог и Неговото дело.

Той ни е поканил и заповядал да участваме в Неговото дело на подпомагане на нуждаещите се. Ние сключваме завет да правим това във водите на кръщението и в светите Божии храмове. В неделя ние подновяваме завета, като вземаме от причастието.

Моята цел днес е да опиша някои от осигурените от Него възможности да помагаме на изпадналите в нужда. Не мога да говоря за всички тях в малкото време, с което разполагам. Надеждата ми е да подновя и укрепя вашето желание за действие.

Има един химн с Господната покана за участие в това дело, който пея от малък. В детството си обръщах повече внимание на веселата мелодия, отколкото на силата на думите. Моля се днес да почувствате думите на текста във вашите сърца. Нека отново ги чуем:

Днес направих ли нещо добро в света?
Насърчих ли изпаднал в беда?
И на тъжния днес върнах ли радостта?
Ако "не", провал е това.
А нечия тежест дали облекчих,
с готовност ли я споделих?
На нещастни и болни какво подарих,
с помощта си кого подкрепих?
Прави добрини,
чуй сега в сърцето си тихия зов.
Изпълни своя дълг, за да имаш отплата,
любов свята и благослов[1].

Господ редовно ни изпраща подтици, които да ни напомнят за тези неща. Понякога това може да бъде внезапно чувство на състрадание към изпаднал в нужда човек. Бащата може да го е почувствал, когато е видял как дете пада и си ожулва коляното. Майката може да го е почувствала, когато посред нощ е чула уплашения вик на своето дете. Синът или дъщерята може да са почувствали състрадание към някого в училище, който е изглеждал тъжен или уплашен.

Всички ние сме били докосвани от чувства на състрадание към хора, които дори не познаваме. Например, когато сте чули новините за вълните, които се образуваха в Тихия океан от земетресението в Япония, вие сте почувствали загриженост за пострадалите.

Хиляди от вас изпитаха чувства на състрадание, когато научихте за наводнението в Куинсланд, Австралия. В новините се съдържаха главно изчисления на броя изпаднали в нужда хора. Но много от вас почувстваха болката на хората. Призивът беше чут от над 1 500 доброволци членове на Църквата в Австралия, които се отзовали, за да предложат помощ и утеха.

Те превърнали чувствата си на състрадание в решение да действат според своите завети. Виждал съм как благословиите се получават от приемащия помощта и от човека, който се възползва от възможността да я даде.

В чуждата нужда мъдрите родители виждат начини да благословят живота на своите синове и дъщери. Три деца неотдавна донесоха съдове с вкусна вечеря пред нашата врата. Родителите им знаеха, че имахме нужда от помощ, и включиха децата си във възможността да ни служат.

Родителите благословиха нашето семейство чрез своята щедра служба. Чрез своя избор да позволят на децата да участват в даването, те благословиха своите бъдещи внуци. Усмихнатите лица на децата, когато те си тръгваха от дома ни, ме карат да вярвам, че това ще се случи. Те ще разкажат на своите деца за изпитаната радост в служба на Господ. Помня това чувство на тихо удовлетворение от своето детство, докато плевях двора на един съсед по покана на моя баща. Винаги когато съм поканен да дам, аз си спомням и вярвам в химна, "Боже мой, сладък е труда"[2].

Знам, че тези стихове са написани, за да опишат радостта, която идва от поклонението на Господ през неделния ден. Но онези деца пред нашата врата през ден от седмицата чувстваха радостта от вършенето на Господното дело. И техните родители видели възможността да вършат добро и да дават радост за поколения напред.

Начинът, по който Господ се грижи за нуждаещите се, осигурява още една възможност родителите да благославят своите деца. Видях това една неделя в сграда за събрания. Едно малко дете подаде на епископа плик с дарения на семейството, когато той влезе в залата преди да

започне събранието за причастие.

Познавах семейството и момчето. Семейството тъкмо беше научило, че човек от района бе изпаднал в нужда. Бащата казал нещо подобно на детето, когато слагал в плика дарение от пост по-щедро от обикновено: "Днес ние постихме и се молихме за нуждаещите се. Моля те, предай този плик на епископа. Знам, че той ще го използва, за да помогне на хората с нужди по-големи от нашите".

Вместо спазмите на глада, от онази неделя момчето ще помни топлото усещане. От неговата усмивка и от начина, по който тъй здраво държеше плика си личеше, че той чувстваше голямото доверие на своя баща за това, че му дава да занесе семейния принос за бедните. Той ще помни този ден когато е дякон, а може би и завинаги.

Виждал съм същото това щастие на лицата на хората, които преди години в Господното име помогнаха в Айдахо. Стената на язовира Тетън се скъса в събота, 5 юни 1976 г. Единадесет човека бяха убити. Хиляди трябваше да напуснат домовете си за няколко часа. Някои домове бяха отнесени от водата. И стотици къщи можеха да се направят годни за обитаване единствено чрез усилия и средства, значително надминаващи тези на собствениците.

Хората, които чули за трагедията, почувствали състрадание и призива да вършат добро. Съседи, епископи, президентки на Обществото за взаимопомощ, ръководители на кворуми, домашни учители и посещаващи учителки оставили домове и работни места, за да изчистят наводнените домове на други хора.

Една двойка от Рексбърг се прибрала от почивка точно след наводнението. Те не отишли да видят собствената си къща. Вместо това те открили своя епископ и го попитали къде биха могли да помогнат. Той ги насочил към едно семейство в нужда.

След няколко дни те отишли да проверят състоянието на техния дом. Него вече го нямало, наводнението го било отнесло. Те се върнали при епископа и попитали, "Сега, какво би искал да направим ние?"

Където и да живеете, вие сте виждали чудото на състраданието да се превръща в безкористно действие. Това може да не се е случило в резултат на голямо природно бедствие. Виждал съм го в свещенически кворум, когато брат става да опише нуждите на някой, който търси възможност за работа, за да изхранва себе си и своето семейство. Можех да почувствам състраданието в стаята, но някои братя предложиха имена на хора, които биха могли да наемат на работа човека, който имаше нужда от нея.

Случващото се в този свещенически кворум и случилото се в наводнените къщи в Айдахо е проява на начина, който Господ използва, за да помогне на изпадналите в голяма нужда хора отново да започнат да разчитат на собствени сили. Ние чувстваме състрадание и знаем как да действаме по Господния начин за оказване на помощ.

Тази година празнуваме 75 годишнината от създаването на Църковната програма по благосъстоянието. Тя била започната, за да посрещне нуждите на хората, които загубили своята работа, ферми и дори домове в разгара на така наречената "Голяма депресия".

Големите материални нужди на децата на Небесния Отец отново са привлекли нашето внимание, както се е случвало преди и винаги ще се случва. Принципите в основата на църковната програмата по благосъстоянието не са приложими само в един момент и на едно място. Те са приложими по всяко време и навсякъде.

Тези принципи са духовни и вечни. Затова, като ги разбираме и влагаме в сърцата си, ние ще можем да забележим и да се възползваме от възможността да помогнем, когато и където Господ ни покани да направим това.

Следват няколко принципа, които са ме ръководили, когато съм имал желанието да помагам по Господния начин и когато ми е било помагано от други хора.

Първо, всички хора са по-щастливи и чувстват повече самоуважение, когато могат да се грижат за себе си и своето семейство, след което помагат в грижата за други хора. Благодарен съм за хората, които са ми помагали да посрещам своите нужди. И съм още по-благодарен на хората, които през годините са ми помагали да мога да разчитам на собствени сили. И съм дори още по-благодарен на хората, които са ми показвали как да използвам част от моите излишъци, за да помагам на други хора.

Научил съм, че начинът да разполагам с излишък е да храча по-малко, отколкото печеля. С този остатък можах да науча, че наистина е по-добре да даваш, отколкото

да получаваш. Това отчасти е така, защото когато оказваме помощ по Господния начин, Той ни благославя.

Президент Марион Г. Ромни казва относно работата по благосъстоянието, "В тази работа не можете да обеднеете". След това цитира своя президент на мисия, Мелвин Дж. Балард, да казва: "Невъзможно е човек да даде коричка на Господ, без в замяна да получи цял хляб"[3].

Открих в собствения си живот, че това е вярно. Когато съм щедър към изпадналите в нужда деца на Небесния Отец, Той е щедър към мен.

Вторият евангелски принцип, който ме е ръководил в работата по благосъстоянието, е силата и благословията на единството. Когато съвместно служим на хората в нужда, Господ обединява сърцата ни. Президент Дж. Рубен Кларк-мл. изразява това по следния начин: "Този вид даване … навярно носи … най-силното усещане на братско единство, когато мъже с различна професия и образование работят рамо до рамо във ферма по благосъстоянието или друг проект"[4].

Това увеличено чувство на братско единство е реалност както за даващия, така и за получаващия. До ден днешен мъжът, с който рамо до рамо ринах кал в неговия наводнен дом в Рексбърг, чувства единство с мен. Той също чувства по-голямо лично достойнство затова, че е направил всичко възможно за себе си и своето семейство. Ако бяхме работили самостоятелно, и двамата щяхме да изгубим духовна благословия.

Това ни отвежда към третия личен принцип на действие в работата по благосъстоянието: Включвайте семействата си в работата, така че те да се научат да се грижат един за друг, докато се грижат за други хора. Вашите синове и дъщери, които работят с вас, за да служат на хора в нужда, ще бъдат по-склонни да си помагат взаимно.

Четвъртият ценен принцип на благосъстоянието в Църквата научих като епископ. Той произлиза от заповедта в Писанията да издирваме бедните. Задължение на епископа е да открива и помага на хората, които все още имат нужда от помощ, след всичко, което те и семействата им са направили. Открих как Господ изпраща Светия Дух, за да ни помага да "търсим и да намираме"[5] в нашата грижа за нуждаещите се, както го прави, за да открием истината. Също така се научих да включвам президентката на Обществото за взаимопомощ в търсенето. Тя може да получи откровението преди вас.

Някои от вас ще имат нужда от това вдъхновение през идните месеци. За да отбележат 75-годишнината на Църковната програма по благосъстоянието, членовете по света ще бъдат поканени да участват в "Ден на служба". Ръководители и членове ще търсят откровение при изготвяне на проектите.

Ще дам три предложения при планирането на вашия проект на служба.

Първо, подгответе духовно както себе си, така и хората, които ръководите. Само със сърца, смекчени от Единението на Спасителя, вие ясно ще можете да видите целта на проекта, така че той да благослови както духовно, така и материално живота на децата на Небесния Отец.

Моето второ предложение е да избирате за получатели на вашата служба сред хората от царството или в общността – нека те бъдат хора, чиито нужди ще докоснат сърцата на служещите. Хората, на които те ще служат, ще почувстват тяхната обич. Това може да им помогне да почувстват повече облекчение, отколкото самото посрещане на техните материални нужди.

Моето последно предложение е да планирате да разчитате на връзките в семействата, кворумите, помощните организации и хората, които познавате във вашите общности. Чувството на единство ще умножи добрите последици на отдадената от вас служба. И това чувство на единство в семейството, в Църквата и в общността ще нарасне и ще се превърне в трайно наследство дълго след приключването на проекта.

Имам възможността да ви кажа колко много съм ви благодарен. В резултат на любящата служба, която вие сте отдали на Господ, аз съм получавал благодарности от подпомогнати от вас хора, когато съм ги срещал по света.

Вие сте открили начина да ги въздигнете, помагайки им по Господния начин. Вие и други смирени служители на Спасителя сте дали коричка хляб в служба на други хора, а те са искали да ми дадат цял хляб на благодарност в замяна.

Получавам същия израз на благодарност от хората, които са работили с вас. Спомням си как един ден бях седнал до президент Езра Тафт Бенсън. Говорехме за службата по благосъстоянието в Господната Църква. Той ме изненада с младежката си енергия, когато каза, вдигайки ръка, "Обичам тази работа, и каква работа е тя!"

От името на Учителя ви благодаря за вашата работа в служба на децата на нашия Небесен Отец. Той ви познава и вижда вашите усилия, усърдие и жертва. Моля се Той да ви даде благословията да видите плодовете на вашите усилия в щастието на хората, на които сте помогнали и с които сте помагали в Господното име.

Знам, че Бог Отец е жив и че чува нашите молитви. Знам, че Исус е Христос. Вие и хората, на които служите, можете да бъдете пречистени и укрепени, когато Му служите и спазвате Неговите заповеди. Вие можете да знаете, така както знам аз чрез силата на Светия Дух, че Джозеф Смит е Божия пророк, който възстановил истинната и жива Църква. Свидетелствам, че президент Томас С. Монсън е живия Божий пророк. Той е голям пример за вършеното от Господ: вършенето на благодеяния. Моля се да се възползваме от възможностите да издигаме ръцете, които са отпуснати и да усилваме немощните колене[6]. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. "Направих ли нещо добро?", *Химни,* № 141.
2. "Сладък е трудът," *Химни,* № 95.
3. Марион Г. Ромни, "Welfare Services: The Savior's Program," *Ensign,* ноем. 1980 г., стр. 93.
4. Дж. Рубен Кларк-мл., в Conference Report, окт. 1943 г., стр. 13.
5. Вж. Матея 7:7–8; Лука 11:9–10; 3 Нефи 14:7–8.
6. Вж. Учение и Завети 81:5.

Представен от президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото Президентство; и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото Президентство.

Онези, които сте "за", моля покажете го.

Които са против, ако има такива, могат да го покажат.

Предложено е да подкрепим Бойд Кенет Пакър като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Бойд К. Пакър, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън и Нийл Л. Андерсън.

Онези, които сте "за", моля покажете го.

Който е против, може да направи същото.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото Президентство и Дванадесетте Апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички "за", моля покажете го.

Ако има някой "против", да даде същия знак.

Предложено е да освободим следните като областни седемдесетници, считано от 1 май 2011 г.: Жозе Л. Алонсо, Нелсън Л. Алтамирано, Джон С. Андерсън, Йън С. Ардърн, Серхио Е. Авиля, Дейвид Р. Браун, Д. Фрейзър Бълок, Доналд Дж. Батлър, Владимиро Х. Камперо, Даниел М. Каньолес, Карл Б. Кук, И. Полоски Гордън, Дж. Девн Корниш, Федерико Ф. Косталес, ЛеГран Р. Къртис-мл., Хибър О. Диас, Андрю М. Форд, Хулио Г. Гавиола, Мануел Гонзалес, Дениъл М. Джоунз, Джерардо Л. Рубио, Доналд Дж. Кийз, Доминго С. Линарез, Б. Ренато Малдонадо, Раймундо Моралез, Дж. Мишел Пайа, Стивън Д. Поси, Хуан М. Родригес, Джерардо Л. Рубио, Джей Л. Ситеруд, Дирк Смибърт, Ейвинд Стери, Израел А. Толентино, У. Кристофър Уодъл и Гари У. Уокър

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израза на благодарност за тяхната отлична служба, моля покажете го.

Предложено е да подкрепим като нови членове на Първия кворум на

Седемдесетте Дон Р. Кларк, Жозе Л. Алонсо, Йън С. Ардърн, Карл Б. Кук, ЛеГран Р. Къртис-мл., У. Кристофър Уодъл и Казухико Ямашита, и като нови членове на втория кворум на Седемдесетте Рандъл К. Бенет, Дж. Девн Корниш, О. Винсънт Халек и Лари Й. Уилсън.

Всички "за", моля покажете го.

Които са против, да дадат същия знак.

Предложено е да подкрепим следните като нови областни седемдесетници: Кент Дж. Алън, Стивън Б. Алън, Уинзър Балдерама, Р. Рандъл Блът, Ханс Т. Буум, Патрик М. Бутойе, Марчело Ф. Чап, Елеазер С. Коладо, Джефри Д. Камингз, Николас Л. Ди Джовани, Хорхе С. Домингез, Гари Б. Докси, Дейвид Г. Фернандез, Ернан Д. Ферейра, Рикардо П. Гименез, Алън Д. Хейни, Дългас Ф. Хайъм, Робърт У. Хаймаз, Лестър Ф. Джонсън, Мати Т. Джутенъс, Чанг Хо Ким, Алфред Киюнгу, Ремеджио Е. Мейм-мл., Измаел Мендоза, Сесар А. Моралез, Рулон Д. Мунз, Рамон Ч. Ноблеза, Абенир В. Пахаро, Гари Б. Потър, Жозе Л. Рейна, Естебан Г. Резек, Джордж Ф. Роудз-мл., Лин Л. Съмърхейз, Крейг Б. Тери, Дейвид Дж. Томсън, Ернесто Р. Торис, Арнулфо Валенцуела, Рикардо Валадарес, Фабиан И. Валехо, Емър Вилялобос и Тери Л. Уейд.

Всички "за" моля да го покажат.

Някой "против"?

Предложено е да подкрепим другите висши ръководители, областните седемдесетници и общите президентства на помощните организации в сегашния им състав.

Онези, които сте "за", моля покажете го.

Всички "против" могат да го покажат.

Президент Монсън, доколкото бях в състояние да наблюдавам, гласуването в Центъра за конференции бе единодушно в подкрепа на направените предложения.

Благодаря ви, братя и сестри, за вашия вот на подкрепа и за продължаващата ви вяра, преданост и молитви. ■

Доклад на Отдела за финансови ревизии на Църквата, 2010 г.

Представен от Робърт У. Кантуел
Изпълнителен директор, Отдел за финансови ревизии на Църквата

До Първото Президентство на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Скъпи братя, Както предписва откровение в раздел 120 на Учение и Завети, Съветът за разпореждане с десятъците упълномощава изразходването на средствата на Църквата. Този Съвет се състои от Първото Президентство, Кворума на дванадесетте апостоли и Председателстващото Епископство. Съветът одобрява бюджетите и дейностите на отделите на Църквата и свързаното с това разпределение на средства за църковните единици Отделите на Църквата изразходват средства в съответствие с одобрените бюджети и съгласно политиката и процедурите на Църквата.

Отделът за финансови ревизии на Църквата получи достъп до всички документи и системи, нужни за оценка на адекватността на контрола над получаването на средства, разходите и опазването на църковните активи. Отделът за финансови ревизии на Църквата е независим от всички други отдели и дейности на Църквата, а персоналът му се състои от дипломирани експерт-счетоводители, сертифицирани вътрешни одитори, сертифицирани одитори на информационни системи и други квалифицирани професионалисти.

Въз основа на извършените проверки Отделът за финансови ревизии на Църквата е на мнение, че във всяко материално отношение получените дарения, изразходваните средства и активите на Църквата през 2010 г. са били завеждани и управлявани според съответните счетоводни правила, одобрени бюджети и разпоредбите и процедурите на Църквата.

Предоставено с уважение,
Отдел за финансови ревизии на Църквата
Робърт У. Кантуел
Изпълнителен директор ■

Статистически отчет, 2010 г.

Представен от Брук П. Хейлз
Секретар към Първото Президентство

Първото Президентство публикува следния статистически отчет за Църквата за 2010 г. Към 31 декември 2010 г. е имало 2 896 кола, 340 мисии, 614 окръга и 28 660 района и клона.

Общият брой на членовете на Църквата в края на 2010 г. е бил 14 131 467.

Имало е 120 528 новородени деца по картон в Църквата, а 272 814 обърнати във вярата са били кръстени през 2010 г.

Броят на пълновременните мисионери, служещи в края на годината, е бил 52 225.

Броят на мисионерите на църковна служба е бил 20 813, много от които живеят у дома си и са призовани да подкрепят различни църковни служения.

Четири храма бяха осветени през тази година: храмът Ванкувър, Британска Колумбия в Канада; храмът Гила Вали, Аризона в САЩ; храмът Себу Сити, Филипините и храмът Киев Украйна.

През 2010 г. бе повторно осветен храмът Лаие Хаваи в САЩ.

Общият брой на действащите храмове. по целия свят е бил 134.

Бивши висши служители на Църквата и други, починали от общата конференция през миналия април досега

Старейшини У. Грант Бангъртър, Адни Ю. Комацу, Ханс Б. Рингър, ЛеГран Р. Къртис, Ричард П. Линдси, Доналд Л. Стахели и Ричард Б. Уъртлин, бивши членове на Кворумите на Седемдесетте; Барбара Б. Смит, бивша обща президентка на Обществото за взаимопомощ; Рут Х. Фънк, бивша обща президентка на Младите жени; Норма Джейн Б. Смит, бивша съветничка в Общото президентство на Младите жени; Хелън Фейънз, вдовица на старейшина Дж. Томас Фейънз, почетен висш ръководител; Арнолд Д. Фрайбърг, художник и илюстратор, и Дж. Елиът Камерън, бивш специален пълномощник по образованието на Църквата. ■

От президент Бойд К. Пакър
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Водени от Светия Дух

Всеки един от нас може да бъде напътстван от духа на откровение и дара на Светият Дух.

Изминаха 400 години от публикуването на Библията на крал Джеймс чрез значителният принос на Уилям Тиндейл, голям герой в моите очи.

Духовенството не искало Библията да бъде публикувана на обикновен английски език. Те преследвали Тиндейл от място на място. Той им казал, "Ако Бог пощади живота ми, не след дълго ще направя така, че момчето, което бута ралото, ще знае Писанията по-добре от (вас)".[1]

Тиндейл бил предаден и затворен в мрачен, студен затвор в Брюксел повече от една година. Бил облечен в дрипи. Той умолявал пазачите да му дадат неговото палто, шапка и една свещ, казвайки "Наистина е досадно да седя сам в тъмното"[2]. Тези неща му били отказани. Накрая, той бил изведен от затвора и пред огромна тълпа бил удушен и изгорен на кладата. Но делото на Уилям Тиндейл и мъченическата му смърт не били напразни.

Тъй като децата светии от последните дни са учени от малки да познават Светите писания, те до известна степен изпълняват пророчеството, направено преди 4 столетия от Уилям Тиндейл.

Нашите Свети писания днес се състоят от Библията, Книгата на Мормон: още едно свидетелство за Исус Христос, Скъпоценен бисер и Учение и Завети.

Заради Книгата на Мормон ние често сме наричани Църквата на Мормон, име от което ние не се обиждаме, но то не е точно.

В Книгата на Мормон Господ отново посетил нефитите, защото те се молели на Отца в Негово име. Господ казва:

"Какво искате да ви дам?

И те Му казаха: Господи, ние искаме да ни кажеш името, с което да наричаме тази църква; понеже има спорове между людете по този въпрос.

И Господ им каза … , защо людете трябва да роптаят и да спорят заради това нещо?

Не са ли чели Писанията, които казват, че вие трябва да вземете върху си името на Христа … ? Защото с това име ще бъдете призовани в последният ден. …

Ето защо всичко, което правите, ще го правите в Мое име; ето защо, вие ще наречете църквата на Мое име; и ще призовете Отца в Моето име, за да благослови църквата заради Мене.

И как да бъде Моя църквата, освен ако не е наречена на Мое име? Защото, ако една църква е наречена на Моисеевото име, тогава тя е църквата на Моисей; или ако тя е наречена на името на човек, тогава тя е църква човешка; но ако тя е наречена на Моето име, тогава тя е Моята Църква, ако е изградена върху Моето Евангелие."[3]

Покорни на откровението, ние се наричаме Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, вместо Църквата на Мормон. Едно е другите да се обръщат към Църквата като Църквата на Мормон или към нас като мормони, но е съвсем друго, ако ние правим това.

Първото Президентство заявява:

"Употребата на даденото в откровение име, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни (У. и З. 115:4), е все по-важна наша отговорност, да провъзгласяваме името на Спасителя по целият свят. Съответно ние молим, когато става дума за Църквата, да използваме нейното пълно име, когато е възможно. …

Когато става дума за членовете на Църквата, ние предлагаме "членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни". Като съкратено име се предпочита, "светиите от последните дни".[4]

"(Светиите от последните дни) говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа, пророкуваме за Христа и пишем според пророчествата ни, та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си."[5]

Светът ще се обръща към нас както си иска, но ние винаги трябва да помним, че принадлежим към Църквата на *Исус Христос.*

Някои твърдят, че не сме християни. Те или не ни познават въобще, или ни разбират погрешно.

В Църквата всеки обред е извършен с властта и в името на Исус Христос.[6] Ние имаме същата

организация, както първоначалната Църква с апостоли и пророци.[7]

В древността Господ призовал и ръкоположил дванадесет апостоли. Той бил предаден и разпънат на кръст. След Възкресението Му Спасителят учил Своите ученици в продължение на 40 дни и после се възнесъл в небесата.[8]

Но нещо липсвало. Няколко дни по-късно Дванадесетте се събрали в една къща, и "внезапно стана шум от небето като хвученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, … езици … огнени, … и седна по един на всеки от тях. И те … се изпълниха със Светия Дух."[9] Неговите Апостоли сега били упълномощени. Те разбрали, че властта, дадена от Спасителя и дарът на Светият Дух били съществени елементи за създаването на Църквата. Те получили заповед да кръщават и да дават дара на Светият Дух.[10]

С времето апостолите и свещеничеството, което те имали, изчезнали. Властта и силата за отслужване трябвало да бъдат възстановени. В продължение на векове, хората очаквали завръщането на властта и установяването на Господната Църква.

През 1829 г. на Джозеф Смит и Оливър Каудъри от Иоан Кръстител и апостолите Петър, Яков и Иоан било възстановено свещеничеството. Сега достойни мъже, които са членове на Църквата, се ръкополагат в свещеничеството. Тази власт и съпътстващият я дар на Светия Дух, който се дава на всички членове на Църквата след кръщение, ни отделя от другите църкви.

Едно ранно откровение посочва "а всеки човек да може говори в името на Бога Господа, тъкмо Спасителя на света".[11] Делото на Църквата днес се върши от обикновени мъже и жени, които са призовани и подкрепени да председателстват, учат и служат. Тези, които са призовани биват водени да узнаят волята Господна, чрез силата на откровението и дара на Светият Дух. Други може да не приемат подобни неща, като пророчества, откровения и дарът на Светият Дух, но ако въобще искат ни разберат, ще трябва да разберат, че ние ги приемаме.

Господ е разкрил на Джозеф Смит здравен кодекс, Словото на мъдростта, много преди опасностите да са били известни на света. Всички са учени да избягват чай, кафе, спиртни напитки, тютюн и, разбира се, разнообразието от наркотици, и пристрастяващи субстанции, които са винаги около нашите младежи. Онези, които се покоряват на това откровение, имат обещание, че "ще получат здраве в пъпа си и мозък в костите си,

и ще намерят мъдрост и големи съкровища от познание, тъкмо скрити съкровища,

и ще тичат и няма да се уморяват; и ще ходят, и няма да отпадат."[12]

В друго откровение, Господният стандарт на моралността заповядва свещените сили, които дават живот, да бъдат защитени и използвани само между мъж и жена, които са съпруг и съпруга.[13] Злоупотребата на тази власт е надвишена по важност само от проливането на невинна кръв и отричането на Светият Дух.[14] Ако човек престъпи закона, учението за покаянието учи как да изтрием последиците от това прегрешение.

Всеки бива изпитван. Човек може да си мисли, че е нечестно да бъде отделен и подложен на определено изкушение, но това е целта на смъртния живот – да бъдем изпитвани. А отговорът е еднакъв за всички: ние трябва и можем да устоим на изкушения от всякакъв вид.

"Великия(т) план на щастието"[15] заема централно място в семейния живот. Съпругът е главата на дома, а съпругата е сърцето на дома. А бракът е равностойно партньорство.

Един мъж светия от последните дни е отговорен семеен мъж, верен на Евангелието. Той е грижовен, отдаден съпруг и баща. Той почита жените. Съпругата подкрепя своя съпруг. И двамата родители подхранват духовният растеж на своите деца.

Светиите от последните са учени да се обичат един друг и искрено да си прощават обидите.

Моят живот бе променен от един праведен патриарх. Той на младини се омъжил за своята любима. Те били много влюбени и скоро тя очаквала първото им дете.

Нощта, в която се родило бебето, се появили усложнения. Единственият доктор бил някъде в околността, грижейки се болните. Раждането продължило дълги часове и състоянието на родилката станало отчайващо. Накрая открили доктора. В критичният момент той действал бързо и скоро бебето се родило, а кризата, изглежда, свършила. Но след няколко дни младата майка починала от същата инфекция, която докторът лекувал в друга къща през онази нощ.

Светът на младият мъж се сгромолясал. Седмиците минавали, а мъката му нараствала все повече. Той не мислел почти за нищо, а мъката му приела заплашителни размери. Без съмнение, днес той би завел дело за лекарска небрежност, все едно че парите биха разрешили нещо.

Една нощ на неговата врата се почукало. Едно малко момиче просто казало, "Татко иска да дойдеш у нас. Иска да си поговорите".

"Татко" бил президента на кола. Съветът от този мъдър ръководител бил просто, "Джон, остави тази работа. Каквото и да направиш, няма да я върне обратно. Каквото и да направиш, ще влошиш положението. Джон, остави тази работа."

Това било изпитанието на моя приятел. Как би могъл да я остави? Била извършена голяма неправда. Той се борил да се овладее и накрая решил, че трябва да бъде покорен и да следва съвета на онзи мъдър президент на кол. И бил готов да се откаже.

Той казва, "Бях вече стар, преди да разбера и накрая да успея да видя един беден провинциален лекар – преуморен, зле платен, тичащ уморен от пациент на пациент, с малко лекарства, без болница, с малко инструменти, борейки се да спасява живота на хората, като в повечето случаи успявал. Попаднал в кризисна ситуация, когато два живота висели на косъм и действал без бавене. Накрая разбрах!" Той каза, "Щях да съсипя моя живот и живота на другите."

Много пъти той благодарил на Господ за мъдрият свещенически ръководител, който го посъветвал просто "Джон, остави тази работа."

Около нас виждаме членове на Църквата, които са се обидили. Някои се засягат от случки в историята на Църквата или нейните ръководители и страдат през целия си живот, неспособни да простят грешките на другите. Те не желаят да оставят тази работа. Стават неактивни.

Това отношение е донякъде подобно на човек, който е бил ударен с тояга. Обиден, той взима тоягата и започва да се удря по главата до края на живота си. Колко жалко! Колко тъжно! С подобно отмъщение наранява само себе си. Ако сте били обидени, простете, забравете и оставете обидата.

В Книгата на Мормон се съдържа следното предупреждение: "И сега, ако има недостатъци, то те са грешки на човеци; ето защо, не осъждайте Божиите неща, за да можете да бъдете намерени неопетнени пред съдийския престол на Христа."[16]

Светията от последните дни е съвсем обикновен човек. Сега ние сме разпръснати навсякъде по

Сао Луиш, Бразилия

света, 14 милиона на брой. Това е само началото. Ние сме научени да бъдем в света, но не от света.[17] Затова, ние живеем обикновен живот в обикновени семейства смесени с останалото население.

Ние сме научени да не лъжем, крадем или мамим.[18] Ние не използваме ругатни. Ние сме позитивно настроени, щастливи сме и не се страхуваме от живота.

Ние сме "готови да скърби(м) с онези, които скърбят… и да утешава(ме) онези, които се нуждаят от утешение, и да бъде(м) свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място".[19]

Ако някой търси църква, която да изисква съвсем малко, то това не е тази църква. Не е лесно да бъдем светии от последните дни, но в дългосрочен план, това е единствения верен път.

Въпреки противопоставянето или "войни, слухове за войни и за земетресения в различни места"[20], никаква сила или влияние не може да спре това дело. Всеки един от нас може да бъде напътстван от духа на откровението и дара на Светия Дух. "Колкото човек би могъл да простре слабата си ръка и да спре постановения ход на река Мисури или да я обърне обратно на течението, толкова може да се попречи на Всемогъщия да излива познание от небесата върху главите на светиите от последните дни."[21]

Ако имате някакво бреме, забравете го, зарежете го. Прощавайте много и малко се покайвайте, и ще бъде посетени от Духа на Светия Дух, и утвърдени чрез свидетелството, което не знаехте, че съществува. Ще бъдете пазени и благословени – вие и вашите близки. Това е покана да дойдете при Него. Тази църква – Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, "единствената истинска и жива църква по лицето на цялата земя"[22] според Неговото собствено заявление – в която намираме "великия план на щастието".[23] За това давам свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. В David Daniell, предисловие на *Tyndale"s New Testament,* (1989 г.), стр. viii.
2. В Daniell, предисловие на *Tyndale's New Testament,* стр. ix.
3. 3 Нефи 27:2–5, 7–8.
4. Писмо на Първото Президентство, 23 фев. 2001 г.
5. 2 Нефи 25:26.
6. Вж. Моисей 5:8; кръщение: Вж. 2 Нефи 31:12; 3 Нефи 11:27; 18:16; благославяне на болните: Вж. Учение и Завети 42:44; даване на Светият Дух: Вж. Мороний 2:2; ръкополагане в свещеничеството: Вж. Мороний 3:1–3; причастие: Вж. Мороний 4:1–3; чудеса: Вж. Учение и Завети 84:66–69.
7. Вж. Символът на вярата 1:6.
8. Вж. Деянията 1:3–11.
9. Деянията 2:2–4.
10. Вж. Деянията 2:38.
11. Учение и Завети 1:20.
12. Учение и Завети 89:18–20.
13. Вж. "Семейството: прокламация към света", *Лиахона,* ноем. 2010 г., стр. 129.
14. Вж. Алма 39:4–6.
15. Алма 42:8.
16. Заглавна страница на Книгата на Мормон.
17. Вж. Иоана 17:14–19.
18. Вж. Изход 20:15–16.
19. Мосия 18:9
20. Мормон 8:30.
21. Учение и Завети 121:33.
22. Учение и Завети 1:30.
23. Алма 42:8.

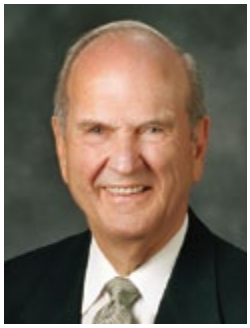

От старейшина Ръсел М. Нелсън
от Кворума на дванадесетте апостоли

Да посрещнем бъдещето с вяра

Неговата истина, завети и обреди ни дават способността да преодоляваме страха и да посрещаме бъдещето с вяра!

Мои възлюбени братя и сестри, благодаря ви за подкрепящото влияние, което оказвате не само чрез вдигната в израз на подкрепа ръка, но и чрез укрепващата ви служба у дома, в Църквата и във вашите общности. Обичаме да бъдем с вас и да ви виждаме сред вашите семейства и приятели. Където и да живеете, ние наблюдаваме вашите усилия да направите този свят едно по-добро място. Ние ви подкрепяме! Ние ви обичаме! И така както вие се молите за нас, ние се молим за вас!

Представяме си как вашите семейства са се събрали около телевизора или компютърния екран, за да гледат тази конференция у дома. Предвидливи родители ми изпратиха една снимка, която са заснели по време на конференция. Те наблюдавали реакцията на техния 18-месечен син, който разпознал чертите и гласа на говорителя. Детето започнало да изпраща въздушни целувки към телевизора. Искало да се приближи. Затова неговата внимателна сестра бързо качила своя малък брат на раменете си и го доближила. Ето и снимката.

Да, образът на телевизора е моят, а децата са нашите внуци. След няколко години това момче ще бъде старейшина, надарен в храма и готов за своята мисия. След това той ще бъде запечатан за вечна спътница по негов избор. Можете ли да си го представите като съпруг и баща със собствени деца? И ще дойде време, когато той ще се сбогува със своите баба и дядо, имайки сигурното знание, че смъртта е част от живота.

Това е истина. Ние живеем, за да умрем, и умираме, за да живеем отново. От вечна перспектива единствената преждевременна смърт е смъртта на човек, който не е подготвен да се срещне с Бог.

Като апостоли и пророци, ние сме загрижени не само за нашите деца и внуци, а също и за вашите, както и за всяко едно от Божиите деца. Всичко, което бъдещето готви на всяко свято Божие дете, ще бъде оформено от неговите родители, семейство, приятели и учители. Затова нашата вяра *сега* става част от *бъдещата* вяра на нашето потомство.

Всеки човек ще проправи собствения си път в един постоянно променящ се свят – свят на съревноваващи се идеологии. Силите на злото винаги ще се противопоставят на силите на доброто. Сатана непрестанно се стреми да ни повлияе да последваме неговата пътека и да бъдем окаяни точно като него[1]. И опасността от болести, наранявания и инциденти винаги ще я има.

Живеем в смутно време. Земетресения и вълни цунами сеят разруха, правителства се разпадат, икономическите трудности са жестоки, семейството е подложено на атака, случаите на развод растат. Има големи причини да се тревожим. Но не е нужно да позволим на нашите страхове да изместят нашата вяра. Ние можем да се борим с тези страхове, като укрепваме нашата вяра.

Започнете с вашите деца. Вие, родители, носите основната отговорност в укрепването на тяхната вяра. Нека те усещат вашата вяра, дори когато ви връхлитат тежки изпитания. Нека вашата вяра бъде съсредоточена върху нашия любящ Небесен Отец и Неговия Възлюбен Син, Господ Исус Христос. Преподавайте тази вяра с дълбоко убеждение. Учете всяко скъпоценно момче и момиче, че той или тя е дете на Бог, сътворено по Негов образ, със свята цел и потенциал. Всеки се ражда с трудности за преодоляване и вяра за развиване[2].

Учете ги да имат вяра в Божия план на спасение. Учете, че нашето временно пребиваване в смъртността е период на изпитание, време на проверка, за да може да се види дали ще извършим всички неща, които Господ ни заповяда на направим[3].

Учете ги да имат вяра да спазват *всички* Божии заповеди със знанието, че те са дадени, за да

благославят Неговите деца и да им носят радост[4]. Предупреждавайте ги, че ще се срещнат с хора, които си избират кои заповеди да следват и пренебрегват останалите, предпочитайки да ги нарушат. Този подход към подчинението може да се сравни с отваряне на менюто. С такова избиране тук и там няма да се получи. Това води до окаяност. За да се подготви да се срещне с Бог, човек спазва *всички* Негови заповеди. Необходима е вяра, за да им се подчиняваме, като спазването на Неговите заповеди ще укрепи тази вяра.

Подчинението позволява на Божиите благословии да се изливат без ограничение. Той ще благославя Неговите послушни деца със свобода от робството и окаяността. И ще ги благославя с повече светлина. Например човек спазва Словото на мъдростта със знанието, че това подчинение не само ще осигури свобода от пристрастяване, но и ще добави благословии като мъдрост и съкровища от познание[5].

Учете ги да имат вяра да знаят, че подчинението на Божиите заповеди ще им осигури физическа и духовна защита. И помнете, Божиите свети ангели са винаги готови да ни помагат. Господ заявява следното: "Ще вървя пред лицето ви. Ще бъда от дясната ви страна и от лявата, и Моят Дух ще бъде в сърцата ви, и ангелите Ми ще са около вас, за да ви подкрепят"[6]. Какво обещание! Когато сме верни, Той и Неговите ангели ще ни помагат.

Неизчерпаемата вяра бива укрепвана чрез молитва. Вашите прочувствени молби за важни за Него. Спомнете си силните и изпълнени с чувство молитви на Пророка Джозеф Смит през ужасните дни, когато е бил в затвора Либърти. Господ откликва, като променя гледната точка на Пророка. Той казва, "Знай, сине Мой, че всички тези неща ще ти дадат опит и ще бъдат за твое добро"[7].

Ако се молим с вечна перспектива, няма нужда се чудим дали нашите най-силни и прочувствени молби се чуват. Следното Господно обещание е записано в раздел 98 на Учение и Завети:

"Молитвите ви влязоха в ушите на Господа … и са записани с този печат и завет: Господ се е заклел и постановил те да бъдат задоволени.

Ето защо, Той ви дава това обещание с неотменим завет, че те ще бъдат изпълнени; и че всички неща, с които сте били огорчавани, ще действат заедно за ваше добро и за славата на името Ми, казва Господ"[8].

Господ е избрал най-силни думи, за да ни увери в тези неща! *Печат! Завет! Заклел! Постановил! Неотменим завет!* Братя и сестри, вярвайте в Него! Бог ще се вслуша във вашите искрени и сърдечни молитви и вашата вяра ще бъде укрепена.

За да се развие неизменна вяра, е особено важна дълготрайната отдаденост при плащането на пълен десятък. Първоначално за плащането на десятък е нужна вяра. След това плащащият десятък развива още повече вяра, така че десятъкът се превръща в скъпоценна привилегия. Десятъкът е един древен Божий закон[9]. На своите деца Той е обещал да разкрие "небесните отвори и да изле(е) благословение … тъй щото да не стига място за него"[10]. Освен това десятъкът ще включи името ви в списъка на Божия народ и ще ви защитава в "деня на отмъщението и изгарянето"[11].

Защо имаме нужда от толкова неотменна вяра? Защото ни предстоят трудни времена. В бъдеще едва ли ще бъде лесно или популярно да бъдеш верен светия от последните дни. Всеки един от нас ще бъде изпитан. Апостол Павел предупреждава, че в последните дни хората, които усърдно следват Господ, "ще бъдат гонени"[12]. Всяко гонение може или да ви пречупи в мълчалива слабост, или да ви мотивира да бъдете по-примерни и смели във всекидневието си.

Начинът, по който се справяте с изпитанията в живота, е част от развиването на вашата вяра. Силата идва, когато не забравяте своята божествена природа, едно наследство с безпределна стойност. Господ е напомнял на вас, на вашите деца и внуци, че сте законни наследници, че сте били запазени в небесата да се родите точно в това време и на мястото, където сте се родили, за да израствате и да станете Негови знаменосци и заветен народ. И когато вървите по Господната пътека на праведността, вие ще бъдете благословени да постоянствате в Неговата добрина и да сте светлина и спасители на Неговия народ[13].

На разположение на всеки от вас, братя и сестри, са благословии, които се получават чрез силата на святото Мелхиседеково свещеничество. Тези благословии могат да променят обстоятелствата на вашия живот във връзка с вашето здраве, спътничеството на Светия Дух, лични взаимоотношения и бъдещи възможности. Силата и властта на това свещеничество държат ключовете на всички духовни благословии на Църквата[14]. И по един много забележителен начин Господ заявява, че Той ще реализира тези благословии според Своята воля[15].

Най-голямата от всички благословии на свещеничеството се дава в светите Господни храмове. Предаността на заветите, сключвани там, ще направи вас и вашите семейства достойни за благословиите на вечния живот[16].

Вашата награда не идва само в идния живот. Множество благословии ще бъдат ваши в този живот, сред вашите деца и внуци. Вие, верни светии, не сте сами във вашите битки. Помислете над това! Господ заявява, "Аз ще се (бия) с оня, който се (бие) с тебе, и ще спася чедата ти"[17]. По-късно Той дава следното обещание на Своите верни люде: "Аз, Господ, ще се бия в битките им и в битките на децата им, и на децата на децата им … до третото и четвъртото поколение"[18].

Нашият обичан пророк Томас С. Монсън ни е дал своето пророческо свидетелство. Той казва: "Свидетелствам пред вас, че обещаните ни благословии са неизмерими. Дори буреносните облаци да се събират, дори дъждовете да се изсипват върху нас, нашето знание за Евангелието и любовта ни към Небесния Отец и нашия Спасител ще ни утешават и поддържат и ще внасят радост в сърцата ни, като ходим правдиво и спазваме заповедите".

Президент Монсън продължава: "Мои възлюбени братя и сестри, не се страхувайте. Дерзайте. Бъдещето е толкова светло, колкото вашата вяра"[19].

Към силните думи на президент Монсън добавям моите собствени. Свидетелствам, че Бог е нашия Отец. Исус е Христос. Неговата Църква е била възстановена на земята. Неговата истина, завети и обреди ни дават способността да преодоляваме страха и да посрещаме бъдещето с вяра! За това свидетелствам в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 2 Нефи 2:27.
2. Петър проповядва тази идея, когато дава израз на следната своя надежда "за да станете … участници на божественото естество, като сте избягвали от произлязлото от страстите разтление в света" (2 Петрово 1:4).
3. Вж. Авраам 3:25.
4. Вж. 2 Нефи 2:25.
5. Вж. Учение и Завети 89:19; вж. и Исаия 45:3.
6. Учение и Завети 84:88.
7. Учение и Завети 122:7. Друг пример за промяна в перспективата е записана в Псалми: "Упази душата ми, … Боже мой, спаси слугата Си, който уповава на Тебе. Смили се над мене, Господи, защото към Тебе викам цял ден. … Ще Те хваля, Господи Боже мой, от все сърце, и ще славя името Ти до века" (Псалми 86:2–3, 12).
8. Учение и Завети 98:2–3.
9. Десятъкът се споменава в осем книги на Стария завет: Битие, Левит, Числа, Второзаконие, 2 Летописите, Неемия, Амос и Малахия.
10. Малахия 3:10.
11. Учение и Завети 85:3.
12. 2 Тимотея 3:12.
13. Вж. Учение и Завети 86:8–11.
14. Вж. Учение и Завети 107:18.
15. Вж. Учение и Завети 132:47, 59.
16. Вж. Авраам 2:11.
17. Исаия 49:25; вж. и Учение и Завети 105:14.
18. Учение и Завети 98:37.
19. Томас С. Монсън, "Дерзайте," *Лиахона,* май 2009 г., стр. 89.

От старейшина Ричард Дж. Мейнз
от Седемдесетте

Установяване на дом, съсредоточен върху Христа

Ние разбираме и вярваме във вечната същност на семейството. Това разбиране и вяра следва да ни вдъхновяват да правим всичко по силите си да установим дом, съсредоточен върху Христа.

В началото на службата си като млад мисионер в Уругвай и Парагвай осъзнах, че едно от нещата, които силно привличаха хората, стремящи се да узнаят повече за Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, бе интересът към нашето учение за семейството. Всъщност от възстановяването на Евангелието на Исус Христос търсещите истината проучватели са бивали привличани от учението, че семействата могат да бъдат заедно завинаги.

Принципът на вечните семейства е съществен елемент във великия план на щастие на Небесния Отец за Неговите деца. Основно в този план е разбирането, че ние имаме *небесно* семейство, така както и *земно*. Апостол Павел ни учи, че Небесният Отец е баща на нашите духове:

"за да търсят Бога … и намерили, … защото в Него живеем, движим се и съществуваме; … Защото дори Негов род сме"[1].

Да бъдем потомство на един любящ Небесен Отец е такъв основен принцип в Евангелието на Исус Христос, че дори децата ни прогласяват тази истина, когато пеят песента на Неделното училище, "Чедо на Бога съм". Нали помните думите?

Чедо на Бога съм,
живот ми Той дари
и земен дом ми даде тук
с родители добри.

С мен бъди, води ме в пътя
свят на мъдростта,
за да съм във вечността
отново със Отца[2].

Да си дадем сметка, че имаме *небесно* семейство ни помага да разберем вечната същност на нашите *земни* семейства. Учение и Завети ни учи, че семейството е в основата на небесния ред: "и че същите взаимоотношения, които съществуват

между нас тук, ще съществуват между нас и там, само че ще бъдат придружени от вечна слава”[3].

Разбирането на вечната природа на семейството е изключително важен елемент в разбирането плана на Небесния Отец за Неговите деца. Противникът от друга страна иска да направи всичко по силите си да унищожи плана на Небесния Отец. В опита си да провали плана на Бог той предприема невиждана досега атака срещу институцията на семейството. Някои от най-силните оръжия, които той използва в атаката си, са егоизмът, алчността и порнографията.

Нашето вечно щастие *не* е една от целите на Сатана. Той знае, че един от главните начини да направи мъжете и жените окаяни като себе си е да ги лиши от семейни отношения, които имат *вечен* потенциал. Понеже Сатана разбира, че истинското щастие в този живот и във вечността се намира под формата на семейство, той прави всичко възможно по силите си да го унищожи.

Древният пророк Алма нарича Божия план за Неговите деца “великият план на щастие”[4]. Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли, които ние подкрепяме като пророци, гледачи и откровители, са ни предложили един вдъхновен съвет относно щастието и семейния живот: “Семейството е постановено от Бог. Бракът между мъжа и жената е съществен елемент в Неговия вечен план. Отредено е децата да се раждат в рамките на брачната връзка и да бъдат отгледани от баща и майка, които изцяло почитат брачните завети. Щастието в семейния живот е най-вероятно да се постигне, когато се гради върху ученията на Господ Исус Христос”[5].

Това щастие, за което говори Алма и по-наскоро Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли, със сигурност ще бъде открито в дом със семейство. То ще бъде намерено в изобилие, ако правим всичко по силите си да установим дом, съсредоточен върху Христа.

Сестра Мейнз и аз научихме някои важни принципи, когато започнахме процеса на установяване на дом, съсредоточен върху Христа, в началото на нашия брак. Започнахме, като следвахме съвета на нашите църковни ръководители. Събирахме нашите деца и провеждахме семейни домашни вечери, както и всекидневна молитва и изучаване на Писанията. Не винаги беше лесно, удобно или успешно, но с времето тези обикновени събирания се превърнаха в скъпа семейна традиция.

Научихме, че децата ни може и да не помнят всичко от урока на семейната домашна вечер по-нататък през седмицата, но щяха да помнят, че *сме го провели*. Научихме, че по-късно през деня в училище може и да не си спомнят точните думи на стиховете или молитвата, но щяха да си спомнят, че *четем* Писанията и *провеждаме* молитва. Братя и сестри, има голяма сила и защита за нас и децата ни в установяването на селестиални традиции у дома.

Ученето, преподаването и прилагането на принципите на Евангелието на Исус Христос у дома ни помага да създадем среда, в която може да пребивава Духът. Като установяваме тези селестиални традиции в нашите домове, ще можем да преодолеем лъжливите традиции на света и да се научим да поставяме на първо място нуждите и грижите на другите.

Отговорността за установяване на дом, съсредоточен върху Христа, лежи както върху родителите, така и върху децата. Родителите са отговорни да учат децата си на любов и праведност. Родителите ще бъдат държани отговорни пред Господ за това как изпълняват своите свещени отговорности. Родителите учат децата си *с думи* и *чрез пример*. Следната поема от С. С. Милър, озаглавена “Ехото”, илюстрира важността и влиянието, което родителите имат върху децата си:

Овцата, а не агнето
се изгубила в притчата, разказана
от Исус,
Пораснала овца, която се изгубила
от деветдесет и деветте от
стадото.

И защо трябва да търсим овцата
и искрено да се надяваме и да се молим?
Защото е опасно, когато една овца постъпи погрешно:
тя може да поведе по грешен път агнетата.
Агнетата ще тръгнат подир овцата, знаете,
накъдето и да заскита овцата.
Когато овцете постъпват погрешно,
не след дълго и агнетата ще правят като тях.
И тъй, с овцете искрено се молим
за тези, които днес още са агнета,
защото когато овцете бъдат изгубени
каква ужасна цена
трябва да платят агнетата[6].

Последиците за родителите, които водят своите деца по грешен път са изложени пред нас от Господ в Учение и Завети: "И отново, ако в Сион … има родители с деца, които до осем годишна възраст *не* ги научат да разбират учението за покаянието, за вярата в Христа, Синът на живия Бог, за кръщението и дара на Светия Дух чрез полагане на ръце, грехът ще е върху главите на родителите"[7].

Трудно е да се каже достатъчно за важността, която имат родителите в преподаването на селестиални традиции на техните деца чрез думи и чрез пример. Децата също имат важна роля в установяването на съсредоточен върху Христос дом. Нека споделя с вас една кратка беседа, изнесена наскоро от Уил, моят 8-годишен внук, която илюстрира този принцип:

"Обичам да яздя кон и да хвърлям ласо с татко. Ласото е от различни нишки, сплетени заедно, за да стане здраво. Ако ласото е само от една нишка, то няма да върши работа. Но понеже в него има няколко нишки, които работят заедно, ние можем да го използваме по много различни начини, и то е здраво.

Семействата могат да бъдат като ласото. Когато само един човек работи здраво и върши онова, което е правилно, семейството няма да е толкова здраво, както ако всеки полага усилие да си помагат един на друг.

Знам, че когато върша правилното, аз помагам на моето семейство. Когато се отнасям добре към сестра ми, Изабел, и двамата се забавляваме и това прави мама и татко щастливи. Когато мама трябва да свърши нещо, аз мога да й помогна, като играя с братчето ми Джоуи. Мога да помагам на семейството си и като пазя стаята си чиста и помагам във всичко с добро отношение. Като най-голямото дете в нашето семейство знам колко е важно да давам добър пример. Мога да се опитвам да дам най-доброто от себе си, като избирам правилното и следвам заповедите.

Знам, че децата могат да помагат на семействата си да бъдат здрави като ласо. Когато всеки дава най-доброто от себе си и работим заедно, семействата могат да са щастливи и силни".

Когато родителите ръководят семейството с любов и праведност и учат децата си на Евангелието на Исус Христос *с думи* и *чрез пример*, а децата обичат и подкрепят своите родители, като учат и прилагат принципите, на които последните ги учат, резултатът ще бъде установяване на дом, съсредоточен върху Христа.

Братя и сестри, като членове на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни ние разбираме и вярваме във вечната същност на семейството. Това разбиране и вяра следва да ни вдъхновяват да правим всичко по силите си да установим дом, съсредоточен върху Христа. Давам ви свидетелството си, че като се стремим да правим това, по-пълно ще упражняваме любовта и службата, пример за които е животът и Единението на нашия Спасител Исус Христос, и в резултат домовете ни наистина ще бъдат като рай на земята. В името на Исус Христос, амин. ■

Дортмунд, Германия

БЕЛЕЖКИ

1. Деянията 17:27–28.
2. "Чедо на Бога съм", *Химни,* № 186.
3. Учение и Завети 130:2; вж. и Robert D. Hales, "The Eternal Family", *Ensign,* ноем. 1996 г., стр. 64.
4. Алма 42:8.
5. "Семейството: прокламация към света", *Лиахона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
6. C. C. Miller, "The Echo", в *Best-Loved Poems of the LDS People,* изд. Jack M. Lyon and others, 1996 г., стр. 312–13.
7. Учение и Завети 68:25; курсив добавен.

От старейшина Сесил О. Самюелсън-младши
от Седемдесетте

Свидетелство

Основите (факти) при придобиването и запазването на свидетелство за Евангелието на Исус Христос са недвусмислени, ясни и напълно съгласувани с умствените способности на всеки човек.

Една от големите благословии на моя живот в продължение на много години е възможността да бъда заобиколен и да работя с младите хора на Църквата. Смятам това общуване и тези приятелства за едни от най- приятните и ценни неща в живота ми. Те също са в основата на голяма част от оптимизма, които чувствам за бъдещето на Църквата, обществото и света.

По време на това общуване също така съм имал привилегията да говоря с някои млади хора, които са имали различни съмнения и трудности със своите свидетелства. Макар подробностите да се различават и понякога са неповторими, голяма част от въпросите и причините за объркването са доста подобни. По подобен начин, тези въпроси и съмнения не се ограничават в една демографска или възрастова група. Те могат да притесняват членове, чиито предци са били членове на Църквата, относително нови членове, както и хора, които тепърва започват да опознават Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Техните въпроси обикновено са резултат на искрен интерес или любопитство. Тъй като последиците са толкова важни и сериозни за всеки от нас, съвсем уместно е да разгледаме въпроса с нашите свидетелства. В контекста на светиите от последните дни свидетелството представлява сигурно знание за истинността на Евангелието на Исус Христос, което се получава чрез откровение от Светия Дух.

Макар според това определение свидетелството да е нещо просто и ясно, от него произлизат няколко потенциални въпроси, като например: Кой има правото да получи свидетелство? Как човек получава необходимото откровение? Какви са стъпките при получаване на свидетелство? Получаването на свидетелство събитие ли е или продължаващ процес? За всеки един от тези въпроси, както и други като тях, има редица подвъпроси, но основите при придобиването и запазването на свидетелство за Евангелието на Исус Христос са недвусмислени, ясни и напълно съгласувани с умствените способности на всеки човек.

Нека накратко дам отговор на тези възможни съмнения, след което искам да споделя някои проникновения, които наскоро мои млади приятели споделиха с мен, въз основа на своя личен опит с придобиването на свидетелство. Те също така са имали възможността да помогнат на други хора, които са се чувствали затруднени с някои аспекти на своята вяра и вярвания.

Първо, кой има правото да получи свидетелство? Всеки, който има желанието да плати цената – което означава да спазва заповедите – може да придобие свидетелство. “Затова гласът Господен е към краищата на земята, та всички, които искат да чуят, да може да чуят” (У. и З. 1:11). Една от основните причини за възстановяването на Евангелието е “всеки човек да може да говори в името на Бога Господа, тъкмо Спасителя на света; тъй че вярата също да може да се умножи по земята” (У. и З. 1:20–21).

Второ, как човек получава необходимото откровение и какви са основните стъпки при получаването му? Моделът за това е бил ясен и последователен през вековете. Обещанието, дадено за получаването на свидетелство за Книгата на Мормон, е приложимо и в общ план:

“И когато получите тези неща” – което значи да сте чули, чели, изучавали и размишлявали по съответния въпрос – “попита(й)те Бога Вечния Отец в името на Христа дали тези неща са истинни” – което значи вие да се помолите задълбочено, конкретно и благоговейно с неизменна решителност да действате според отговора на вашата молитва – “и ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух.

И чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете истината за всичко” (Мороний 10:4–5).

Трето, придобиването на свидетелство събитие ли е или

продължаващ процес? Свидетелството наподобява жив организъм, който расте и се развива при подходящи условия. То се нуждае от непрекъснато подхранване, грижа и защита, за да може да расте и да се развива. Съответно, занемаряване или отклоняване от начина на живот, който подхранва свидетелството, може да станат причина да го загубим или то да отслабне. Писанията предупреждават, че престъпването или нарушаването на Божиите заповеди може да доведе до загуба на Духа и дори до отричане на вече придобитото свидетелство (вж. У. и З. 42:23).

Нека сега споделя 10 от наблюденията и предложенията на моите добри и верни млади приятели. Споделените от тях идеи имат обща логика и се основават на подобни преживявания и затова вероятно няма да изненадат никого от нас. За съжаление обаче, особено в моменти на трудности и напрежение, ние може временно да забравим или отхвърлим тяхната приложимост в нашия собствен живот.

Първо, всеки от нас е ценен сам по себе си, защото всички ние сме Божии деца. Той ни познава, обича ни и желае да успеем и да се завърнем при Него. Трябва да се научим да уповаваме по-скоро на Неговата обич и воля, отколкото на нашите понякога нетърпеливи и несъвършени желания.

Второ, макар напълно да вярваме в "голямата промяна в сърцата", описана в Писанията (вж. Мосия 5:2; Алма 5:12–14, 26), ние трябва да разберем, че тя често се случва по-скоро постепенно, отколкото незабавно и всеобхватно, и идва в отговор на конкретни въпроси, преживявания и тревоги, както и в резултат на изучаване и молитва от наша страна.

Кайелитша, Южна Африка

Трето, трябва да помним, че основната цел на живота е да бъдем изпитвани и да преживяваме трудности и затова трябва да се научим да израстваме от нашите предизвикателства и да бъдем благодарни за научените уроци, които не можем да научим по по-лесен начин.

Четвърто, трябва да се научим да уповаваме на нещата, в които вярваме или знаем, така че те да ни поддържат в моменти на несигурност или при събуждащи съмнение въпроси.

Пето, както учи Алма, придобиването на свидетелство обикновено е процес през съвкупността на надеждата, вярата и накрая знанието за истинността на даден принцип, учение или самото Евангелие (вж. Алма 32).

Шесто, когато учим някого за това, което знаем, ние укрепваме своето собствено свидетелство, докато изграждаме неговото. Когато дадете на някого пари или храна, вие ще имате по-малко от тях. Обаче когато споделите своето свидетелство, то укрепва и нараства както за даващия, така и за получаващия.

Седмо, ние трябва да вършим малките, но необходими неща всекидневно и редовно. Молитвите, изучаването на Писанията и Евангелието, посещението на църковни събрания, поклонението в храма, изпълнението на задачите ни като посещаващи учителки и домашни учители и други задължения – всичко това укрепва нашата вяра и кани Духа в живота ни. Когато пренебрегваме която и да било от тези привилегии, ние излагаме свидетелството си на опасност.

Осмо, не трябва да имаме по-високи стандарти за другите, отколкото за себе си. Твърде често допускаме грешките и неуспехите на други хора, особено ръководители и членове на Църквата, да влияят на нашите чувства към нас самите и на нашите свидетелства. Трудностите на други хора не представляват извинение за нашите собствени слабости.

Девето, добре е да помним, че да бъдем твърде сурови със себе си при допусната грешка може да бъде също толкова отрицателно, колкото да подходим несериозно в случай на наложително покаяние.

И десето, трябва винаги да сме наясно, че Христовото Единение има пълно и продължаващо въздействие върху всеки от нас, когато позволим това да бъде така. Така всичко останало си отива на мястото, дори когато продължаваме да изпитваме трудности с някои дреболии и навици или изглежда има липсващи парчета от мозайката на нашата вяра.

Благодарен съм за проникновенията, силата и свидетелствата на толкова много от моите млади приятели и познати. Когато съм с тях, аз

бивам укрепен, и когато знам, че те са с други хора, се чувствам насърчен от знанието за вършеното от тях добро и отдаваната от тях служба в името на Учителя, на Когото те се покланят и на Когото се стремят да се подчиняват.

Хората вършат добри и важни неща, защото имат свидетелства. Макар това да е вярно, ние също така придобиваме свидетелства от това, което правим. Исус казва:

"Моето учение не е Мое, а на Онзи, Който Ме е пратил.

Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря" (Иоана 7:16–17).

"Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди" (Иоана 14:15).

Подобно на Нефи и Мормон в минали времена, "аз не знам всички неща" (Словата на Мормон 17:1; вж. и 1 Нефи 1:11), но нека ви кажа какво знам.

Знам, че Бог, нашият Небесен Отец, е жив и ни обича. Знам, че Неговият единствен и уникален Син Исус Христос е наш Спасител и Изкупител, и Глава на Църквата, която носи Неговото име. Знам, че Джозеф Смит е преживял всичко, което е описал и учил във връзка с възстановяването на Евангелието в наши дни. Знам, че днес сме водени от апостоли и пророци и че президент Томас С. Монсън държи всички ключове на свещеничеството, необходими за благославянето на нашия живот и напредъка на делото Господно. Знам, че всички ние имаме правото да получим това знание и че ако имате трудности с получаването му, вие можете да разчитате на истинността на свидетелствата, които чувате от този амвон на тази конференция. Тези неща знам и за тях давам свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

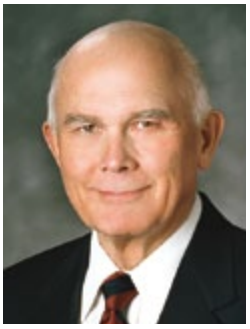

От старейшина Далин Х. Оукс
от Кворума на дванадесетте апостоли

Желание

За да реализираме своята вечна съдба, ние следва да желаем качествата, необходими да станем едно вечно същество, и да полагаме усилия за постигането им.

Избрах да говоря за това колко важно е ***желанието***. Надявам се всеки от нас да провери дълбоко в сърцето си какви са неговите истински желания и как подрежда по важност своите най-важни желания.

Нашите желания определят нашите приоритети, нашите приоритети определят нашите избори, а нашите избори определят нашите действия. Желанията, според които действаме, определят доколко се променяме, какво постигаме и в какво се превръщаме.

Първо ще говоря за някои общи желания. Като смъртни същества ние имаме някои основни физически нужди. Желанията да задоволим тези нужни подбуждат нашите избори и определят нашите действия. Три примера ще покажат как понякога тези желания отменят други, защото ги смятаме за по-важни.

Първо желание – храна. Всички ние изпитваме основната нужда да се храним, но за известно време това желание може да бъде отменено от по-силното желание да постим.

Второ желание – подслон. Като 12-годишно момче устоях на желанието за подслон поради поголямото си желание да изпълня едно изискване от програмата на бойскаутите – да прекарам една нощ в гората. Бях едно от няколкото момчета, които напуснаха уютните палатки и намериха начин да си направят подслон и примитивно легло от естествените материали, които можахме да намерим.

Трето желание – сън. Дори това основно желание може да бъде временно отменено от още по-важно желание. Като млад войник в Националната гвардия на Юта научих пример за това от участвал в битки офицер.

В началните месеци на Корейската война артилерийската полева батарея на Националната гвардия в Ричфийлд, Юта, била призована за действителна служба. Тази батарея, командвана от капитан Рей Кокс, се състояла от около 40 мъже мормони. Допълнително обучена и подсилена от запасняци от други места, те били изпратени в Корея, където участвали в едно от най-свирепите сражения на тази война. В тази битка те трябвало да отблъснат директна атака на стотици вражески пехотинци – видът атака, който успял да надвие и унищожи други полеви артилерийски батареи.

Какво общо има това с

преодоляването на желанието за сън? През една критична нощ, когато вражеска пехота успяла да пробие фронта и тила на района, зает от артилерията, капитанът свързал своята палатка и всички постове от отбранителния периметър с телефонни линии и заповядал на часовите лично да му се обаждат на кръгъл час през цялата нощ. Така войниците останали будни, но това също означавало сънят на капитан Кокс да бъде многократно прекъсван. "Как успяхте да направите това?", попитах го аз. Неговият отговор показва силата на по-важното желание.

"Знаех, че ако някога се прибера у дома, щях да срещам родителите на тези момчета по улиците на нашия малък град и не исках да застана лице в лице с никой от тях, при положение, че синът им не бе оцелял заради нещо, което аз не бях успял да направя като техен командир"[1].

Какъв пример за влиянието, което по-важното желание има върху приоритетите и действията! Какъв ярък пример за всички нас, които носим отговорност за благосъстоянието на други хора – родители, ръководители и учители в Църквата!

Да приключа с този пример. Рано сутринта след почти безсънната нощ капитан Кокс повел своите мъже в контраатака срещу вражеската пехота. Те взели над 800 пленника и само двама души били ранени. Кокс получил медал за храброст, а за изключителния героизъм неговата батарея била отличена с най-високото отличие – Почетната грамота за президентска военна единица. И подобно на младите войни на Еламан (вж. Алма 57:25–26), те всички се прибрали у дома[2].

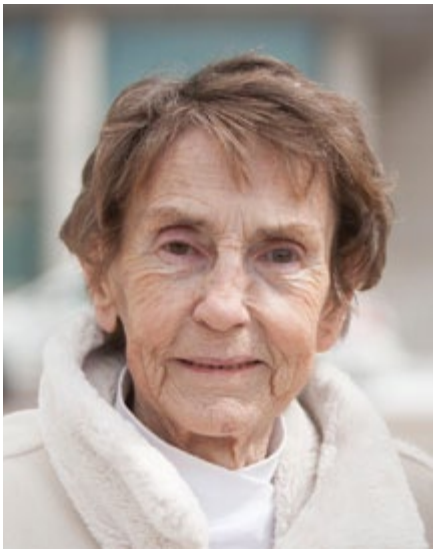

Книгата на Мормон съдържа много учения относно важната роля на желанието.

След като дълги часове умолявал Господ, на Енос му било казано, че неговите грехове били опростени. След това той започнал "да изпитв(а) желание" за благосъстоянието на неговите братя (Енос 1:9). Той пише, "И … след като се бях молил и употребил всичките си усилия и усърдие, Господ ми каза: Аз ще ти въздам според желанието ти, поради твоята вяра" (стих 12). Забележете кои са трите основни неща, които предшестват обещаната благословия: желание, усилие и вяра.

В своята проповед за вярата, Алма учи, че вярата може да започне с "нищо повече от желание да повярва(ме)" ако оставим "това желание да действа" в нас (Алма 32:27).

Друго изключително учение за желанието, особено относно онова, в което следва да се състои нашето най-голямо желание, се изявява в преживяването на царя-ламанит, на когото проповядва мисионера Аарон. Когато учението на Аарон събужда неговия интерес, царят пита, "Какво трябва да направя, за да може да бъда роден от Бога" и "да получа този вечен живот?" (Алма 22:15). Аарон отговаря, "Ако ти желаеш това, … ако се покаеш за всичките си грехове и се преклониш пред Бога, и призовеш името Му с вяра, вярвайки че ще получиш, тогава ти ще получиш надеждата, която желаеш" (стих 16).

Царят направил това и в усърдна молитва казал, "Аз ще ти изкажа всичките си грехове, та да мога да бъда … спасен в последния ден" (стих 18). С тази отдаденост и даденото от него определение на най-силното му желание, на неговата молитва било отговорено по чудотворен начин.

Пророк Алма имал огромното желание да възвести покаяние на всички хора, но осъзнал, че не трябвало да желае принуждаващата сила да направи това, защото "един справедлив Бог … въздава на човеците съгласно желанията им, било към смърт или към живот" (Алма 29:4). По подобен начин в съвременно откровение Господ заявява, "Аз … ще съдя всички човеци според делата им и според желанията на сърцата им" (У. и З. 137:9).

Наистина ли сме подготвени нашият Вечен Съдия да постави такава огромна важност върху онова, което наистина желаем?

Много стихове от Писанията определят онова, което желаем, като онова, което търсим. "Този, който ме потърси рано, ще Ме намери и не ще бъде изоставен" (У. и З. 88:83). "Търсете искрено най-добрите дарове" (У. и З. 46:8). "Този, които търси усърдно, ще намери" (1 Нефи 10:19). "Приближете се до Мен и Аз ще се приближа до вас; търсете Ме усърдно и ще Ме намерите, искайте и ще получите, хлопайте и ще ви се отвори" (У. и З. 88:63).

Пренареждането на нашите желания така, че да дадем най-висш приоритет на вечните неща, не е лесно. Всички ние сме изкушавани да желаем светския квартет, състоящ се от: собственост, признание, гордост и власт. Ние можем да

желаем тези неща, но следва да не ги поставяме като свои най-висши приоритети.

Хората, чието най-голямо желание е да придобиват собственост, попадат в капана на материализма. Те не успяват да се вслушат в предупреждението "Не търси нито богатства, нито суетните светски неща" (Алма 39:14; вж. също Яков 2:18).

Хората, които желаят признание или власт, трябва да следват примера на смелия капитан Мороний, който не служел нито за "власт", нито за "светска слава" (Алма 60:36).

Как ние развиваме съответен вид желание? Малко хора ще преживеят кризата, която мотивирала Ерън Ролстън,[3] но неговото преживяване ни учи на важен урок по отношение развиването на даден вид желание. Докато Ролстън се катерел из отдалечен каньон в южна Юта, една 360-килограмова скала изведнъж се изместила и заклещила дясната му ръка. В продължение на пет самотни дни той се опитвал да се освободи. Когато започнал да се предава и да приема смъртта, във видение той видял тригодишно момче, което тича към него, и което той вдигнал с лявата си ръка. Приемайки това като видение на своя бъдещ син и знак, че щял да оживее, Ролстън събрал смелост и предприел драстични действия да спаси живота си, преди остане без никакви сили. Той счупил двете кости на заклещената си дясна ръка, след което използвал сгъваемия си нож, за да я отреже. След това намерил сили да извърви осем километра в търсене на помощ[4]. Какъв пример за силата на преодоляващо пречките желание! Когато имаме визията какво можем да станем, нашето желание и сила да действаме нарастват неимоверно.

Повечето от нас никога няма да се сблъскат с такава крайни обстоятелства, но всички ние се изправяме пред потенциални капани, които ще попречат на нашия напредък към вечната ни съдба. Ако нашите праведни желания са достатъчно силни, те ще ни мотивират да се освободим от пристрастявания и други греховни влияния и приоритети, които пречат на нашето вечно развитие.

Ние следва да помним, че праведните желания не могат да бъдат повърхностни, импулсивни или временни. Те трябва да бъдат искрени, непоколебими и постоянни. Така мотивирани, ние ще се стремим към онова условие, описано от Пророка Джозеф Смит, когато ще преодолеем злините в живота си и ще изгубим всякакво желание за грях[5]. Това е едно много лично решение. Както казва старейшина Нийл А. Максуел:

"Когато хората биват описвани като "изгубили желанието си за грях", те и само те са хората, които преднамерено са решили да изоставят тези неморални желания чрез готовността си да "се откажат от всички свои грехове", за да опознаят Бог.

Затова с времето ще се превърнем в онова, което настойчиво желаем, и него ще получим във вечността"[6].

Колкото и важно е да изгубим всякакво желание за грях, за вечния живот е необходимо повече. За да реализираме своята вечна съдба, ние следва да желаем качествата, необходими да станем едно вечно същество, и да полагаме усилия за постигането им. Например вечните същества прощават на всички, които са постъпили лошо срещу тях. Те поставят благосъстоянието на други хора над своето собствено. И те обичат всички Божии деца. Ако това изглежда твърде трудно – и то със сигурност не е лесно за който и да било от нас, тогава следва да започнем с желание да имаме тези качества и призив към нашия любящ Небесен Отец да ни помогне с нашите чувства. Книгата на Мормон ни учи, "молете се на Отца с цялото си сърце, за да може да бъдете

изпълнени с тази любов, с която Той надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос" (Мороний 7:48).

Завършвам със заключителен пример за желание, което следва да заема върховно място сред желанията на всички мъже и жени – вече сключилите брак и несемейните. Всички следва да желаем и да полагаме сериозни усилия за вечен брак. Хората, които вече имат брак в храма, следва да правят всичко по силите си да го запазят. Несемейните следва да желаят брак в храма и да полагат приоритетни усилия да го получат. Младежите следва да устояват на обществено приетата, но неправилната във вечен план представа, която омаловажава брака и отглеждането на деца[7].

Млади мъже, моля да помислите върху следните думи, написани от една несемейна сестра. Тя се обръща към вас "от името на праведните Божии дъщери, които искрено търсят достоен спътник, и въпреки това мъжете изглежда са заслепени и объркани относно своята отговорност да открият тези прекрасни и избрани дъщери на нашия Небесен Отец и да ги ухажват, и да бъдат готови да сключат и спазват свещени завети в дома Господен". Тя завършва, "Има много неженени мъже в Църквата, които с радост излизат на срещи и се забавляват, но нямат абсолютно никакво желание някога да поемат какъвто и да било ангажимент към жена"[8].

Сигурен съм, че някои искрено търсещи млади мъже биха искали да добавя, че има млади жени, чието желание за брак и деца е много помалко от желанието им за кариера или други земни отличия. И мъже, и жени имат нужда от праведни желания, които да ги водят към вечен живот.

Нека помним, че нашите желания диктуват нашите приоритети, нашите приоритети оформят нашите избори, а нашите избори определят нашите действия. В допълнение, нашите действия и нашите желания ни карат да бъдем нещо ценено, било то приятел, умел учител или човек, достоен за вечен живот.

Свидетелствам за Исус Христос, Чиято любов, Чиито учения, и Чието Единение правят всичко това възможно. Моля се ние повече от всичко друго да желаем да станем като Него, така че един ден да можем да се завърнем в Неговото присъствие и да получим пълнотата на Неговата радост. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Ray Cox, интервюиран от автора, 1 авг. 1985 г., в Маунт Плезънт, Юта, потвърждавайки казаното в Прово, Юта, около 1953 г.
2. Вж. Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard*, 2003 г., стр. 307–314; "Self-Propelled Task Force," *National Guardsman,* май 1971 г., задна корица; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (филм, продуциран от университета на Южна Юта, 2002 г.).
3. Вж. Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* , 2004 г.
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place,* стр. 248.
5. Вж. *Ученията на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 224.
6. Нийл А. Максуел, "According to the Desire of [Our] Hearts," *Ensign,* ноем. 1996 г., стр. 22, 21.
7. Вж. Джули Б. Бек, "Teaching the Doctrine of the Family," *Liahona,* март 2011 г., стр. 32–37, март 2011 г., стр. 12–17.
8. Писмо с дата 14 септ. 2006 г.

От старейшина М. Ръсел Балард
от Кворума на дванадесетте апостоли

Намиране на радост в изпълненото с обич служение

Нека изразяваме своята обич и благодарност за единителната жертва на Спасителя чрез своите прости и състрадателни постъпки на служба.

Братя и сестри, надявам се онези от вас, които сте посетители на Солт Лейк, да се възползват от възможността да се порадват на цветовете и уханието на красивите пролетни цветя из Храмовия площад.

Пролетта носи обновление на светлината и живота – напомняйки ни, чрез цикъла на сезоните, за живота, жертвата и възкресението на нашия Изкупител Господ Исус Христос, защото "всичко дава свидетелство за (Него)" (Моисей 6:63).

На фона на тази красива пролетна сцена, символизираща надеждата, имаме един сложен свят, изпълнен с несигурност и объркване. Изискванията на всекидневния живот – образование, работа, отглеждането на деца, администриране на Църквата и призования в нея, светски дейности и дори болката и тъгата от неочаквано заболяване или трагедия, могат да ни уморят и сломят. Как можем да се освободим от тази заплетена мрежа от предизвикателства и несигурност, как да намерим мир и щастие?

Често действаме като младия търговец от Бостън, който през 1849 година, според историята за него, бил заразен от златната треска в Калифорния. Той продал всички те си притежания, за да потърси щастието си в калифорнийските реки, за които му казвали, че били пълни със буци самородно злато, толкова големи, че човек едва можел да ги носи.

Ден след ден младият мъж потапял златарското си сито в реката, но злато не излизало. Единствената му награда била растящата купчина камъни. Обезсърчен и останал без пари, той бил готов да се откаже, когато един ден възрастен и опитен златотърсач му казал, "Хубава купчина камъни си натрупал, момчето ми".

Младежът отговорил, "Тук няма злато. Ще се прибирам у дома".

Като се приближил до купчината камъни, старият златотърсач казал, "А, златото си е тук. Само трябва да знаеш къде да го намериш". Той взел два камъка в ръцете си и ги ударил един в друг. Единия от тях се счупил и в него могли да се видят няколко зрънца злато, блещукащи на слънчевата светлина.

Като забелязал пълна кожена кесия, завързана за колана на златотърсача, младежът казал, "Аз търся буци като тези в кесията ти, а не малки зърна".

Старият златотърсач подал кесията си на младия мъж, който погледнал вътре, очаквайки да види няколко големи къса. С изумление видял, че кесията била пълна с хиляди зрънца злато.

Старият златотърсач казал, "Синко, струваш ми се толкова зает да търсиш големите буци, че пропускаш да напълниш кесията си с тези скъпоценни зърна злато. Търпеливото събиране на тези малки зърна ми е донесло голямо богатство".

Тази история илюстрира духовната истина, на която Алма учи своя син Еламан:

"великите дела се осъществяват чрез малки и прости средства …

"… и чрез дребни средства Господ … осъществява спасението на много души" (Алма 37:6–7).

Братя и сестри, Евангелието на Исус Христос е просто, независимо колко много се опитваме да го усложняваме. Следва да се стремим да живеем живота си също толкова просто, освободен от външни влияния, съсредоточен върху нещата с най-голямо значение.

Кои са така ценните и прости неща от Евангелието, които дават яснота и цел на живота ни? Кои са зърната евангелско злато, чието търпеливо събиране в продължение

на целия ни живот ще ни възнагради с най-голямото съкровище – скъпоценния дар на вечния живот?

Вярвам, че има един прост, но дълбок – дори върховен принцип, който цялостно обхваща Евангелието на Исус Христос. Ако с цялото си сърце приемем този принцип и съсредоточим живота си върху него, той ще ни пречисти и освети, така че отново да можем да живеем в присъствието Божие.

Спасителят говори за този принцип, когато дава отговора на следния въпрос на един фарисей, "Учителю, коя е голямата заповед в закона?"

"А Той му рече: Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.

Това е голямата и първа заповед.

А втора, подобна на нея, е тая: Да възлюбиш ближния си както себе си" (Матея 22:36–40).

Единствено когато обичаме Бог и Христос с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум, ние ще можем да споделяме тази обич с нашите ближни чрез постъпки на доброта и служба – начинът, по който Спасителят би обичал и служил, ако беше сред нас днес.

Когато ни обгърне тази чиста любов Христова – или милосърдието, ние в по-голяма степен мислим, чувстваме и действаме както биха мислили, чувствали и действали Небесния Отец и Исус Христос. Нашата мотивация и искрено желание съвпадат с тези на Спасителя. Той споделил това желание със Своите апостоли в навечерието на Неговото разпъване. Той казва:

"Нова заповед ви давам, да се любите един другиго; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другиго …

По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си" (Иоана 13:34–35).

Описаната от Спасителя обич е една активна обич. Тя не се проявява чрез велики и героични деяния, а по-скоро чрез прости действия на доброта и служба.

Съществуват безброй начини и обстоятелства, при които можем да служим на другите и да ги обичаме. Нека предложа само няколко.

Първо, милосърдието започва у дома. Първият и най-важен принцип, който да бъде прилаган във всеки дом, е така нареченото "златно правило" – следната Господна заръка "всяко нещо, което желаете да правят човеците на вас, така и вие правете на тях" (Матея 7:12). За момент си представете, как бихте се почувствали като получатели на необмислени думи и действия. Нека чрез примера си учим членовете на нашите семейства да изпитват обич един към друг.

Друго място, където имаме безбройни възможности да служим, е Църквата. Нашите райони и клонове следва да бъдат места, където златното правило винаги да ръководи нашите думи и действия един към друг. Като се отнасяме един към друг с доброта, говорейки думи на подкрепа и насърчение, и като бъдем чувствителни към нуждите един на друг, ние можем да помагаме в изграждането на любящо единство сред членовете на района. Където цари милосърдие, там няма място за клюки и недоброномерени слова.

Членовете на района, както възрастни, така и младежи, могат да се обединят в съдържателна служба за благославянето на живота на другите. Само преди две седмици президентът на област Южна Америка Северозапад, старейшина Маркъс Б. Наш от Седемдесетте разказа, че като изпратил "силните духом (при) онези, които са слаби", са успели да спасят стотици слабо активни възрастни и младежи. Чрез любов и служба, "един по един", те се връщат обратно. Тези постъпки на доброта създават силна и трайна връзка между всички, които участват – както помагачите, така и тези, на които им се помага. Толкова много

безценни спомени са свързани с такъв вид служба.

Когато се замисля над многогодишната ми служба в ръководството на Църквата, някои от моите най-скъпи спомени са свързани със случки, когато заедно с други членове на района съм положил усилия да помогна на някого.

Помня например как като епископ работих заедно с няколко члена на моя район, за да почистим силажната яма на фермата по благосъстоянието на кола. Това изобщо не беше приятна задача! Един слабо активен брат, който не бе идвал на Църква от много години, бе поканен да се присъедини към нас. Поради обичта и приятелството, които почувства с нас, докато говорехме в онази миризлива силажна яма, той се завърна в Църквата и по-късно бе запечатан в храма със своята съпруга и деца. Нашето приобщаване чрез тази служба благослови неговите деца, внуци и сега вече и правнуци. Много от тях са отслужили мисии, сключили са брак в храма и създават вечни семейства – едно велико дело, дошло в резултат на просто действие – едно малко зърно злато.

Трета сфера за нашата служба е общността, в която живеем. В чист израз на нашата обич и загриженост, ние можем да подаваме ръка на хората, които имат нужда от нашата помощ. Много от вас са си слагали тениска с надпис "помагащи ръце" и сте работили неуморно, за да облекчите страданието и да помогнете на вашата общност. Несемейни пълнолетни младежи от кол Сендай Япония неотдавна предоставиха безценна служба в търсенето на членове след опустошителното земетресение и цунами. Можем да служим по безброй начини.

Чрез нашата искрена доброта и служба ние можем да се сприятеляваме с хората, на които служим. От тези приятелства произлиза подобро разбиране на нашата отдаденост на Евангелието и желание да се научи повече за нас.

Моят добър приятел старейшина Джозеф Б. Уъртлин говори за силата на този принцип, когато казва: "Добротата е същността на величието. … (Тя) е ключ, който отваря врати и изгражда приятелства. Тя смекчава сърцата и създава отношения, които могат да продължат за цял живот" ("Добротата като добродетел", *Лиахона,* май 2005 г., стр. 26).

Друг начин, по който можем да служим на децата на Небесния Отец, е чрез мисионерска служба – не само като пълновременни мисионери, но като приятели и съседи. Бъдещият растеж на Църквата няма да се случи единствено чрез звънене по вратите на непознати хора. То ще се случи, когато членовете, заедно с нашите мисионери, изпълнени с Божията и Христовата любов, вникнат в нуждите на други хора и откликнат на тези нужди в духа на милосърдна служба.

Когато правим това, братя и сестри, честните по сърце ще чувстват нашата искреност и обич. Много от тях ще поискат да узнаят повече за нас. Тогава и само тогава Църквата ще се разшири и ще изпълни цялата земя. Това не може да бъде постигнато единствено от мисионерите; за него са нужни също заинтересуваността и службата на всеки член.

В цялата наша служба е нужно да бъдем чувствителни към подтиците на Светия Дух. Тихият тънък глас ще ни осведоми кой има нужда от нашата помощ и как да помогнем.

Президент Спенсър У. Кимбъл казва: "Жизнено важно е да служим един на друг в царството. Така често нашите постъпки на служба се състоят от просто насърчение или оказване … на помощ с обикновени задачи, но колко славни са последиците … от тези дребни, но обмислени действия!" (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball,* 2006 г., стр. 82.)

И президент Томас С. Монсън съветва:

"Нуждите на другите съществуват постоянно и всеки от нас може да направи нещо, за да помогне на някой.

… освен ако не изгубим себе си в служба на другите, няма голяма полза от собствения ни живот" ("Какво направих днес за някого?" *Лиахона,* ноем. 2009 г., стр. 85).

От старейшина Нийл Л. Андерсън
от Кворума на дванадесетте апостоли

Подготвяне на света за Второто пришествие

Вашата мисия ще бъде една свята отговорност да довеждате други хора в Христа и да им помогнете да се подготвят за Второто пришествие на Спасителя.

Тази вечер ще се обърна специално към носителите на Божието свещеничество между 12 и 25 години. Мислим много и се молим за вас. Веднъж разказах как 4-годишният ни внук силно блъсна малкия си брат. След като успокои разплаканото четиригодишно дете, съпругата ми Кати се обърна към него и сериозно го запита, "Защо блъскаш малкия си брат?" Той погледна баба си и отвърна, "Мими, съжалявам. Изгубих моя пръстен "Избери правилното" и не мога избирам правилното". Знаем, че вие с всички сили се стараете винаги да избирате правилното. Обичаме ви много.

Някога замисляли ли сте се защо сте били изпратени на земята точно в този конкретен момент? Вие не сте се родили по времето на Адам и Ева или когато фараоните управлявали Египет, или по времето на династията Минг. Дошли сте на земята сега, 20 века след първото пришествие на Христос. Божието свещеничество е било възстановено на земята и Господ е прострял ръката Си, за да подготви света за Своето славно завръщане. Това са дни на голяма възможност и важни отговорности. Тези дни са ваши.

С вашето кръщение вие сте изявили вярата си в Исус Христос. С вашето ръкополагане в свещеничеството вашите таланти и духовни възможности са били увеличени. Една от вашите важни отговорности е да подготвите света за Второто пришествие на Спасителя.

Господ е назначил пророк, президент Томас С. Монсън, който да ръководи делото на Неговото свещеничество. На вас президент Монсън е казал: "Господ има нужда от мисионери"[1]. "Всеки достоен, способен млад мъж следва да се подготви да отслужи мисия. Мисионерската

Братя и сестри, нека наблегна, че най-силното желание на Небесния Отец и Неговият Възлюбен Син е да желаем и да се стремим да притежаваме дара на милосърдието, "чистата любов Христова" (Мороний 7:47). От този дар произлиза способността ни да обичаме и да служим на другите по начина, по който Спасителят правил това.

Пророк Мормон ни учи колко изключително важен е този дар и ни казва как можем да го получим: "Ето защо, възлюбени мои братя, молете се на Отца с цялото си сърце, за да може да бъдете изпълнени с тази любов, с която Той надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос; за да може да станете чедата Божии, та когато Той се яви, ние да бъдем подобни на Него, защото ще Го видим такъв, какъвто е; за да имаме тази надежда и да може да бъдем очистени, тъкмо както Той е чист" (Мороний 7:48).

Велики неща произлизат от малки и прости неща. Подобно на малки зърна злато, които с течение на времето се събират в огромно съкровище, нашите малки и прости постъпки на доброта и служба ще се съберат, образувайки живот, изпълнен с обич към Небесния Отец, отдаденост към делото на Господ Исус Христос и чувство на мир и радост всеки път, когато си помагаме взаимно.

С приближаването на великденските празници нека изразяваме своята обич и благодарност за единителната жертва на Спасителя чрез своите прости и състрадателни постъпки на служба към нашите братя и сестри у дома, в Църквата и в общностите ни. За това смирено се моля в името на Исус Христос, амин. ■

служба е един дълг на свещеничеството – едно задължение, което Господ очаква от (вас), на които е било дадено толкова много[2].

Мисионерската служба изисква жертва. Винаги ще има нещо, което да оставите на заден план, когато откликвате на пророческото призование за служба.

Хората, запознати с играта ръгби, знаят, че новозеландският отбор All Blacks (име, произлизащо от цвета на екипите им) е най-признатият отбор в историята на този спорт[3]. Да бъдеш избран да играеш в този отбор може да се сравни с това да играеш в отбор от Висшата лига по американски футбол или в отбор, участващ на Световно първенство по футбол.

През 1961 г., на възраст 18 години и носител на Аароновото свещеничество, Сидни Гоинг е изгряваща ръгби звезда в Нова Зеландия. Поради неговите забележителни способности много хора смятат, че през следващата година той ще бъде избран да играе в националния отбор "All Blacks".

На 19-годишна възраст, в толкова решаващ момент от неговата кариера, Сид заявява, че ще остави ръгбито настрана и ще служи на мисия. Някои хора го наричат "луд". Други го наричат "глупав"[4]. Те възразяват, че тази възможност може да остане завинаги изгубена.

Но Сид не гледа какво оставя зад себе си, а каква възможност и отговорност го очаква. Той има свещеническата отговорност да предложи две години от живота си, за да провъзгласява реалността на Исус Христос и Неговото възстановено Евангелие. Нищо – дори възможността да играе в национален отбор и цялата слава, което това би донесло, не го възпира да изпълни този дълг[5].

Той е призован от Божий пророк да служи в мисия Западна Канада. Преди 48 години 19-годишният старейшина Сидни Гоинг напуска Нова Зеландия, за да служи като мисионер за Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Сид ми разказа за едно преживяване на неговата мисия. Било вече късно и той и неговият колега тъкмо щели да се върнат в апартамента си. Те решили да посетят още едно семейство. Бащата ги поканил да влязат. Старейшина Гоинг и колегата му свидетелствали за Спасителя. Семейството приело Книгата на Мормон. Бащата я чел през цялата нощ. През следващата седмица и половина той изчел цялата Книга на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен Бисер. Няколко седмици покъсно семейството се кръстило[6].

Мисия вместо място в отбора All Blacks в Нова Зеландия? Сид отговори, "Благословията (да доведеш други хора) в Евангелието в пъти надхвърля всяка жертва"[7].

Вероятно се чудите какво станало със Сид Гоинг след неговата мисия. Най-важното: вечен брак с неговата любима, Колийн; пет прекрасни деца и поколение от внуци. Той изживял живота си в упование на Отец в Небесата, спазвайки заповедите и служейки на другите.

А ръгбито? След своята мисия Сид Гоинг става един от най-изявените полузащитници в историята на All Blacks, като играе за тях 11 сезона и дълги години е техен капитан[8].

Колко добър бил Сид Гоинг? Толкова добър, че графици за тренировки и дати за срещи били променяни, защото отказвал да играе в неделя[9]. Сид бил толкова добър, че получил признание от кралицата на Англия[10]. Бил толкова добър, че за него била написана книга, озаглавена *Супер Сид*.

Ами ако това признание не го било споходило след мисията? Едно от големите чудеса на мисионерската служба в тази Църква е, че Сид Гоинг и хиляди точно като него не са задавали въпроса "Какво ще получа

от своята мисия", а по-скоро "Какво мога да дам?"

Вашата мисия ще бъде една свята отговорност да довеждате други хора в Христа и да им помогнете да се подготвят за Второто пришествие на Спасителя.

Господ отдавна е говорил за необходимата подготовка за Неговото Второ пришествие. На Енох Той заявява, "Праведност ще изпратя от небето долу на земята, и истина ще изпратя от земята … и ще сторя праведността и истината да пометат земята като потоп, за да отбера Моите избрани от четирите краища на земята"[11]. Пророк Даниил пророкува, че в последните дни Евангелието ще се затъркаля към краищата на земята като "камъкът (който) се е отсякъл от планината не с ръце"[12]. Нефи казва, че светиите от последните дни ще бъдат малко на брой, но разпръснати по цялото лице на земята[13]. Господ заявява в тази диспенсация, "Вие сте призовани да осъществите събирането на избраните Ми"[14]. Мои млади братя, вашата мисия е огромна възможност и отговорност, важни за обещаното събиране и свързани с вашата вечна съдба.

От ранните години на Възстановяването братята гледали на своята отговорност да провъзгласяват Евангелието много сериозно. През 1837 г., само седем години след организирането на Църквата, във времена на бедност и преследвания, били изпратени мисионери, които да проповядват Евангелието в Англия. През следващите няколко години мисионери проповядвали из най-различни земи: Австрия, Френска Полинезия, Индия, Ямайка, Чили и Китай[15].

Господ е благославял това дело и Църквата се установява по света.

Това събрание се превежда на 92 езика. Благодарни сме за 52 225-те пълновременни мисионера, които служат в повече от 150 страни[16]. Слънцето никога не залязва над праведните мисионери, които свидетелстват за Спасителя. Помислете за силата на 52,000 мисионера, надарени с Духа Господен, смело заявяващи, че "не ще бъде дадено никакво друго име, нито друг някакъв път или средство, чрез които спасението може да дойде при чедата човешки, а само в и чрез името на Христа"[17]. Ние изразяваме благодарността си към десетките хиляди завърнали се мисионери, които са давали и продължават да дават най-доброто от себе си. Светът се подготвя за Второто пришествие на Спасителя в значителна степен благодарение на Господното дело чрез Неговите мисионери.

Мисионерската служба е духовна работа. Достойнството и подготовката са особено важни. Президент Монсън казва: "Млади мъже, увещавам ви да се подготвите за мисионерска служба. Пазете се чисти, неопетнени и достойни да представлявате Господ"[18]. В годините, предшестващи вашата мисия, моля ви, помнете святата задача, която ви предстои. Вашите действия преди мисията ще окажат сериозно влияние на свещеническата сила, която ще донесете със себе си в мисията. Подгответе се добре.

Президент Монсън казва, че "всеки достоен, способен млад мъж следва да се подготви да отслужи мисия"[19]. Понякога поради здравословни или други причини някои няма да могат да служат. Ще разберете дали ще можете да служите, като говорите със вашите родители и епископа ви. Ако се окаже, че не можете да служите, моля ви, не се чувствайте по-маловажни в благородната задача, която ви предстои. Господ е изключително щедър към онези, които Го обичат и ще отвори врати пред вас.

Някои от вас може би се чудят дали са твърде възрастни, за да служат. Един мой приятел от Китай открил Църквата в Камбоджа, когато бил на двадесет и няколко години. Замислил се дали би могъл да отслужи мисия. След като се помолил и разговарял с неговия епископ, той бил призован и отслужил достойно мисия в Ню Йорк Сити. Ако ви тревожи вашата възраст, молете се и говорете с вашия епископ. Той ще ви упъти.

Половината от всички мисионери служат в собствената си страна. Това е съвсем правилно. Господ обещава, че "всеки човек ще чуе пълнотата на Евангелието на собствения си език и на собственото си наречие"[20]. Вие ще бъдете призовани чрез пророчество и ще служите

там, където сте най-нужни.

Обичам да се срещам с мисионерите по цял свят. Наскоро, докато посещавах мисия Сидни Австралия, знаете ли кого открих? Старейшина Сидни Гоинг – новозеландската ръгби легенда. Вече на 67 години той отново е мисионер, но този път с колега по собствен избор: сестра Колийн Гоинг. Той ми разказа за едно семейство, на което могли да преподават. Родителите били членове, но много дълги години не били активни в Църквата. Старейшина и сестра Гоинг помогнали наново да се разпали вярата на това семейство. Старейшина Гоинг ми разказа за силата, която почувствал, докато стоял при басейна за кръщение до бащата на семейството, докато най-големият син, вече носител на свещеничеството, кръстил по-малките си брат и сестра. Той изрази каква радост е да види семейството обединено, всички заедно стремящи се към вечен живот[21].

Обръщайки се към вас, Първото Президентство казва:

"Вие сте избрани духове, дошли на света в този ден, когато отговорностите и възможностите, както и изкушенията, са най-големи …

Молим се за всеки от вас … за да можете да извършите великата работа, която ви предстои … да бъдете достойни (и готови) да изпълнявате отговорностите по изграждането на царството Божие и подготвянето на света за Второто пришествие на Спасителя"[22].

Обичам картината на Хари Андерсън, изобразяваща Второто пришествие на Спасителя. Тя ми напомня, че Той ще дойде във величие и слава. Удивителни събития ще се случат на земята и в небесата[23].

Очакващите пришествието на Спасителя "ще (Го) потърсят". И Той

е обещал, "Аз ще дойда!" Праведните ще Го видят "в небесните облаци, облечен в сила и велика слава, с всичките свети ангели"[24]. Един "ангел ще затръби с тръбата си … и светиите ще се явят от четирите краища на земята"[25] "и ще бъдат вдигнати да Го посрещнат"[26]. Светите, "които са спали", което означава достойните починали светии, също "ще се явят да (Го) посрещнат в облака"[27].

Писанията гласят, "Господ ще постави нозете Си на този хълм"[28] и "(Той) ще отпусне гласа Си и всичките краища на земята ще Го чуят"[29].

Мои млади братя от свещеничеството, свидетелствам за величието и най-вече за неизбежността на това грандиозно събитие. Спасителят е жив. Той ще се завърне на земята. От тази или от другата страна на завесата, вие и аз ще се възрадваме при Неговото пришествие и ще благодарим на Господ, че ни е изпратил на земята в това време, за да изпълним това свято задължение, помагайки в подготовката на света за Неговото завръщане. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас Б. Монсън, "The Lord Needs Missionaries," *Liahona* яну. 2011 г., стр. 4.
2. Томас С. Монсън, "Като се срещаме отново заедно", *Лиахона,* ноем. 2010 г., стр. 5–6.
3. Вж. stats.allblacks.com.
4. Вж. Bob Howitt, *Super Sid: The Story of a Great All Black*, 1978 г., стр. 27.
5. Телефонен разговор с президент Максуел Хорсфорд, кол Каиконе Нова Зеландия, проведен през март 2011 г.
6. Телефонен разговор със старейшина Сидни Гоинг, проведен през март 2011 г.
7. Имейл кореспонденция със старейшина Сидни Гоинг, март 2011 г.
8. Вж. stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. Телефонен разговор с президент Максуел Хорсфорд, кол Каиконе Нова Зеландия, проведен през март 2011 г.
10. Сид Гоинг е награден с отличието MBE (Член на Ордена на Британската Империя) през 1978 г. за неговите заслуги за спорта ръгби (вж. Howitt, *Super Sid,* стр. 265).
11. Моисей 7:62.
12. Даниил 2:45.
13. Вж. 1 Нефи 14:12–14.
14. Учение и Завети 29:7.
15. Вж. *Deseret News 2011 Church Almanac,* 2011 г., стр. 430, 458, 463, 487, 505, 512.
16. На 31 декември 2010 г.
17. Мосия 3:17.
18. Томас С. Монсън, *Liahona,* яну. 2011 г., стр. 4.
19. Томас С. Монсън, *Лиахона,* ноем. 2010 г., стр. 5–6.
20. Учение и Завети 90:11.
21. Телефонен разговор със старейшина Сидни Гоинг, проведен през март 2011 г.
22. "Послание от Първото Президентство," *За укрепването на младежите: Да изпълним своя дълг към Бога* (книжка, 2001 г.), стр. 2–3.
23. Вж. Учение и Завети 43:18; 45:40.
24. Учение и Завети 45:44.
25. Учение и Завети 45:45, 46.
26. Учение и Завети 88:96.
27. Учение и Завети 45:45; вж. и Учение и Завети 29:13; 88:96–97.
28. Учение и Завети 45:48.
29. Учение и Завети 45:49.

От старейшина Стивън Е. Сноу
от Президентството на Седемдесетте

Надежда

Нашата надеждата в Единението ни дава сила чрез вечна перспектива.

Семейството ни израсна във висок и пустинен район в Южна Юта. Дъждът бе рядкост и много се надявахме да има достатъчно влага за наближаващите летни жеги. Тогава, както и сега, се надявахме на дъжд, молехме се за дъжд и в крайни моменти постехме за дъжд.

Там се разказваше историята за един дядо, който взел петгодишния си внук на разходка из града. В крайна сметка те се озовали пред малък бакалски магазин на главната улица, където спрели да изпият по една студена сода. Приближила кола от друг щат и шофьорът дошъл при дядото. Като посочил малък облак в небето, непознатият попитал, "Мислите ли, че ще вали?"

"Силно се надявам да се случи", отвърнал старият човек, "ако не заради мен, то поне заради момчето. Аз вече съм виждал дъжд".

Надеждата е чувство, което обогатява всекидневния ни живот. Тя се определя като "чувството, че… събитията ще се развият по най-добрия начин". Когато упражняваме надежда, ние "гледаме напред … с желание и основателно доверие" (dictionary .reference.com/browse/hope). По този начин надеждата има известно успокояващо въздействие върху живота ни, докато ние уверено гледаме напред към бъдещи събития.

Понякога се надяваме за неща, върху които имаме малко или никакъв контрол. Надяваме се на хубаво време. Надяваме се на ранна пролет. Надяваме се любимият ни отбор да спечели световната купа, шампионата по американски футбол или бейзболната купа.

Подобни надежди правят живота ни интересен и често водят до необичайно, дори суеверно поведение. Например моят тъст е голям спортен запалянко, но е убеден, че ако *не* гледа любимия си баскетболен отбор по телевизията, е по-вероятно те да спечелят. Когато аз бях на 12 години, настоявах да нося един и същ чифт непрани чорапи на всяка бейзболна среща на Малката лига (младежи), с надежда за победа. Майка ми ме караше да държа тези чорапи на задната веранда.

Друг път нашите надежди могат да доведат до мечти, които да ни вдъхновят и поведат към действие. Ако имаме надеждата да се справяме по-добре в училище, тя може да се осъществи чрез самоотвержено учене и жертва. Ако имаме надежда да играем в печеливш отбор, тази надежда може да доведе до системни тренировки, отдаденост, екипна работа и в крайна сметка до успех.

Роджър Банистър учел в медицински колеж в Англия и имал една амбициозна мечта. Той желаел да бъде първия човек, пробягал една миля (1.6 км) за по-малко от 4 минути. През по-голямата част от първата половина на XX век любителите на леката атлетика с нетърпение очаквали деня, в който 4-минутната бариера да бъде премината. С годините много видни бегачи се доближавали до нея, но тя все оцелявала. Банистър се посветил на амбициозна тренировъчна програма с надеждата да осъществи мечтата си за поставяне на нов световен рекорд. Някои хора в спортните среди започвали да се съмняват дали 4-минутната бариера може да бъде премината. Така наречените експерти дори развили хипотези, че човешкото тяло физиологически не е в състояние да бяга с такава скорост на такава дълга дистанция. В облачния ден на 6 май 1954 г. голямата мечта на Роджър Банистър се осъществила! Той пресякъл финалната линия за 3:59.4 минути, като поставил нов световен рекорд. Надеждата му да премине 4-минутната бариера се превърнала в мечта, постигната чрез тренировка, упорита работа и отдаденост.

Надеждата може да вдъхнови мечти и да ни подтикне да ги осъществим. Само надежда обаче не може да стане причина да успеем. Много благородни мечти са останали неизпълнени, претърпявайки корабокрушение върху рифовете на добрите намерения и мързела.

Като родители най-съкровените ни мечти са съсредоточени върху децата ни. Ние се надяваме те да пораснат и да водят отговорен и праведен живот. Подобни мечти лесно могат да бъдат разбити, ако

не даваме добър пример. Надеждата сама по себе си не означава, че децата ни ще растат в праведност. Ние трябва да прекарваме с тях време – на семейни домашни вечери и благотворни семейни дейности. Трябва да ги учим да се молят. Трябва заедно да четем Светите писания и да ги учим на важни евангелски принципи. Само така е възможно най-съкровените ни мечти да се осъществят.

Не бива никога да допускаме надеждата да бъде заместена от отчаяние. Апостол Павел пише, че "който оре, с надежда трябва да оре" (1 Коринтяните 9:10). Упражняването на надежда обогатява живота ни и ни помага да гледаме напред в бъдещето. Дали орем полята, за да сеем или си проправяме път през живота, е абсолютно наложително ние като светии от последните дни да имаме надежда.

В Евангелието на Исус Христос надеждата е желанието на Неговите ученици и следовници да получат вечно спасение чрез Единението на Спасителя.

Това наистина е надежда, която трябва да имаме всички. Точно тя ни отделя от останалия свят. Петър учи ранните следовници на Христос, "бъдете винаги готови да отговаряте, (но с кротост и страхопочитание), на всекиго, който ви пита за вашата надежда" (1 Петрово 3:15).

Нашата надеждата в Единението ни дава сила чрез вечна перспектива. Такава перспектива ни позволява да гледаме отвъд "тук и сега" към вечните обещания. Не е нужно да бъдем пленници на тесните ограничения на изменчивите обществени очаквания. Имаме свободата да очакваме селестиална слава, да бъдем запечатани за своето семейство и хората, които обичаме.

В Евангелието надеждата почти винаги има отношение към вярата и милосърдието. Президент Дитер Ф. Ухтдорф учи: "Надеждата представлява единия крак на трикрак стол, заедно с вярата и милосърдието. Те трите стабилизират живота ни, без значение на колко груби или неравни повърхности сме застанали" ("Неизчерпаемата сила на надеждата", *Лиахона,* ноем. 2008 г., стр. 21).

В последната глава на Книгата на Мормон Мороний пише:

"Ето защо трябва да има вяра; и ако трябва да има вяра, трябва да има също и надежда; и ако трябва да има и надежда, трябва да има също и милосърдие.

И ако нямате милосърдие, вие не можете по никакъв начин да бъдете спасени в царството Божие; нито пък можете да бъдете спасени в царството Божие, ако нямате вяра или ако нямате надежда" (Мороний 10:20–21).

Старейшина Ръсел М. Нелсън учи, че "*надеждата* се корени в Исус Христос. *Надеждата* е съсредоточена върху Единението. *Милосърдието* се проявява чрез "чистата любов Христова". Тези три характеристики са тясно преплетени като жици в кабел и може не винаги да бъдат ясно различени. Заедно те стават нашата връзка към селестиалното царство" (Russell M. Nelson, "A More Excellent Hope", *Ensign,* фев. 1997, стр. 61).

Когато Нефи пророкува за Христос в края на своя летопис, той пише, "Затова вие трябва да бързате напред с увереност в Христа, имайки съвършена светла надежда и любов към Бога и към всички човеци" (2 Нефи 31:20).

Тази "съвършена светла надежда", за която говори Нефи, е надеждата в Единението, вечното спасение, станало възможно чрез жертвата на нашия Спасител. Тази надежда е водила мъже и жени през вековете да вършат забележителни неща. Древните апостоли са преброждали земята и са свидетелствали за Него, като накрая дали живота си в Негова служба.

В тази диспенсация много ранни членове на Църквата са напускали домовете си със сърца, пълни с надежда и вяра, докато са се отправяли на запад през големите равнини към долината Солт Лейк.

През 1851 г. Мери Мъри Мърдок се присъединила към Църквата в Шотландия като вдовица на 67 години. Дребничка жена, висока под 1,5 м и тежаща едва 41 кг., тя родила осем деца, шест от които оживели и пораснали. Поради ръста и телосложението ѝ нейните деца и внуци с любов я наричали "баба Малечка".

Синът ѝ Шон Мърдок заедно със съпругата си и техните две деца също се присъединил към Църквата и през 1851 г. заминал за Юта. Четири години по-късно, въпреки трудностите на собственото му семейство, Шон изпратил на майка си необходимите пари, за да може тя да се присъедини към семейството в Солт Лейк Сити. С надежда, далеч по-голяма от дребния ѝ ръст Мери започнала мъчителното пътуване на запад към Юта, вече на 73 години.

От Лари М. Гибсън
Първи съветник в Общото президентство
на Младите мъже

Светите ключове на Аароновото свещеничество

Господ желае всеки носител на Аароновото свещеничество да кани всички да дойдат при Христа – започвайки със собственото си семейство.

След като безопасно пресякла Атлантическия океан, накрая тя се включила в злочестия керван от ръчни колички на Мартин. На 28 юли онези пионери с ръчни колички започнали пътуване на запад. Страданията на този керван са добре известни. От неговите 576 члена почти една четвърт починали преди да стигнат до Юта. И още щели да загинат, ако не била спасителната мисия, организирана от президент Бригъм Йънг, който изпратил фургони с провизии на заседналите в снеговете светии.

Мери Мърдок починала на 2 октомври 1856 г. близо до Чимни Рок, Небраска. Там тя отстъпила пред умората, изтощението и трудностите на пътя. Крехкото ѝ тяло просто рухнало под физическите трудности, с които се сблъскали светиите. Докато беряла душа, мислите ѝ с нейното семейство в Юта. Последните думи на тази вярна жена пионер били, "Кажете на Шон, че съм умряла с лице, обърнато към Сион". (Вж. Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer,* 2006 г., стр. 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–13, 115.)

Мери Мъри Мърдок е пример за надеждата и вярата на толкова много пионери, които изминали решителния път на запад. Духовното пътуване днес изисква не по-малко надежда или вяра от пътуването на ранните пионери. Предизвикателствата ни може да са различни, но усилията са също толкова големи.

Молитвата ми е нашите надежди да водят до сбъдване на праведните ни мечти. Специално се моля нашата надежда в Единението да укрепи нашата вяра и милосърдие и да ни даде вечна перспектива за бъдещето ни. Нека всички ние имаме тази съвършена светла надежда, се моля в името на Исус Христос, амин. ■

На възраст 12 години един от синовете ми реши да отглежда зайци. Направихме клетки и от наш съсед се сдобихме с един голям мъжки два женски заека. Нямах представа с какво се захващахме. За много кратко време нашият заслон гъмжеше от зайчета. Сега, когато моят син е вече пораснал, трябва да призная удивлението си за това как се контролираше броят – едно съседско куче от време на време се вмъкваше под навеса и зайците понамаляваха.

Но сърцето ми се вълнуваше, като гледах моят син и неговите братя да се грижат и защитават тези зайци. И сега, вече съпрузи и бащи, те са достойни носители на свещеничеството, които обичат, укрепват и се грижат за своите собствени семейства.

Изпитвам силни чувства, когато наблюдавам вас, млади мъже от Аароновото свещеничество, да се грижите, да подкрепяте и подсилвате хората около вас, включително вашите семейства, членовете на кворума ви и много други хора. Толкова ви обичам.

Неотдавна гледах как един 13-годишен млад мъж бе отделен като президент на кворума на дяконите. След това епископът се здрависа с него и го нарече "президент", обяснявайки на членовете на кворума, "Обърнах се към него с президент, за да наблегна върху светостта на неговото призование. Президентът на кворума на дяконите е един от едва четиримата човека в района, който държи ключове на президентство. С тези ключове той, заедно със съветниците си, ще ръководи кворума чрез вдъхновение от Господ". Този епископ разбираше силата на едно президентство, ръководено от президент, който държи и упражнява свети свещенически ключове. (Вж. У. и З. 124:142–43.)

По-късно попитах този млад мъж дали се чувства готов да

председателства над този голям кворум. Отговорът гласеше: "Нервно ми е. Не знам какво прави президентът на кворума на дяконите. Бихте ли ми казали?"

Казах му, че той имаше прекрасно епископство и съветници, които ще му помагат да стане силен свещенически ръководител и да има успех в работата си. Знаех, че те щяха да уважават светите ключове на президентство, които той държеше.

След това зададох следния въпрос: "Мислиш ли, че Господ ще те призове в това важно призование без да ти даде напътствие?"

Той се замисли, след което попита, "Къде да намеря това напътствие?"

След кратко обсъждане той осъзна, че ще получи напътствие от Писанията, словата на живите пророци и в отговори на молитви. Ние решихме да открием стих, който да се превърне в отправна точка в неговия стремеж да научи отговорностите на новото си призование.

Отворихме на 107-и раздел на Учение и Завети, стих 85. В него се казва, че президентът на кворума на дяконите участва в съвещания с тях и ги учи на задълженията им. Обърнахме внимание, че кворумът не е само клас, а и съвет от млади мъже, и те следва да се укрепват и назидават взаимно под напътствието на президента. Изразих увереността си, че той ще бъде един забележителен президент, който ще разчита на вдъхновение от Господ и ще увеличава святото си призование, докато учи своите приятели дякони на задълженията им.

След това попитах, "Като знаеш, че следва да учиш дяконите на техните задължения, знаеш ли кои са те?"

Отново се обърнахме към Писанията и открихме:

1. Дяконът е назначен да бди над Църквата и да бъде служител по места в нея (вж. У. и З. 84:111).

   Понеже семейството е основната единица на Църквата, най-важната среда, в която носителят на Аароновото свещеничество може да изпълнява това задължение, е неговият собствен дом. Той отдава свещеническа служба на своя баща и майка при ръководенето на семейството. Той също така се грижи за своите братя и сестри, младите мъже в неговия кворум и останалите членове на района.
2. Дяконът помага на учителя във всички негови задължения в Църквата, ако от това има нужда (вж. У. и З. 20:57).

   Решихме, че ако дяконът следва да помага при задълженията на учителя, той трябва да ги познава. В Писанията бързо открихме над десет задължения на учителя (вж. У. и З. 20:53–59; 84:111). Какво силно преживяване би било всеки млад мъж, заедно с неговия баща, съветници и всички нас, да направи точно това, което този млад мъж направи: да отвори Писанията и да открие сам за себе си какви са неговите задължения. Подозирам, че мнозина от нас ще бъдат изненадани и вдъхновени от откритото. В "Дълг към Бог" ще намерите съдържателни обобщения на задълженията на Аароновото свещеничество; тази книжка е отлична отправна точка за духовно развитие. Насърчавам ви постоянно да я ползвате.
3. Дяконите и учителите следва да "предупреждават, да разясняват, да увещават, да поучават и да канят всички да дойдат при Христа" (У. и З. 20:59; вж. стихове 46 и 68 за свещениците).

   Много млади мъже смятат, че ще започнат да се изявяват като мисионери, когато навършат 19 г. и отидат в център за обучение. От Писанията научаваме, че това започва много преди това. Господ желае всеки носител на Аароновото свещеничество да кани всички да дойдат при Христа – започвайки със собственото си семейство.

След това, за да помогна на този млад президент на кворум да разбере, че той и само той е председателстващият служител в кворума, му предложих да прочете първото задължение, написано в Учение и Завети 107:85. Той прочете "да председателства над дванадесет дякона". Попитах, "Какво Господ ти казва лично на теб относно задълженията ти като президент?"

"Ами", каза той, "няколко неща ми дойдоха в главата, докато говорехме. Мисля, че Небесният Отец желае аз да бъда президент на 12 дякона. Само петима от нас идват, като един идва само понякога. Как

тогава ще съберем дванадесет?"

Сега, аз никога не бях интерпретирал този стих по този начин, но все пак той държеше свети ключове, с които аз не разполагах. Бях поучаван от 13-годишен президент на кворума на дяконите за даващата откровение сила, която се дава на човека със светите ключове на президентство, независимо от неговия интелект, ръст или възраст.

Отговорих, "Не знам. Ти как смяташ?"

И той каза, "Трябва открием начин той да продължи да идва. Знам за още двама, които би трябвало да идват в нашия кворум, но които не го правят; аз не ги познавам. Може би аз мога да се сприятеля с един от тях, а моите съветници да работят с другите. Ако всичките идват, ние ще станем седмина; откъде да намерим още петима?"

"Не знам", отговорих, "но ако Небесният Отец ги иска тук, Той знае".

"Затова ние можем да се молим като президентство и кворум, за да разберем какво да направим". След това той попита, "Аз за всички ли момчета на възраст за дякони в нашия район ли съм отговорен, дори тези, които не са членове?"

Възхитен, аз попитах, "Според Господ, дали твоят епископ е отговорен единствено за членовете на района или за всички, които живеят в неговите граници?"

Този млад местен служител вникна в положението. Той осъзна ролята на всеки дякон, учител и свещеник в грижата за Църквата и при каненето на всички да дойдат в Христа.

Мислите ми се насочват към един стих, когато размишлявам за прекрасните млади мъже и жени в Църквата – стих, който ангелът Мороний цитирал, казвайки "(той) все още не се е изпълни(л), но … скоро (това) ще стане" (Джозеф Смит – История 1:41) – "И след това ще излея Духа Си на всяка твар; И синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, … Юношите ви ще виждат видения" (Иоил 2:28).

Това, което "дойде в главата" на този млад президент, бе видение на това, което Небесният Отец желае неговият кворум да бъде. Това бе откровението, от което той имаше нужда, за да укрепи активните членове на неговия кворум, да спаси онези, които имат трудности, и да покани всички да дойдат при Христа. Вдъхновен по този начин, той изготви планове да изпълни Господната воля.

Господ научи този млад президент, че *свещеничество* означава да протегнеш ръка и да служиш на други хора. Както обяснява нашият обичан пророк Томас С. Монсън: "Свещеничеството не е толкова дар, колкото пълномощие да служим, привилегия да извисяваме и възможност да благославяме живота на другите" ("Нашата свята свещеническа отговорност", *Лиахона,* май 2006 г., стр. 57).

Службата е самата основа на свещеничеството – служба на други хора, показана ни от Спасителя. Свидетелствам, че това е Неговото свещеничество, че ние действаме по Негово поръчение и че Той е показал на всички носители на свещеничеството как да служат вярно.

Каня всяко президентство на кворум – на дякони, учители и свещеници, редовно да се съветва, да учи и да се моли, за да научи каква е Господната воля за неговия кворум, след което да отидат и да я изпълнят. Ползвайте "Дълг към Бог", за да научите членовете на вашия кворум на техните задължения. Каня всеки член на кворум да подкрепя своя президент на кворум и да гледа към него за напътствие при изучаването и праведното изпълнение на всички свои свещенически отговорности. И каня всички ни да гледаме на тези забележителни млади мъже по начина, по който ги вижда Господ – източник на сила за изграждане на Неговото царство тук и сега.

Вие, прекрасни млади мъже, сте носители на Ааароновото свещеничество, възстановено от Иоан Кръстител на Джозеф Смит и Оливър Каудъри близо до Хармони, Пенсилвания. Вашето свещеничество държи свещените ключове, които отварят вратата за всички деца на Небесния Отец, така че те да могат да дойдат при Неговия Син Исус Христос и да Го следват. Това става чрез "Евангелието на покаянието и на кръщението, и на опрощението на грехове", седмичния обред на причастието и "служението на ангели" (У. и З. 13:1; Джозеф Смит – История 1:69). Вие наистина сте служители, които трябва да бъдат чисти, достойни и верни свещеници по всяко време и на всяко място.

Защо? Вслушайте се в словата на нашето обично Първо Президентство, отправени към всеки от вас в "Дълг към Бог":

"Вие имате властта да отслужвате обредите на Ааароновото свещеничество. … ще благословите изобилно живота на хората около вас. …

Небесният Отец има голямо упование и доверие във вас и има и една важна мисия, която вие да изпълните" (*Да изпълним своя дълг към Бог: За носители на Ааароновото свещеничество,* 2010 г., стр. 5).

Знам, че тези думи са истинни и се моля всеки от нас да има същото това свидетелство. И казвам тези неща в името на Този, на Чиито свещеничество сме носители, тъкмо Исус Христос, амин. ■

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Вашият потенциал, вашата привилегия

Докато четете Светите писания и слушате думите на пророците с цялото си сърце и ум, Господ ще ви каже как да живеете според вашите свещенически привилегии.

Имало едно време мъж, чиято мечта в живота била да се качи на голям пътнически кораб и да плава из Средиземно море. Той мечтаел да се разходи по улиците на Рим, Атина и Истанбул. Спестявал всяка стотинка, докато не събрал достатъчно за своето пътуване. Тъй като парите били малко, той си донесъл допълнителен куфар, пълен с консерви с боб, кутии с крекери и пликчета с лимонада на прах, и с това изкарвал всеки ден.

Той щял да се радвал да участва в много дейности, предлагани на кораба – да спортува в фитнес салона, да играе мини голф и да плува в басейна. Завиждал на хората, които отивали на кино, шоу програми и културни презентации. И, о, колко копнеел само да опита прекрасната храна, която видял на кораба – всяко ястие изглеждало истинско пиршество! Но човекът искал да похарчи много по-малко пари, така че не участвал в нито една дейност. Той успял да види градовете, които копнеел да посети, но през по-голямата част от пътуването стоял в каютата си и ял само своята скромна храна.

В последния ден на круиза един член на екипажа го попитал кое от партита за сбогуване ще посети. Чак тогава мъжът научил, че не само партито за сбогуване, но почти всичко на борда на пътническият кораб – храната, забавленията, всички дейности, са били включени в цената на билета му. Твърде късно мъжът осъзнал, че не се възползвал от предлаганите привилегии.

Въпросът, който поставя тази притча, е: Дали ние като носители на свещеничеството използваме всички свои привилегии, когато става дума за свещената власт, дарове и благословии, които са наши възможности и права като носители на Божието свещеничество?

Славата и величието на свещеничеството

Ние всички знаем, че свещеничеството е много повече от едно име или титла. Пророкът Джозеф Смит ни учи, че "свещеничеството е вечен принцип и съществува с Бог от вечността … във вечността, без начало на дни или край на години"[1]. То държи "дори ключа на познанието за Бога"[2]. Всъщност, чрез свещеничеството "е видна силата на божествеността"[3].

Благословиите на свещеничеството надхвърлят способността ни да разбираме. Верните носители на Мелхиседековото свещеничество могат да "стават … Божиите избрани"[4]. Те са "осветени от Духа за обновяване на своите тела"[5]. И накрая можем да получим "всичко, което (Отец) има"[6]. Това може да бъде трудно за разбиране, но е прекрасно и аз свидетелствам, че е истина.

Фактът, че нашият Небесен Отец е поверил тази власт и отговорност на човека е доказателство за Неговата голяма любов към нас и е предвестник на нашия потенциал като синове на Бог в другият свят.

Въпреки това, твърде често нашите действия подсказват, че ние използваме много малко от този потенциал. Когато ни попитат за свещеничеството, много от нас могат да кажат наизуст правилно определение, но във всекидневния ни живот може да има малко доказателства, че разбирането ни надминава нивото на заучен сценарий.

Братя, ние сме изправени пред избор. Можем да бъдем доволни от малко опит като носители на свещеничеството и да се успокояваме с преживявания, които са далеч под нашите привилегии. Или можем да вкусваме от изобилното пиршество с духовни възможности и универсалните свещенически благословии.

Какво можем да направим, за да използваме своя потенциал?

Думите, написани в Светите писания и казани на общата

конференция, са, "да ги оприличим на себе си"[7], а не са само за четене или слушане[8]. Твърде често ние посещаваме събрания и кимаме с глава, може дори разбиращо се усмихваме и съгласяваме. Записваме някои важни неща и може да си казваме, "Това е нещо, което ще правя." Но някъде между слушането, писането на бележката в нашия смартфон и реалното действие намерението ни "направи го" преминава в състояние "по-късно". Братя, нека се уверим, че преместваме ключа "направи го" в положение "сега"!

Докато четете Светите писания и слушате думите на пророците с цялото си сърце и ум, Господ ще ви каже как да живеете според вашите свещенически привилегии. Не позволявайте да мине и ден, без да сте направили нещо, свързано с подтиците на духа.

Първо: прочетете наръчника на потребителя

Ако имате най-съвременният и скъп компютър, ще го използвате ли само като украшение върху бюрото? Компютърът може да изглежда впечатляващо. Може да има всякакви възможности. Но само когато разучим наръчника на потребителя, научим се как да използваме софтуера, и го включим, можем да имаме достъп до пълният му потенциал.

Святото свещеничество на Бог също има наръчник за потребителя. Нека си поставим задача да четем целенасочено и съсредоточено Светите писания и ръководствата. Нека започнем, като препрочетем раздели 20, 84, 107 и 121 от Учение и Завети. Колкото повече учим за целта, потенциала и практическата употреба на свещеничеството, толкова повече ще се удивяваме на

неговата сила, а Духът ще ни учи как да имаме достъп и как да употребяваме тази власт, за да благославяме нашите семейства, общности и Църквата.

Като хора ние с право даваме висок приоритет на светското образование и професионалното развитие. Ние искаме и трябва да се справяме отлично със знанията и практическите умения. Поздравявам онези от вас, които се стремят усърдно да получат образование и да станат експерти в своята сфера. Аз ви приканвам също да станете експерти в ученията на Евангелието – особено в учението на свещеничеството.

Ние живеем във време, в което Светите писания и словата на съвременните апостоли и пророци са по-лесно достъпни от което и да е друго време от историята на света. Обаче наша отговорност, задължения и привилегии е да протегнем ръка и да усвоим ученията им. Принципите и ученията на свещеничеството са върховни и възвишени. Колкото повече изучаваме учението и потенциала, и прилагаме практическата цел на свещеничеството, толкова повече душите ни ще израстват, знанията ни ще се увеличават, а ние ще виждаме това, което Господ е приготвил за нас.

Букурещ, Румъния

Второ: Търсете откровенията на Духа

За сигурното свидетелство за Исус Христос и Неговото възстановено Евангелие само знание не е достатъчно – необходимо е лично откровение, потвърдено чрез честно и отдадено прилагане на евангелските принципи. Пророкът Джозеф Смит обяснява, че свещеничеството е "канала, чрез който Всемогъщият започнал да открива славата Си в началото на сътворението на тази земя, чрез който продължава да Се открива на чедата човешки в днешно време"[9].

Ако не се стремим да използваме този канал за откровения, ние живеем без да използваме пълноценно своите свещенически привилегии. Например, има хора които вярват, но не знаят, че вярват. Те са получили различни отговори от тихия, тънък глас за продължителен период от време, но понеже това вдъхновение изглежда толкова малко и незначително, те не го приемат за това, което е в действителност. В резултат, те позволяват на съмненията да ги отдалечават от постигането на пълният им потенциал като носители на свещеничеството.

Откровението и свидетелството не винаги идват с поразяваща сила. За много хора, свидетелството идва бавно – малко по малко. Понякога то идва толкова постепенно, че е трудно да си спомним точният момент, в който всъщност сме разбрали, че Евангелието е истинно. Господ ни дава "ред по ред, правило след правило, тук малко и там малко"[10].

По някакъв начин свидетелството ни е като снежна топка, която нараства след всяко търкулване. Ние започваме с малко количество светлина – дори ако е само желание да вярваме. Постепенно "светлината се придържа към светлината"[11] и "този, който приема светлината и постоянства в Бога, приема повече светлина; и тази светлина става все по-ярка и по-ярка до съвършеният ден"[12], когато "в определеното време (ние) получи(м) от Неговата пълнота"[13].

Помислете колко величествено е да надминем своите земни ограничения, да се отворят очите на разбирането ни и да получим светлина и познание от небесни източници! Като носители на свещеничеството имаме привилегията и възможността да търсим лично откровение и да научим как да узнаем истината за себе си чрез сигурното свидетелство от Светият Дух.

Нека сериозно търсим светлината на личното вдъхновение. Нека се молим на Господ да дари умовете и душите ни с искрата на вярата, която ще ни даде възможност да получим и разпознаем божественото служение на Светия Дух за нашите специфични обстоятелства, предизвикателства и свещенически задължения.

Трето: Намерете радост в свещеническата служба

През моята кариера като пилот на самолет аз имах възможност да бъда инспектиращ и обучаващ капитан. Част от тази работа включваше да обучавам и изпитвам опитни пилоти, за да се уверя, че те имат нужните знания и умения, с които сигурно и ефикасно да управляват тези великолепни големи самолети.

Открих, че има пилоти, които дори след много години професионално летене никога не са губили вълнението от изкачването в атмосферата, "излизайки от силната прегръдка на земята и политали в небето със сребърните си крила"[14]. Те обичаха звука на струящия въздух, бученето на мощните

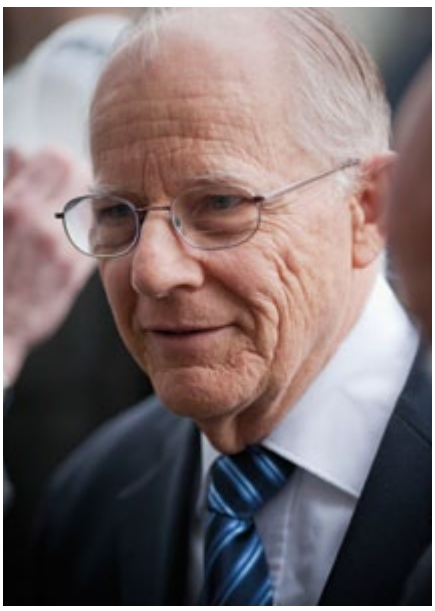

двигатели, чувството да си "едно с вятъра и едно с тъмното небе и звездите отпред"[15]. Техният ентусиазъм беше заразителен.

Също така имаше малцина, които изглежда действаха почти машинално. Те бяха овладели системите и управлението на самолетите, но в някакъв момент бяха загубили радостта от летенето "където чучулига или дори орел никога не са летели"[16]. Бяха изгубили чувството за благоговение пред искрящия изгрев, красотите на Божиите творения, докато прекосявали океани и континенти. Ако те отговаряха на официалните изисквания, аз им издавах сертификат, но в същото време изпитвах съжаление към тях.

Можете да се запитате дали само машинално сте носител на свещеничеството – правите това, което се очаква, но не изпитвате радостта, която можете да получите. Като носители на свещеничеството ние имаме изобилни възможности да чувстваме радостта, която Амон изразил: "Нямаме ли велик повод да се радваме? … ние бяхме оръдия в ръцете (на Господ) за извършването на това велико и чудно дело. Ето защо, нека се хвалим … в Господа; да, ще се радваме"[17].

Братя, нашата религия е религия на радост! Ние сме най-благословени, че сме носители на свещеничеството на Бог! В книгата Псалми ние четем, "Блажени людете, които познават възклицанието (на тръбите); Те ходят, Господи, в светлината на Твоето лице"[18]. Ние можем да изпитаме тази по-голяма радост, само ако я търсим.

Твърде често не успяваме да изпитаме блаженството, което идва от всекидневната, практическа свещеническа служба. Понякога задачите може да изглеждат като бреме.

Братя, нека да не живеем живота си, изпитвайки тези три състояния – умора, притеснение и оплакване. Ние не използваме пълният потенциал на привилегиите си, когато позволяваме на светските грижи да ни отдалечат от изобилните радости, които идват от вярна и отдадена свещеническа служба, особено сред стените на собствените ни домове. Ние не използваме пълния потенциал на привилегиите си, когато не вкусваме от пиршеството на щастие, мир и радост, които Бог дарява толкова изобилно на верните служители на свещеничеството.

Млади мъже, ако идването рано на Църква, за да помогнете за подготвянето на причастието го усещате по-скоро като трудност, отколкото благословия, тогава аз ви каня да помислите какво означава този свещен обред за член на района, който вероятно е имал изпълнена с предизвикателства седмица. Братя, ако усилията ви като домашни учители ви изглеждат неефективни, аз ви приканвам да погледнете с очите на вярата какво ще постигне посещението на един Господен служител за семейство, което има много непознати проблеми. Когато овладеете божественият потенциал на вашата свещеническа служба, Духът Божий ще изпълни сърцата и умовете ви, ще огрее очите и лицата ви.

Като носители на свещеничеството нека никога не вкоравяваме сърцата си за чудото и благоговението на това, което ни е поверил Господ.

Заключение

Мои скъпи братя, нека усърдно се стремим да научим учението на святото свещеничество, нека подсилим своите свидетелства ред по ред, като получаваме откровения от Духа и нека намираме истинска радост във всекидневната свещеническа служба. Като правим тези неща, ще започнем да използваме пълният си потенциал и привилегии като носители на свещеничеството и ще можем да правим всички неща чрез Христос, "Който (ни) подкреп(я)"[19]. За това давам моето свидетелство като апостол на Господ и ви оставям моята благословия в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2007 г., стр. 104.
2. Учение и Завети 84:19.
3. Учение и Завети 84:20.
4. Учение и Завети 84:34.
5. Учение и Завети 84:33.
6. Учение и Завети 84:38.
7. 1 Нефи 19:24.
8. Вж. Яковово 1:22.
9. *Учения: Джозеф Смит,* стр.108–109.
10. 2 Нефи 28:30.
11. Учение и Завети 88:40.
12. Учение и Завети 50:24.
13. Учение и Завети 93:19.
14. John Gillespie Magee Jr., "High Flight," в Diane Ravitch, изд., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990 г.), стр. 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground* (1963 г.), стр. 9.
16. Magee, "High Flight," стр. 486.
17. Алма 26:13, 15–16.
18. Псалми 89:15.
19. Филипяните 4:13.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Обучение в свещеничеството

Ако бъдете усърдни и покорни в свещеничеството, съкровища от духовно знание ще бъдат изсипвани върху вас.

Благодарен съм да бъда с вас на това събрание на Божието свещеничество. Тази вечер се намираме на много различни места и на различни етапи на нашата свещеническа служба. И въпреки цялото това разнообразие на нашите обстоятелства, ние имаме една обща нужда. Тя е да учим задълженията си в свещеничеството и да израстваме в своята сила да ги изпълняваме.

Като дякон остро почувствах тази нужда. Живеехме в един малък клон на Църквата в Ню Джърси, на източния бряг на Съединените щати. Аз бях единствен дякон в клона – не само единствения посещаващ, а единствения в списъците. По-големият ми брат Тед бе единствения учител. Той е тук тази вечер.

Докато още бях дякон, семейството ми се премести в Юта. Тук открих три прекрасни неща, които да ускорят моя растеж в свещеничеството. Първото бе президент, който знаеше как да провежда съвети с членовете на своя кворум. Второто бе голямата вяра в Исус Христос, което доведе до голямата обич, за която сме слушали – обич един към друг. И третото бе споделената убеденост, че нашата върховна свещеническа цел е да работим за спасението на хората.

Разликата не беше в добре установения район. Това, което беше в онзи район, може да бъде навсякъде, в която и църковна единица да се намирате.

Тези три неща може да са били такава част от вашия опит в свещеничеството, че едва да ги забелязвате. Други от вас може да не чувстват нуждата за растеж, и затова тези източници на помощ да са невидими за вас. При всички положения, аз се моля Духът да ми помогне да ги направя ясни и привлекателни за вас.

Целта на това да говоря за тези три източници на помощ за израстване в свещеничеството е да ви насърча да ги цените и използвате. Ако правите това, вашата служба ще бъде все по-добра. И ако бъде увеличавана, вашата свещеническа служба ще благослови децата на Небесния Отец повече, отколкото сега си представяте за възможно.

Открих първия източник на помощ, когато бях приет в един кворум на свещениците, на който президент бе епископа. Това може да ви изглежда нещо малко и незначително, но то ми вдъхна чувство на сила в свещеничеството, което оттогава е променяло моята служба. Всичко започна от начина, по който той ни ръководеше.

По всичко личеше, че той се отнасяше към мнението на младите свещеници сякаш те бяха най-мъдрите мъже на света. Той изчакваше всички, които искаха да кажат нещо, да го кажат. Той слушаше. И когато решаваше какво трябва да се направи, имах чувството, че Духът потвърждаваше решенията на нас и на него.

Сега осъзнавам, че съм почувствал значението на стиха, който гласи, че президентът следва да участва в съвещания с членовете на своя кворум[1]. И години след това, когато бях епископ на моя кворум, както те, така и аз самия бяхме поучавани от това, което научих като млад свещеник.

Двадесет години по-късно като епископ имах възможността да бъда свидетел на ефективността на съвета, не само в сградата за събрания, но и в планините. По време на една съботна дейност през нощта член на кворума се бе изгубил в гората. Доколкото ни бе известно, той бе сам, без топли дрехи, храна или подслон. Търсихме го без успех.

Спомням си как се молихме заедно, кворумът на свещениците и аз, след което помолих всеки да каже по нещо. Аз слушах внимателно и изглеждаше, че и те правеха това, слушаха другите. След известно време ни обхвана едно чувство на мир. Почувствах, че изгубеният

член на нашия кворум се намираше на сигурно и сухо място.

Стана ми ясно какво трябваше да направи кворума и какво не трябваше да прави. Когато хората, които го откриха, описаха мястото, където той бе намерил сигурност, аз чувствах, че го разпознавам. Но по-голямото за мен чудо бе да видя как силата на вярата в Исус Христос в един обединен свещенически съвет донася откровение на човека, който държи свещеническите ключове. Всички ние през онзи ден израснахме в силата на свещеничеството.

Вторият ключ за повече обучение е да имаме обич помежду си, произлизаща от голяма вяра. Не съм сигурен кое идва първо, но и двете винаги присъстват, когато настъпи голямо и бързо обучение в свещеничеството. Джозеф Смит ни учи на това чрез пример.

През ранните дни на Църквата в тази диспенсация той получава заповед от Бог да укрепи силата на свещеничеството. Той бил упътен да организира училища за носителите на свещеничеството. Господ поставил изискването да съществува обич сред преподаващите и обучаващите се. Ето Господните слова за създаването на място на обучение на свещеничеството и какво следва да изпитват обучаващите се там:

"Организирайте се; … създайте дом … на познание, … дом на ред …

Назначете измежду вас учител и нека не всички едновременно да бъдат говорители, а нека по едно време да говори само един, и нека всички слушат това, което казва, та когато всички са се изказали, всеки да може да се поучи от всеки, и всеки човек да може да има равно право"[2].

Господ описва това, в което вече знаем, че се състои силата

на свещеническия съвет или клас, която дава откровение чрез Духа. Откровението е единствения начин да узнаем, че Исус е Христос. Тази голяма вяра е първото стъпало на стълбата, която изкачваме, за да научим принципите на Евангелието.

В раздел 88 на Учение и Завети, в стихове 123 и 124, Господ наблюга на това да се обичаме и да не търсим грешки един в друг. Всеки един бил приет в установеното от Господ свещеническо училище, като с вдигната ръка сключвал завет да бъде "приятел и брат … обвързан с любов"[3].

Днес ние нямаме тази практика, но винаги, когато съм виждал забележително обучение в свещеничеството, тази любов е присъствала. Пак да кажа, виждал съм я както като причина, така и като резултат от научаването на евангелските истини. Любовта кани Светия Дух да присъства и да потвърждава истината. И радостта от ученето на Божествени истини създава обич в сърцата на хората, които споделят обучението.

Обратното също е в сила. Разногласията и завистта пречат на способността на Светия Дух да ни учи и на нашата способност да приемаме светлина и истина. И сред чувствата на разочарование, които неизбежно следват, лежат семена на още по-големи разногласия и намиране на грешки сред хората, които са очаквали несъстояло се обучение.

Сред свещеническите ръководители, които се обучават добре заедно, изглежда винаги има големи миротворци. Можете да видите това в свещенически класове и съвети. Това е дарът да се помогне на хората да открият общи неща, когато другите хора виждат различията. Дарът на миротвореца е да помогне на хората да видят в казаното принос, а не забележка.

С достатъчно чиста любов Христова и желание да бъдем миротворци, единството в свещеническите съвети и класовете е постижимо. Нужни са търпение и смирение, но съм виждал как то се получава, дори при спорни въпроси, и когато хората в съветите или класовете живеят при много различни житейски условия.

Възможно е да отговорим на Господното високо изискване към носителите на свещеничеството за вземане на решения в кворуми. Това е възможно, където има голяма вяра и любов и липса на раздор. Ето господното изискване за Неговото одобрение на нашите решения: "И всяко решение, взето от който и да е от тези кворуми, трябва да бъде чрез единодушния глас на същия, сиреч, всеки човек от всеки кворум трябва да бъде съгласен с решението му, с цел да се направят техните решения с една и съща сила или валидност по отношение един към друг"[4].

Третия източник на помощ за обучение в свещеничеството

произлиза от споделената убеденост за целта, с която Господ ни благославя и ни има доверие да бъдем носители на Неговото свещеничество и да го упражняваме. Тя е да се трудим за спасението на хората. Тази споделена убеденост води до единство в кворумите. Можем да научим за това от един разказ в Писанията за това как духовните синове са били подготвяни преди да се родят за изключителната чест да бъдат носители на свещеничеството.

Говорейки за хората, които имат голямата свещеническа отговорност в този живот, Господ казва, "Още преди да бъдат родени, те, заедно с много други, получиха първите си уроци в света на духовете и бяха подготвени да излязат в определеното от Господ време, за да се трудят в лозето Му за спасяването на душите на човеците"[5].

В свещеничеството ние споделяме святото задължение да се трудим за спасението на душите човешки. Ние трябва да направим повече от това да разберем, че това е наше задължение. Това трябва толкова дълбоко да проникне в сърцата ни, че нито множеството житейски задължения в разцвета на живота ни, нито изпитанията на напредналата възраст да могат да ни отклонят от тази цел.

Неотдавна посетих един висш свещеник в неговия дом. Той вече не е способен да идва на събранията на нашия кворум. Живее сам. Красивата му съпруга почина и неговите деца живеят далеч от него. Времето и болестта ограничават неговата способност да служи. Той все още вдига тежести, за да запази каквото може от някогашната си значителна сила.

Когато влязох в дома му, той се изправи да ме поздрави. Покани ме да седна на един стол до него. Говорихме за щастливите моменти в нашата свещеническа служба.

След това той със силно чувство ме попита, "Защо съм още жив? Защо съм още тук? Нищо не мога да правя".

Казах му, че той правеше нещо за мен. Със своята любов и вяра той ме въздигаше. Дори с това кратко посещение той ме накара да желая да бъда по-добър. Неговият пример на решителност да прави нещо значимо ме вдъхнови да полагам повече усилия да служа на другите и на Господ.

Но от тъгата в неговия глас и погледа му можах да почувствам, че не бях отговорил на въпросите му. Той все още си задаваше въпроса защо Бог бе позволил той да живее с такива ограничения на способността му да служи.

По неговия характерен щедър начин той ми благодари за това, че бях дошъл да го видя. Когато тръгвах да си ходя, медицинската сестра, която идва в дома му по няколко часа всеки ден, влезе в стаята. В нашия личен разговор той ми беше казал малко за нея. Каза, че тя била чудесен човек. През по-голямата част от живота си тя била живяла сред светии от последните дни, но все още не била член.

Тя ме изпрати до вратата. Той махна с ръка към нея и каза с усмивка, "Ето, изглежда нищо не постигам. Опитвам се да я вдъхновя да се кръсти в Църквата, но не се получава". В отговор тя се усмихна на него и на мен. Излязох навън и тръгнах към моя дом, който беше наблизо.

Тогава осъзнах, че отговорите на неговите въпроси са били посадени много отдавна в неговото сърце. Този доблестен висш свещеник се опитваше да изпълни задължението, в което е бил обучаван десетилетия като свещеник.

Той знаеше, че единственият начин тази млада жена да може да получи благословията на спасението чрез Евангелието на Исус Христос е да сключи завет с кръщение. Той е бил учен според заветите от президента на всеки кворум, от дякон до висш свещеник.

Той помнеше и чувстваше своите собствени клетва и завет в свещеничеството. И все още ги спазваше.

Той бе свидетел и мисионер за Спасителя, където и да го отведеше живота. Желанието вече бе в сърцето му. Желанието на неговото сърце бе сърцето на тази жена да може да бъде променено чрез Единението на Исус Христос, чрез спазване на свети завети.

Прекараното от него време в училището на свещеничеството в този живот ще бъде сравнително кратко, ако бъде сравнено с

вечността. Но дори и за този кратък период той добре е усвоил вечната учебна програма. Където и да бъде призован от Господ, със себе си той ще отнесе свещенически уроци с вечна стойност.

Вие не само следва да имате силното желание да научите вашите свещенически уроци в този живот, но трябва да храните оптимизъм за това, което можете да постигнете. Някои от нас може би ограничават в умовете си възможностите за обучение, които Господ ни дава в Негова служба.

Един млад мъж напуснал своето селце в Уелс в началото на 40-те години на XIX век, чул Божиите апостоли и се присъединил към Божието царство на земята. Отплавал със светиите в Америка и карал фургон на запад през равнините. Той бил във втория отряд, навлязъл в тази равнина, след този на Бригам Йънг. Неговата свещеническа служба включвала разчистването на земята и първоначалното засяване на една ферма.

Той продал фермата на безценица, за да отиде на мисия за Господ в пустините на сегашна Невада, за да се грижи за овце. Оттам бил призован на друга мисия отвъд океана в същото село, откъдето в бедността си тръгнал да следва Господ.

През цялото това време той намерил начин да се учи със своите братя от свещеничеството. Бидейки смел мисионер, в Уелс той посетил лятното имение на човека, който четири пъти бил министър председател на Англия, за да му предложи Евангелието на Исус Христос.

Този велик човек го поканил в имението си. Бил се дипломирал от Итън Колидж и университета Оксфорд. Мисионерът говорил с него за произхода на човека, основната роля на Исус Христос в историята на света и дори съдбините на народите.

На края на тяхното обсъждане домакинът отхвърлил предложението да бъде кръстен. Но когато се разделяли, този ръководител на една от великите световни империи попитал смирения мисионер, "Къде сте завършили своето образование?" Отговорът бил: "В редиците на Божието свещеничество".

Може би някога сте си мислели колко по-добър е щял да бъде живота ви, ако сте били приети да учите в някой известен университет. Моля се да осъзнаете величието на Божията любов към вас и дадената ви от Него възможност да следвате в Неговия свещенически университет.

Ако бъдете усърдни и послушни в свещеничеството, съкровища от духовно знание ще бъдат изсипвани върху вас. Ще израствате във вашата сила да устоявате на злото и да прогласявате истината, водеща към спасение. Ще откривате радост в щастието на хората, които водите към възвисяване. Вашето семейство ще се превърне в център на обучение.

Давам свидетелство, че ключовете на свещеничеството са били възстановени. Президент Томас С. Монсън държи и упражнява тези ключове. Бог е жив и ви познава съвършено. Исус Христос е жив. Вие сте били избрани за честта да бъдете носители на святото свещеничество. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и Завети 107:87.
2. Учение и Завети 88:119, 122.
3. Учение и Завети 88:133.
4. Учение и Завети 107:27.
5. Учение и Завети 138:56.

От президент Томас С. Монсън

Силата на свещеничеството

Нека бъдем достойни за божествената сила на свещеничеството, на което сме носители. Нека то благославя живота ни и нека да го използваме, за да благославяме живота на други хора.

Продължително се молих и изучавах Писанията, за да знам какво да кажа тази вечер. Не искам да засягам никого. Размишлява върху следните въпроси, "Какви трудности изпитваме? С какво се занимавам всеки ден, което понякога ме кара да ридая късно през нощта?" Реших тази вечер да се опитам да обърна внимание на няколко от тези трудности. С някои от тях се сблъскват младите мъже. С други се сблъскват мъжете на средна възраст. И с трети се сблъскват мъжете на малко по-напреднала от средната възраст. За старост няма да говорим.

И така, искам да започна като кажа, че е хубаво да бъдем заедно тази вечер. Чухме прекрасни и навременни послания, отнасящи се до Божието свещеничество. Също като вас, аз бях възвисен и вдъхновен.

Тази вечер искам да засегна теми, върху които размишлявах в последно време, като почувствах вдъхновението да ги споделя с вас. По един или друг начин те са свързани с личното достойнство, изискващо се за да получаваме и упражняваме святата сила на свещеничеството, на което сме носители.

Нека започна, като ви почета от раздел 121 на Учение и Завети:

"Правата на свещеничеството са нераздено свързани с небесните сили и … небесните сили не могат да бъдат използвани, нито управлявани, освен чрез принципите на праведността.

Това, че те могат да ни бъдат предавани, е вярно, но когато се опитваме да скрием греховете си или да задоволяваме гордостта или суетния си стремеж, или да упражняваме контрол, господство или принуда върху душите на чедата човешки в каквато и да е степен на неправедност, ето, небесата се оттеглят, Господният Дух се наскърбява и когато Той се оттегли, край на свещеничеството или на властта на този човек"[1].

Братя, това е категоричната дума на Господ по отношение на Неговата божествена власт. Няма как да се съмняваме в задължението, което тя възлага на всеки от нас, носителите на свещеничеството Божие.

Дошли сме на земята в усилни времена. Моралният компас на масите постепенно се насочи към делението "почти всичко е позволено".

Живял съм достатъчно дълго, за да бъда свидетел на метаморфозата на морала на нашето общество. Там, където някога стандартите на Църквата и тези на обществото като цяло бяха съвместими, сега се е отворила огромна пропаст, която все повече се разширява.

Много филми и телевизионни предавания показват поведение, което е в остро противоречие с Божиите закони. Не се подлагайте на загатванията и откритата нечистотия, които често можем да видим на екрана. Текстът на много от съвременните песни попадат в същата категория. Скверният език, тъй разпространен около нас, никога нямаше да бъде толериран в недалечното минало. За съжаление Господното име се скверни отново и отново. Нека заедно си спомним заповедта – една от десетте, дадена от Господ на Моисей на планината Синай: "Не изговаряй напразно името на Господа твоя Бог; защото Господ няма да счита за безгрешен онзи, който изговаря напразно името Му"[2]. Съжалявам, че много от нас са подложени на скверен език, и ви умолявам да не ползвате такъв. Моля ви да не казвате и правите неща, с които няма да се гордеете.

Напълно избягвайте порнографията. Не си позволявайте да я гледате, никога. Тя се оказва вид пристрастяване, което е изключително трудно за преодоляване. Избягвайте алкохола, тютюна и всички наркотици, както и пристрастявания, които трудно ще победите.

Какво ще ви предпазва от греха и злото около вас? Твърдя, че силното свидетелство за нашия Спасител и Неговото Евангелие ще ви помогне да бъдете в безопасност. Ако не сте прочели Книгата на Мормон, прочетете я. Няма да искам от вас да вдигате ръце. Ако я прочетете с молитва и с искрено желание да знаете истината, Светия Дух ще ви я стори знайна. Ако тя е истинна – а тя *наистина* е, тогава Джозеф Смит е пророк, който е видял Бог Отец и Неговия Син Исус Христос. Църквата е истинна. Ако още нямате свидетелство за тези неща, направете необходимото да го получите. Изключително важно е да имате собствено свидетелство, защото свидетелствата на други хора ще ви отведат само донякъде. Веднъж получено, свидетелството следва да бъде поддържано жизнено и живо чрез подчинение на заповедите Божии и чрез редовна молитва и изучаване на Писанията. Посещавайте Църквата. Вие, млади мъже, посещавайте семинара или института, ако имате тази възможност.

Ако нещо в живота ви не е наред, пред вас има изход. Прекратете всякаква неправедност. Говорете с вашия епископ. Какъвто и да е проблемът, той може да бъде преодолян чрез съответното покаяние. Отново можете да бъдете чисти. Господ казва на каещите се, "ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг,"[3] "и Аз, Господ, повече не ги помня"[4].

Спасителят на човечеството казва за Себе Си, че е в света, но не от него[5]. По същия начин ние можем да бъдем в света, но не от него, като отхвърляме лъжливите идеи и лъжливите учения и останем верни на заповяданото от Бог.

Сега, напоследък доста мислех за вас, млади мъже, които сте достигнали възрастта за брак, но все още не сте почувствали желание да предприемете тази стъпка. Виждам прекрасни млади дами, които имат желанието да се омъжат и да имат семейства, и чиято възможност се ограничава, защото толкова много млади мъже отлагат брака.

Това състояние на нещата не е нещо ново. Много е било казвано по този въпрос от предишни президенти на Църквата. Ще споделя с вас само един два примера от техния съвет.

Президент Харолд Б. Лий казва: "Ние не изпълняваме задълженията си на носители на свещеничеството, ако прехвърлим възрастта за брак и се въздържим от достоен брак с една от тези прекрасни жени"[6].

Президент Гордън Б. Хинкли казва следното: "Сърцето ми е изпълнено със състрадание към … несемейните ни сестри, които копнеят за брак, но изглежда не могат да го получат. … Изпитвам далеч по-малко съчувствие към младите мъже, които, според традициите на нашето общество, имат привилегията да поемат инициативата в този случай, но толкова често не успяват да направят това"[7].

Осъзнавам, че може да има много причини да се колебаете да предприемете стъпката да сключите брак. Ако се тревожите за финансовото осигуряване на съпруга и семейство, уверявам ви, че няма нищо срамно в пестенето. Именно в такива трудни времена вие ще се сближите, като се научите да жертвате и да вземате трудни решения. Може би се страхувате да не направите погрешен избор. На това отговарям – трябва да упражнявате вяра. Открийте жена, с която можете да бъдете съвместими. Осъзнайте, че няма да можете да предвидите всяка трудност, която може да възникне, но бъдете сигурни, че почти всичко може да бъде преодоляно, ако сте находчиви и твърдо решени вашият брак да сполучи.

Може би ви е доста весело да бъдете ергени – отивате на екзотични екскурзии, купувате скъпи коли и играчки, като цяло радвайки се на безгрижен живот с вашите приятели. Срещал съм ви на групи, излезли заедно, и съм се чудел защо не сте в

компанията на млади дами.

Братя, идва момент, в който е време сериозно да помислите за брак и да потърсите спътница, с която бихте искали да прекарате вечността. Ако направите мъдър избор и сте твърдо решени вашият брак да успее, няма нищо в този живот, което да ви донесе по-голямо щастие.

Когато се ожените, братя, следва да направите това в дома Господен. За вас, носители на свещеничеството, не би трябвало да съществува друга алтернатива. Внимавайте да не унищожите вашето достойнство да сключите брак по този начин. Можете да наложите граници във вашето ухажване и в същото време да си прекарвате чудесно.

Сега, братя, продължавам с друга тема, за която чувствам подтика да ви говоря. За трите години, откакто бях подкрепен като президент на Църквата, вярвам, че най-тъжната и обезсърчаваща отговорност е всяка седмица да одобрявам прекратявания на запечатвания. Всяко едно от тях е било предшествано от изпълнен с радост брак в дома Господен, където влюбени мъж и жена са започнали своя съвместен живот, очаквайки да прекарат оставащата вечност заедно. Следват месеци и години и, поради една или друга причина, любовта умира. Това може да се случи заради финансови проблеми, липса на общуване, неконтролиран нрав, намеса на роднини, затъване в грях. Има безброй причини. В повечето случаи резултатът може и да не бъде развод.

Преобладаващото мнозинство искания за прекратяване на запечатвания идва от жени, които отчаяно са се опитали да оправят нещата, но в края на краищата не са могли да преодолеят проблемите.

Изберете своя спътник внимателно и с молитва, и когато се ожените, бъдете неотстъпно верни един на друг. Скъпоценен е съветът, който видях в рамка на стената в дома на мой чичо и леля. Той гласи, "Избери своята любов и след това обичай избора си". Много мъдрост има в тези думи. Отдадеността в брака е абсолютно наложителна.

Вашата съпруга ви е равна. В брака няма висшестоящ и нисшестоящ партньор. Вие вървите рамо до рамо като син и дъщеря Божии. Тя не трябва да бъде унижавана и обиждана, а уважавана и обичана. Президент Гордън Б. Хинкли казва: "Всеки мъж в тази Църква, който … упражнява неправедно господство над (съпругата си), не е достоен за свещеничеството. Макар той да е бил ръкоположен, небесата ще се отдръпнат, Духът Господен ще се наскърби и това ще бъде краят на свещеническата власт на този мъж"[8].

Президент Хауърд У. Хънтър казва следното относно брака: "Да бъдеш щастливо и успешно женен не е толкова въпрос на това да се ожениш за точния човек, а да *бъдеш точния човек*." Колко добре казано. "Съзнателното усилие напълно да свършиш своята част е най-важния принцип за успех"[9].

Преди много години в района, в който председателствах като епископ, живееха съпруг и съпруга, които често имаха много сериозни и разгорещени спорове. Несъгласието им бе съвсем реално. Всеки от двамата бе сигурен в своята позиция. Никой не искаше да отстъпи. Когато не спореха, те бяха в състояние, което наричам "напрегнато примирие".

Една сутрин в 2 часа те ми се обадиха по телефона. Искаха да говорят с мен, и то незабавно. Измъкнах се от леглото, облякох се и отидох в дома им. Бяха седнали в двата края на стаята и не си говореха. Жената общуваше със съпруга си, като говореше на мен. Той й отговаряше, като се обръщаше към мен. А аз си мислех, "Как изобщо ще успеем да помирим тази двойка?"

Помолих се за вдъхновение и наум ми дойде да им задам един

въпрос. А той бе, "Откога не сте били в храма, за да присъствате на запечатване?" Те казаха, че това не се бе случвало от много време. Това бяха достойни хора, които имаха храмови препоръки и посещаваха храма, за да изпълняват обреди за други хора.

Попитах ги, "Ще дойдете ли с мен в храма сряда сутрин в 8 часа? Там ще видим церемония по запечатване".

Те в един глас попитаха, "Кой ще се запечатва?"

Аз отвърнах, "Не знам. Хора, сключващи брак през онази сутрин".

През следващата срядата в уречения час се срещнахме в храма Солт Лейк. Трима влязохме в една от красивите стаи за запечатване, като познавах единствено старейшина Елрей Л. Кристенсън, тогава помощник към Кворума на дванадесетте, съществуващо по онова време призование на висш ръководител. Старейшина Кристенсън трябваше в онази сутрин да изпълни запечатващ обред за булката и младоженеца. Сигурен съм, че булката и нейното семейство са си помислили, "Това трябва да са приятели на младоженеца", а младоженецът и неговото семейство са си помислили, "Това трябва да са приятели на булката". Моите приятели бяха седнали на пейката до стената, на около половин метър един от друг.

Старейшина Кристенсън започна, като отправи съвет към булката и младоженеца, и направи това по много красив начин. Той спомена как съпругът следва да обича своята съпруга, как да се отнася към нея с уважение, почитайки я като душата на дома. След това се обърна към булката и й каза как тя следва да почита своя съпруг като глава на дома и да го подкрепя по всеки възможен начин.

Забелязах как при обръщението на старейшина Кристенсън към булката и младоженеца, моите приятели леко се приближиха един към друг. Скоро те бяха седнали един до друг. Зарадва ме също, че двамата се бяха придвижили равномерно. Към края на церемонията те бяха седнали толкова близо един до друг, сякаш *те* бяха младоженците. И двамата се усмихваха.

В онзи ден излязохме от храма и никой не разбра кои сме и защо бяхме дошли, но моите приятели се държаха за ръце, когато излизаха от храма. Различията им бяха оставени настрана. Не се бе наложило да кажа и дума. Те си спомниха своя собствен сватбен ден и заветите, които бяха сключили в Дома Господен. Бяха решени да започнат отново, като този път положат повече усилия.

Ако изпитвате трудности във вашия брак, аз ви увещавам да направите всичко възможно, за да поправите нещата, така че да бъдете толкова щастливи, колкото в началото на вашия брак. Ние, сключилите брак в дома Господен, правим това за време и за цялата вечност, след което трябва да положим необходимите усилия да превърнем това в реалност. Осъзнавам, че има положения, при които бракът не може да бъде спасен, но силно вярвам, че повечето от тях могат – и трябва – да бъдат спасени. Не позволявайте на вашия брак да навлезе в опасни води.

Президент Хинкли учи, че всеки от нас, носителите на Божието свещеничество, може да има дисциплината да застане над привичките на света. Много е важно да бъдем почтени и благоприлични мъже. Действията ни трябва да бъдат безукорни.

Думите, които изговаряме, начинът, по който се отнасяме към другите и по който живеем живота си, влияят на нашата ефективност като мъже и момчета носители на свещеничеството.

Дарът на свещеничеството е безценен. Той носи със себе си властта да действаме като Божии служители, да служим на болните, да благославяме своите семейства и други хора. Тази власт продължава отвъд завесата на смъртта, за вечни времена. "В целия този свят нищо друго не може да се сравни с този дар. Пазете го, ценете го, обичайте го, живейте така, че да сте достойни за него"[10].

Мои обични братя, нека праведността ръководи всяка наша стъпка по време на нашето житейско пътуване. Днес и завинаги нека бъдем достойни за божествената сила на свещеничеството, на което сме носители. Нека то благославя живота ни и нека да го използваме, за да благославяме живота на други хора, както правел Онзи, Който живя и умря за нас – тъкмо Исус Христос, нашия Господ и Спасител. Това е моята молитва, в Неговото свято и свещено име, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 121:36–37.
2. Изход 20:7.
3. Исаия 1:18.
4. Учение и Завети 58:42.
5. Вж. Иоана 17:14; Учение и Завети 49:5.
6. "President Harold B. Lee's General Priesthood Address," *Ensign,* яну. 1974 г., стр. 100.
7. Гордън Б. Хинкли, "What God Hath Joined Together," *Ensign,* май 1991 г., стр. 71.
8. Гордън Б. Хинкли, "Личното достойнство за упражняване на свещеничеството", *Лиахона,* юли 2002 г., стр. 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter,* ред. Clyde J. Williams, 1997 г., стр. 130.
10. Вж. Гордън Б. Хинкли, *Лиахона,* юли 2002 г., стр. 58–61.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Чакайки по пътя за Дамаск

Онези, които усърдно се стремят да научат за Христос, в крайна сметка ще Го опознаят.

Едно от най-забележителните събития в историята на света е станало по пътя за Дамаск. Знаете добре историята на Савел, млад мъж, който "опустошаваше църквата като влизаше във всяка къща … предаваше (светиите) в тъмница"[1]. Савел бил толкова ефективен, че много членове на ранната църква избягали от Ерусалим, с надежда да избегнат гнева му.

Савел ги преследвал. Но като "наближаваше Дамаск, внезапно блесна около него светлина от небето.

И като падна на земята, чу глас, който му казва: Савле, Савле, защо Ме гониш?"[2]

Този повратен момент завинаги променил Савел. Всъщност, променил света.

Знаем, че подобни проявления се случват. Всъщност ние свидетелстваме, че подобно божествено преживяване се е случило през 1820 г. на едно момче на име Джозеф Смит. За нас, това е ясно и сигурно свидетелство, че небесата са отново отворени и Бог говори на Своите пророци и апостоли. Бог чува молитвите на Своите чеда и им отговаря.

Въпреки това, има хора, които смятат, че не могат да повярват, освен ако нямат преживяване, подобно на това на Савел или Джозеф Смит. Те стоят до водите на кръщението, но не влизат. Те чакат на прага на свидетелството, но не искат да признаят истината. Вместо с вяра да направят малки стъпки по пътя на ученичеството, те искат някакво драматично събитие да ги принуди да повярват.

Те прекарват дните си в чакане по пътя за Дамаск.

Вярата идва стъпка по стъпка

Една скъпа сестра била вярна членка на Църквата през целият си живот. Но таяла една лична мъка. Преди години дъщеря ѝ починала след кратко боледуване и раните от тази трагедия все още я преследвали. Тя се тормозела от дълбоките въпроси, които съпътствали подобно събитие. И искрено си признала, че свидетелството ѝ не било, каквото било по-рано. Чувствала, че освен ако небесата не се разтворят за нея, не би могла отново да повярва.

Тъй че тя чакала.

Има много други хора, които по различни причини са в състояние на изчакване по пътя за Дамаск. Те отлагат да се отдадат изцяло като последователи. Надяват се да получат свещеничеството, но се колебаят да живеят достойно за тази привилегия. Те желаят да влязат в храма, но отлагат последната стъпка на вяра, за да отговорят на изискванията. Те продължават да чакат Христос да им бъде даден, като величествена картина на Карл Блох, за да бъдат премахнати веднъж завинаги всички техни съмнения и страхове.

Истината е, че онези, които усърдно се стремят да научат за Христос, в крайна сметка ще Го опознаят. Те лично ще получат божествен портрет на Учителя, въпреки че той най-често идва под формата на пъзел – парче по парче. Всяко отделно парче може да не бъде лесно разпознаваемо само по себе си – може да не е ясно по какъв начин е свързано към останалите. Всяко парче ни помага да видим цялата картина по-ясно. Рано или късно, след като сме наредили достатъчно парченца, ние разпознаваме величествената красота на цялата картина. Тогава, като погледнем назад към преживяванията си, виждаме че Спасителят наистина е дошъл да бъде с нас – не съвсем изведнъж, а тихичко, внимателно, почти незабележимо.

Ние можем да имаме подобно преживяване, ако напредваме с вяра и не чакаме твърде дълго на пътя за Дамаск.

Слушайте и внимавайте

Аз ви свидетелствам, че Нашият Отец в Небесата обича Своите чеда.

Висши ръководители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Април 2011 г.

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ

Бойд К. Пакър

Л. Том Пери

Ръсел М. Нелсън

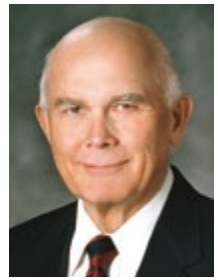

Далин Х. Оукс

М. Ръсел Балард

Ричард Г. Скот

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Куентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Роналд А. Расбанд

Клаудио Р. М. Коста

Стивън Е. Сноу

Уолтър Ф. Гонзалез

Л. Уитни Клейтън

Джей Е. Дженсън

Доналд Л. Халстром

ПЪРВИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

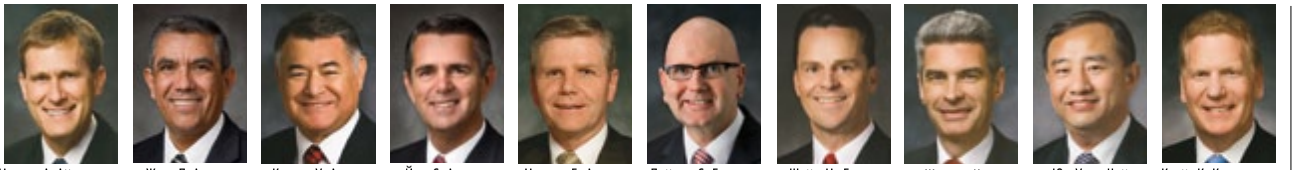

Маркос А. Айдукаитис | Жозе Л. Алонсо | Карлос Х. Амадо | Йън С. Ардърн | Мервин Б. Арнолд | Дейвид С. Бакстър | Шейн М. Боуън | Жералд Косе | Юн Хван Чой | Крейг К. Кристенсън

Дон Р. Кларк | Гари Дж. Колман | Карл Б. Кук | Лоурънс Е. Корбридж | ЛеГран Р. Къртис-мл. | Бенхамин Де Хойос | Джон Б. Диксън | Кевин Р. Дънкан | Дейвид Ф. Еванс | Енрике Р. Фалабела

Едуардо Гаварет | Карлос А. Годой | Кристофър Голдън -мл. | Герит У. Гонг | Ч. Скот Гроу | Джеймз Дж. Хамула | Кийт К. Хилбиг | Ричард Г. Хинкли | Марлин К. Дженсън | Дениъл Л. Джонсън

Пол В. Джонсън | Патрик Кийрън | Йошихико Кикучи | Пол Е. Коелликър | Ерих У. Копишке | Ричард Дж. Мейнз | Маркъс Б. Наш | Брент Х. Нилсън | Алън Ф. Пакър | Кевин У. Пиърсън

Антъни Д. Перкинз | Пол Б. Пайпър | Рафаел Е. Пино | Брус Д. Портър | Карл Б. Прат | Дейл Г. Ренлънд | Майкъл Т. Рингууд | Лин Г. Робинз | Сесил О. Самюелсън-мл. | Джозеф У. Ситати

Юлисис Соарес | Гари Е. Стивънсън | Майкъл Джон У. Те | Жозе А. Тейксейра | Октавиано Тенорио | Хуан А. Уседа | Франсиско Дж. Винас

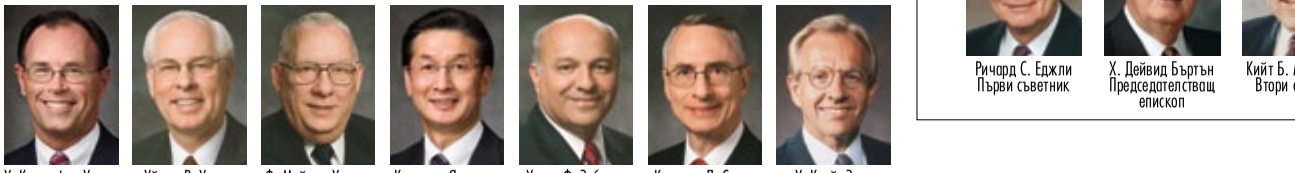

У. Кристофър Уодъл | Уйлям Р. Уокър | Ф. Майкъл Уотсън | Казухико Ямашита | Хорхе Ф. Зебалос | Клаудио Д. Сивик | У. Крейг Зуик

ВТОРИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Уилфорд У. Андерсън | Коичи Аояги | Рандъл К. Бенет | Тад Р. Калистър

Крейг А. Кардън | Брус А. Карлсън | Дж. Девн Корниш | Кийт Р. Едуардз

Стенли Г. Елис | Брадли Д. Фостър | Лари У. Гибънз | О. Винсънт Халек

Уон Йонг Ко | Лари Р. Лоурънс | Пер Г. Малм | Джеймз Б. Мартино

Жайро Мазагарди | Кент Ф. Ричардз | Грегъри А. Шуитсър | Лоуъл М. Сноу

Пол К. Сибровски | Кент Д. Уотсън | Лари Й. Уилсън

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩОТО ЕПИСКОПСТВО

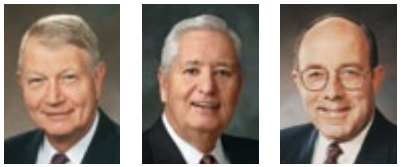

Ричард С. Еджли
Първи съветник

Х. Дейвид Бъртън
Председателстващ епископ

Кийт Б. Макмълън
Втори съветник

“Съграждани на светиите” (Ефесяните 2:19) по цял свят се събират за 181-та годишна обща конференция на Църквата. По посока на часовниковата стрелка от горе вляво са светии от последните дни в Лусака, Замбия; Киев, Украйна, Санта Катерина, Ямайка; Сао Пауло, Бразилия; Одентън, Мериленд, САЩ; Дортмунд, Германия, и Коимбра, Португалия.

Той ни обича. Той ви обича. Когато е необходимо, Господ дори ще ви пренесе през препятствията, докато търсите Неговия мир със съкрушено сърце и разкаян дух. Често Той ни говори по начин, който можем да усетим само със сърцето си. За да чуем по-добре Неговият глас, ще бъде разумно да намалим светския шум в живота ни. Ако пренебрегнем или блокираме подтиците на Духа, поради каквато и да е причина, те ще станат по-слабо забележими, докато въобще престанем да ги чуваме. Нека се научим да се вслушваме в подтиците на Духа и да се стремим да им обръщаме внимание.

Нашият обичан пророк Томас С. Монсън е пример за нас в това отношение. Разказите за неговото внимание към нашепванията на Духа са многобройни. Старейшина Джефри Р. Холанд разказва един подобен пример:

Веднъж докато президент Монсън имал задача в Луизиана, един президент на кол го попитал дали би имал време да посети едно 10-годишно момиче на име Кристъл, което било в последните фази на рак. Семейството на Кристъл се молило президент Монсън да дойде. Но техният дом бил далеч и програмата била толкова натоварена, че нямало време. Така че, вместо това президент Монсън помолил хората, които казват молитвите по време на коловата конференция, да включат Кристъл в своите молитви. Със сигурност Господ и семейството щели да проявят разбиране.

По време на съботната сесия на конференцията, докато президент Монсън станал да говори, Духът нашепнал, "Оставете дечицата да дойдат при Мене; не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство"[3].

"Бележките му се объркаха. Той се опита да следва темата на събранието както е планирана, но името и образа (на това малко момиче) не му излизаха от ума"[4].

Той се вслушал в Духа и променил своята програма. Рано на следващата сутрин президент Монсън оставил 99-те овце и пропътувал много километри, за да бъде до леглото на едната.

След като бил на място, той "видял едно дете, което било твърде болно, за да стане и твърде слабо да говори. Сега поради болестта тя била ослепяла. Силно развълнуван от видяното и от Духа Господен … , брат Монсън … взел в ръцете си немощните ръце на детето. "Кристъл", прошепнал той, "тук съм".

С голямо усилие тя му прошепнала, "Брат Монсън, знаех си, че ще дойдете."[5].

Скъпи мои братя и сестри, нека се стремим да бъдем сред онези, на които Господ разчита да чуят Неговите нашепвания и отговори, както направил Савел по *своя* път за Дамаск, "Господи, какво искаш да направя?"[6]

Служете

Друга причина, поради която понякога не разпознаваме гласа Господен в живота ни, е защото откровенията на Духа може да не идват директно към нас, в отговор на нашите молитви.

Нашият Небесен Отец очаква от нас първо да обмислим хубаво проблема и после да се помолим за напътствие, търсейки отговор на въпросите и проблемите в личния ни живот. Ние имаме уверението на нашия Небесен Отец, че Той ще чуе и отговори на нашите молитви. Отговорът може да дойде чрез гласа и мъдростта на доверени приятели и семейство, Светите писания и словата на пророците.

Случвало ми се е някои от най-силните нашепвания, които получаваме, да не са само за наша собствена полза, но също в полза на другите. Ако мислим само за себе си, можем да пропуснем някои от най-силните духовни преживявания и дълбоки откровения в нашия живот.

Президент Спенсър У. Кимбъл учи тази концепция, когато казва: "Бог наистина ни обръща внимание и бди над нас. Но обикновено Той посреща нуждите ни чрез някой друг човек. Ето защо е жизнено важно да служим един на друг."[7] Братя

и сестри, всеки един от нас има отговорност според завета да бъде чувствителен към нуждите на другите и да служи, както Спасителя – да помагаме, благославяме и повдигаме духа на хората около нас.

Често отговорът на молитвите ни не идва докато сме коленичили, а когато действаме, служейки на Господ и хората около нас. Безкористните постъпки на служба и посвещаване пречистват душите ни, премахват люспите от духовните ни очи и отварят небесните отвори. Като се превърнем в отговор на молитвата на друг човек, ние често намираме отговор на своя собствена.

Споделяйте

Понякога Господ ни разкрива неща, които са предназначени само за нас. Въпреки това, в много, много случаи Той дава свидетелство за истината на онези, които ще го споделят с други хора. Това е ставало с всеки пророк от дните на Адам. Нещо повече, Господ очаква ние, членовете на Неговата възстановена Църква, също да "отваря(ме) уст(ите си) по всяко време, провъзгласявайки евангелието (Му) с глас на ликуване."[8]

Това не винаги е лесно. Някои хора по-скоро биха теглили ръчна количка през прериите, вместо да повдигнат въпроса за вяра и религия пред приятелите и колегите си. Те се притесняват как биха ги приели или че това би могло да навреди на взаимоотношенията им. Не трябва да бъде така, защото ние споделяме блага вест – послание, изпълнено с радост.

Преди години нашето семейство живееше и работеше сред хора, които в почти всички случаи не бяха от нашата вяра. Когато ни питаха как е минал уикенда, ние се опитвахме да пропуснем обичайните теми – спортни събития, филми или времето, и се опитвахме да споделим религиозните преживявания, които имахме като семейство през уикенда. Какво например е казал един млад говорител за стандартите от *За укрепване на младежите* или как се развълнувахме от думите на един млад мъж, който отиваше на мисия, или как Евангелието и Църквата ни е помогнала като семейство да преодолеем специфично предизвикателство. Опитвахме се да не поучаваме и да не бъдем арогантни. Съпругата ми Хариет винаги се справяше най-добре споделяйки нещо вдъхновяващо, възвисяващо или смешно. Това често водеше до по-задълбочени дискусии. Интересно е, че когато говорим с приятели за справянето с предизвикателствата на живота, ние често чуваме коментар, "Лесно ти е на теб, ти си имаш твоята църква."

С толкова много източници на социални медии и множество повече или по-малко полезни устройства на наше разположение, споделянето на благите вести на Евангелието е полесно и ефектите са много по-трайни от когато и да било. Всъщност, опасявам се, че някои, които ме слушат, вече са изпратили текстови съобщения, с нещо подобно, "Той вече говори 10 минути и още не е направил аналогия с авиацията!" Мои млади приятели, сигурно Господното насърчение да "отваря(ме) уст(ите си)"[9], може днес да включва "използвайте ръцете си", за да пишете по блогове и да изпращате съобщения за Евангелието на целия свят! Но моля помнете, всичко на правилното място и правилното време.

Братя и сестри, с благословиите на модерните технологии ние можем да изразим благодарност и радост за Божият велик план за Неговите чеда по начин, който може да бъде чут не само на работното ни място, но и по света. Понякога

свидетелство от едно изречение може да задейства събития, които да въздействат на нечий живот за вечността.

Най-ефективният начин да проповядваме Евангелието е чрез пример. Ако живеем според вярванията си, хората ще го забележат. Ако образът на Исус Христос грее в живота ни,[10] ако ние сме радостни и в мир със света, хората ще искат да знаят причината. Една от най-великите проповеди, произнасяна някога за мисионерската работа, е следната обикновена мисъл, приписвана на св. Франциск от Асизи: "Проповядвайте Евангелието по всяко време и ако е необходимо, използвайте думи."[11] Възможностите да правите това са навсякъде около нас. Не ги пропускайте, като чакате твърде дълго на пътя за Дамаск.

Сао Пауло, Бразилия

Нашият път към Дамаск

Аз свидетелствам, че Господ говори на Своите пророци и апостоли в наши дни. Той говори и на всички, които са дошли при Него с искрено сърце и истинско намерение.[12]

Не се съмнявайте. Помнете, "блажени ония, които, без да видят, са повярвали."[13] Бог ви обича. Той чува вашите молитви. Той говори на Своите чеда и предлага утеха, мир и разбиране на онези, които Го търсят и Го почитат, като вървят в Неговият път. Аз давам моето свято свидетелство, че Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е на прав път. Имаме жив пророк. Тя е водена от Него, Чието име носи, тъкмо Спасителят Исус Христос.

Братя и сестри, скъпи приятели, нека не чакаме твърде дълго на *нашия* път за Дамаск. Вместо това, нека със смелост да вървим напред с вяра, надежда и милосърдие и ние ще бъдем благословени със светлината, която всички търсим на пътя на истинското ученичество. За това се моля и ви оставям своята благословия, в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Деянията 8:3.
2. Деянията 9:3–4.
3. Марка 10:14.
4. Вж. Jeffrey R. Holland, "President Thomas S. Monson: Always "on the Lord's Errand," *Tambuli,* окт.–ноем. 1986 г., стр. 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli,* окт.–ноем. 1986, 20.
6. Деянията 9:6.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* , 2006 г., стр. 82.
8. Учение и Завети 28:16.
9. Учение и Завети 60:2.
10. Вж. Алма 5:14.
11. B William Fay and Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999 г.), стр. 22.
12. Вж. Мороний 10:3–5.
13. Иоана 20:29.

Старейшина Пол В. Джонсън
от Седемдесетте

Повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил

Но тези изпитания не са само за да бъдем проверени. Те са жизнено важни за процеса на получаване на божественото естество.

Земният живот включва изпитания, проверки и премеждия, и някои от тях могат да бъдат изключително тежки. Било то болест, измяна, изкушения, загуба на любим човек, природни бедствия или друго ужасно изпитание, несгодата е част от нашето смъртно преживяване. Мнозина се питат защо трябва да се сблъскваме с трудни предизвикателства. Знаем, че една от причините е вярата ни да бъде изпитана еа да се види дали ще вършим всичко, което заповяда Господ[1]. За щастие, този земен живот е отлично място да се сблъскаме – и преминем през тези изпитания[2].

Но тези изпитания не са само за да бъдем проверени. Те са жизнено важни за процеса на получаване на божественото естество[3]. Ако се справим както трябва с тези несгоди, те ще бъдат посветени за наша полза[4].

Старейшина Орсън Ф. Уитни казва: "Няма изстрадана болка, няма преминато изпитание, което да е напразно. … Всичко, с което се боря и всичко, през което преминаваме, особено когато го преминаваме с търпение, изгражда характера ни, пречиства сърцата ни, разширява душите ни, прави ни по-нежни и великодушни. …Тъкмо чрез тъга и страдание, труд и изпитание ние получаваме знанието, което сме дошли да придобием тук"[5].

Неотдавна на едно 9-годишно момче била поставена диагноза рядък рак на костите. Докторът обяснил диагнозата и лечението, което включвало месеци на химиотерапия и една голяма операция. Той казал, че за момчето и семейството му това ще бъде трудно време, но после добавил, "Хората ме питат, "Ще бъда ли същия човек, когато това свърши?" Аз им отговарям, "Не, няма да бъдеш същия. Ще бъдеш далеч по-силен. Ще бъдеш великолепен!"

Понякога може да ни се струва, че нашите изпитания са съсредоточени върху области от живота ни и части от душата ни, с които най-малко сме в състояние да се справим. След като личното израстване е желан резултат от тези предизвикателства, би следвало да не е изненада изпитанията да бъдат строго лични – прицелени почти с лазерна точност според конкретните ни нужди или слабости. И никой не е освободен от тях, особено светиите, които се стремят да вършат правилното. Някои покорни светии могат да попитат, "Защо аз? Опитвам се да бъда добър! Защо Господ позволя това да се случва?" Пещта на несгодата помага да се пречистят дори най-добрите светии, като изгаря шлаката от живота ни и оставя чисто злато[6]. Дори най-богата руда се нуждае от рафиниране, за да се отстранят примесите. Не е достатъчно човек да бъде добър. Ние искаме да станем като Спасителя, Който се учел, докато понасял "болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид"[7].

Кримсън Трейл в каньона Логан е един от любимите ми маршрути за туризъм. Главната му част се вие покрай високи варовикови скали и предлага красиви изгледи към каньона и долината под него. Обаче изкачването до върха на скалите не е лесно. Пътят е едно постоянно изкачване и точно преди да стигне върха, катерачът се сблъсква на най-стръмната част от маршрута; а гледките към каньона са скрити от скалите. Финалното усилие си струва всяка една стъпка, защото веднъж горе, гледките просто ви спират дъха. Единственият начин да ги видите е да се изкатерите.

Един пример от Писанията и от живота сочи, че в много случаи най-мрачните, най-опасни изпитания непосредствено предхождат забележителни събития и невероятно

израстване. “След многото изпитания идват благословиите”[8]. Чедата Израилеви били хванати в капан край Червено море, преди водите му да се разделят[9]. Нефи се сблъсквал с опасности, с гнева на братята си и множество провали преди да успее да се снабди с плочите от пиринч[10]. Джозеф Смит бил обзет от една нечиста сила, толкова могъща, че изглеждало той да е обречен на пълно унищожение. Когато почти бил готов да потъне в отчаяние и да се предаде на унищожението, той напрегнал сили да призове Бог и точно в този момент бил посетен от Отца и Сина[11]. С наближаване на кръщението проучвателите често се сблъскват с противопоставяне и изпитания. Майките знаят, че чудото на раждането се предшества от предизвикателствата на родилните болки. Отново и отново ние виждаме чудни благословии, следващи веднага след тежки изпитания.

Когато баба ми била на около 19 години, развила някакво тежко заболяване. По-късно тя разказва, “Не можех да ходя. Левият ми крак напълно се обезформи, след като няколко месеца бях на легло. Костите бяха меки като гъба и когато допирах стъпалото си до пода, сякаш ме удряше ток”[12]. Посред страданието си, прикована на легло, тя се сдобила с брошури от Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и почнала да ги изучава. Била обърната във вярата и по-късно кръстена. Често определено страдание помага да се подготвим за нещо жизнено важно.

Посред проблемите почти е невъзможно да видим, че идващите благословии далеч надхвърлят болката, унижението или силната скръб, които може да изпитваме в момента. “Никое наказание не се вижда на времето да е за радост, а е тежко; но после принася правда като мирен плод за тия, които са се обучавали чрез него”[13]. Апостол Павел учи, “Защото нашата привременна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас”[14]. Интересно е, че Павел използва термина “лека скръб”. Това го казва човек бичуван, бит с камъни, претърпял корабокрушение, хвърлян в затвора и изтърпял много други изпитания[15]. Съмнявам се, че повечето от нас биха определили несгодите си като леки. При все това, в сравнение с благословиите и израстването, които получаваме в крайна сметка както в този живот, така и във вечността, наистина несгодите ни са леки.

Ние не търсим нашите изпитания, трудности и премеждия. Личното ни житейско пътуване ще ни даде точно толкова от тях, колкото ни е нужно. Много изпитания са просто естествена част от земното ни съществуване, но играят такава важна роля в напредъка ни.

Когато земното служение на Спасителя наближило края си, Той преживял най-тежкото изпитание на всички времена – невероятното страдание в Гетсиманската градина и на Голгота. Това предшествало славното възкресение и обещанието, че един ден цялото ни страдание ще бъде премахнато. Неговото страдание било необходимо условие за празната гробница в онова великденско утро и за бъдещото ни

безсмъртие и вечен живот.

Понякога може да искаме да растем без предизвикателства и да развием сила без никаква борба. Но израстването не може да дойде по лесния начин. Ние ясно разбираме, че спортист, който не издържа на суровата тренировка, никога няма да стане атлет от световна класа. Трябва да внимаваме да не роптаем срещу самите неща, които ни помагат да добием божествено естество.

Никое от изпитанията и премеждията, с които се сблъскваме, не надхвърля възможностите ни, защото имаме достъп до Господната помощ. Можем да вършим всичко чрез Христа, Който ни подкрепява[16].

След като се възстанови от сериозни сърдечни проблеми, старейшина Робърт Д. Хейлз сподели следното на обща конференция: "Няколко пъти аз казах на Господ, че със сигурност съм научил уроците, които е трябвало да науча, и че няма да е необходимо да изтърпявам повече страдания. Такива искрени молитви изглежда не помагаха, защото ми бе разяснено, че този процес на пречистване ще продължи толкова дълго, колкото Господ поиска, и по начин, който Той е определил. … научих, че няма да бъда оставен да се справям сам с тези изпитания и премеждия, а че ще получа помощта на ангели хранители. Бях заобиколен от хора, които бяха почти като ангели, приели формата на доктори, сестри и най-вече моята скъпа спътничка в живота, Мери. Понякога, когато Господ пожелаеше, аз бивах утешаван от посещенията на небесни пратеници, които ми носеха утеха и непрестанна увереност в моменти на нужда"[17].

Нашият Небесен Отец ни обича и ние знаем, "че всеки, който се уповава на Бога, ще бъде подкрепен

в изпитанията си, и в грижите си и в страданията си и ще бъде вдигнат в последния ден"[18]. Един ден, когато минем от другата страна на завесата, ще искаме не просто някой да ни каже, "Ето, всичко приключи". Вместо това искаме Господ да каже, "Хубаво, добри и верни слуго"[19].

Обичам думите на Павел:

"Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? скръб ли, или утеснение, гонение или глад, голота, беда, или нож? …

Не, във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил"[20].

Аз знам, че Бог е жив, и че Неговият Син Исус Христос е жив. Знам също, че чрез Тяхната помощ ние можем да бъдем "повече от победители" в премеждията, пред които се изправяме в този живот. Можем да станем по-подобни на Тях. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 1 Петрово 1:6–8; Авраам 3:25.
2. Вж. 1 Петрово 2:20.
3. See 2 Петрово 1:4.
4. Вж. 2 Нефи 2:2.
5. Orson F. Whitney, в Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle,* 1972 г., стр. 98.
6. Вж. Исаия 48:10; 1 Нефи 20:10.
7. Вж. Алма 7:11–12.
8. Учение и Завети 58:4.
9. Вж. Изход 14:5–30.
10. Вж. 1 Нефи 3–4.
11. Вж. Джозеф Смит – История 1:15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, непубликуван разказ, притежание на автора.
13. Евреите 12:11.
14. 2 Коринтяните 4:17.
15. Вж. 2 Коринтяните 11:23–28.
16. Вж. Филипяните 4:13.
17. Робърт Д. Хейлз, "Заветът на кръщението – да бъдем в царството и от царството", *Лиахона,* ян. 2001 г., стр. 6.
18. Алма 36:3.
19. Матея 25:21).
20. Римляните 8:35, 37.

Букурещ, Румъния

Епископ Х. Дейвид Бъртън
Председателстващ епископ

Освещаващото дело по благосъстоянието

Работата по грижите един за друг, като бъдем "добри с бедните", е едно освещаващо дело, заповядано от Отца.

Добро утро, братя и сестри. През 1897 г. младият Дейвид О. Макей стоял пред една врата с брошура в ръцете си. Като мисионер в Стърлинг, Шотландия, той вече бил правил това многократно. Но в онзи ден една измъчена жена отворила вратата и застанала пред него. Тя била бедно облечена, с изпити бузи и разрошена коса.

Тя взела брошурата, която старейшина Макей й подал и казала девет думи, които той никога не забравил: "С това ще мога ли да си купя хляб?"

Тази среща оставила траен отпечатък у младият мисионер. По-късно той написал: "От този момент, ясно разбрах, че Църквата на Исус Христос трябва да бъде, и е заинтересувана от материалното спасение на човека. Аз се отдалечих от вратата, чувствайки, че тази (жена), с … горчивина в сърцето (си) към хората и Бог, не (беше) в състояние да приеме посланието на Евангелието. (Тя имаше) нужда от материална помощ и доколкото знаех, в Стърлинг нямаше никаква организация, която да й я осигури"[1].

Няколко десетилетия по-късно светът бил измъчван от бремето на Голямата депресия. В този период, на 6 април 1936 г, президент Хибър Дж. Грант и неговите съветници, Дж. Рубен Кларк и Дейвид О. Макей обявили това, което по-късно ще стане известно като църковната програма по благосъстоянието. Две седмици по-късно старейшина Мелвин Дж. Балард бил назначен като неин пръв председател, а Харолд Б. Лий за неин пръв изпълнителен директор.

Това не било обикновено начинание. Въпреки че Господ подготвил забележителни души да я ръководят, президент Дж. Рубен Кларк изяснил, че "изграждането на програмата (по благосъстоянието) е резултат на откровение от Светият Дух до президент Грант и е продължена оттогава чрез подобни откровения получени от братята, които са я ръководили"[2].

Отдадеността на църковните ръководители да облекчават страданието на хората била колкото силна, толкова и неотменима. Президент Грант искал "система, която да достигне и да помогне на хората, без значение от цената". Той казал, че по-скоро "ще затвори семинарите, ще спре мисионерската работа за известно време или дори ще затвори храмовете, но няма да позволим хората да останат гладни"[3].

Бях до президент Гордън Б. Хинкли в Манагуа, Никарагуа, когато той говори пред 1 300 членове на Църквата, оцелели след опустошителния ураган, който отне живота на повече от 11 000 души. Той им каза, "Докато Църквата има ресурси, ние няма да ви оставим гладни или без дрехи и подслон. Ние ще направим всичко което можем, за да ви помогнем по начина, определен от Господ"[4].

Една от отличителните характеристики на това вдъхновено начинание, съсредоточено върху Евангелието, е набляганото върху личната отговорност и разчитането на собствени сили. Президент Марион Г. Ромни обяснява: "Много програми са изготвени от хора с добри намерения, за да помогнат на онези, които са в нужда. Обаче много от тези програми са планирани с краткосрочна цел да "помагат на хората", вместо да "помагат на хората сами да си помогнат"[5].

Разчитането на собствените сили е продукт на пестеливия живот и упражняването на икономическа самодисциплина. От началото Църквата е учила, че семействата – доколкото могат, трябва да поемат отговорност за своето собствено материално благосъстояние. От всяко поколение се изисква наново да научи основополагащите принципи на разчитането на собствени сили: избягване на задлъжняването, прилагане принципите за пестеливост, подготовка за бедствия, вслушване и следване на живите пророци, развиване на дисциплина

при разграничаване на нуждите от желанията и живот според тези принципи.

Целта, обещанията и принципите, които подсилват работата ни по грижа за бедните и нуждаещите се простират далеч отвъд границите на смъртността. Това свято дело няма за цел само да помага и благославя онези, които страдат или са в нужда. Като синове и дъщери Божии ние не можем да наследим пълната мяра на вечния живот, без да бъдем изцяло въвлечени в грижата един за друг, докато сме тук на земята. Това е щедрата и човеколюбива практика на жертва и отдаденост на другите, чрез който научаваме селестиалните принципи на жертвата и посвещаването”[6].

Великият цар Вениамин учи, че една от причините, поради която даваме от имуществото си на бедните и служим, за да им помогнем, е следната – ние можем да запазим опрощение на греховете от ден на ден, като ходим невинни пред Бога[7].

Още от сътворението на света тъканта на праведните общества винаги е била изтъкана от златните нишки на милосърдието. Ние копнеем за мирен свят и преуспяващи общности. Молим се за добри и добродетелни общества, където нечестието е изоставено и възтържествува добрината и правото. Няма значение колко храмове строим, няма значение колко нараства броя на членовете, няма значение колко положително сме приети в очите на света – ако се провалим с тази велика основна заповед да “подкрепя(ме) слабите, издиг(аме) ръцете, които са отпуснати, и усили(м) немощните колене[8]” или отвърнем сърцата си от онези, които страдат и скърбят, ние ще бъдем

под осъждане и няма да можем да удовлетворим Господа[9] и тържествуващата надежда ще бъде винаги далеч от сърцата ни.

По целият свят почти 28 000 епископи издирват бедните, за да се погрижат за нуждите им. Всеки епископ е подпомогнат от районен съвет, състоящ се от ръководители на свещеничеството и помощните организации, включително предана президентка на Обществото за взаимопомощ. Те могат “да побързат да помогнат на странника, … да излеят масло и вино на раненото сърце на мизерстващия, … (и) да избършат сълзите на сирачето и да развеселят сърцето на вдовицата”[10].

Сърцата на членовете и ръководителите на Църквата по цял свят са повлияни положително и насочвани от ученията и божествения дух на любов и грижа за техните ближни.

Един свещенически ръководител в Южна Америка беше разтревожен от глада и лишенията на членовете в неговият малък кол. Той не могъл да позволи децата да страдат от глад, намерил свободен парцел земя и организирал носителите на свещеничеството да го култивират и засеят. Те намерили един стар кон, впрегнали за него примитивен плуг и започнали да орат земята. Но преди да успеят да приключат, ги сполетяла трагедия и старият кон умрял.

Вместо да позволят на своите братя и сестри да гладуват, братята от свещеничеството закачили старият плуг на гърбове си и го затеглили по твърдата земя. Те буквално взели върху си игото на страданията и бремето на своите братя и сестри[11].

Един случай в историята на моето семейство дава пример за задължението да се грижим за хората в нужда. Много хора са чували за керваните с ръчни колички на Уили и Мартин и как тези верни пионери страдали и умирали, докато търпели зимния студ и изтощителните условия по пътя им на запад. Робърт Тейлър Бъртън, един от моите прапрадядовци, бил един от хората, които Бригъм Йънг помолил да отидат и да помогнат на онези скъпи, отчаяни светии.

За това време прадядо ми е написал в своя дневник: “Снегът е дълбок и е много студено. … Толкова е студено, че не можем да се движим. … Термометърът показва 24 градуса Целзий под нулата … , толкова е студено, че хората не можеха да пътуват”[12].

Санта Катерина, Ямайка

Раздали животоспасяващи провизии на заседналите светии, но "въпреки всичко, което направили (спасителите), много хора били погребани покрай пътя"[13].

Докато спасените светии прекосявали участък от пътя през каньона Екоу, няколко фургона спрели, за да помогнат за раждането на малко момиченце. Робърт забелязал, че младата майка нямала достатъчно дрехи, за да осигури топлина на бебето. Въпреки вледеняващите температури, той "свалил своята собствена домашна риза и я дал на майката, за да увие бебето"[14]. Кръстили детето с името Екоу – Екоу Скуайърс – като възпоменание на мястото и обстоятелствата на нейното раждане.

След години Робърт бил призован в Председателстващото Епископство на Църквата, където служил повече от три десетилетия. На 86 годишна възраст Робърт Тейлър Бъртън се разболял. Той събрал своето семейство до леглото, за да им даде своята последна благослови. Сред последните му думи чули тези прост, но силен съвет: "Бъдете добри към бедните"[15].

Братя и сестри, ние почитаме онези големи новатори, които Господ издигнал, за да организират и обслужват създадената програма за помощ на нуждаещите се членове на Неговата Църква. Ние почитаме онези, които в наши дни помагат по безброй начини и често мълчаливо и са "добри с бедните", хранят гладните, обличат голите, дават помощ на болните и посещават пленниците.

Това е святото дело, което Спасителят очаква от Своите ученици. Това е делото, което Той обичал, докато крачел по земята. Това е делото, което знам, че щяхме да Го заварим да върши, ако беше сред нас днес[16].

Преди 75 години със скромно начало се появила една система, посветена на духовното и материалното спасение на човечеството. Оттогава тя е облагородила и благословила живота на десетки милиони хора по целият свят. Пророческият план по благосъстоянието не е просто интересна бележка под линия в историята на Църквата. Принципите, на които той се основава, определят какви хора сме ние. Това е изразът на нашата същност като лични ученици на нашия Спасител и Пример Исус Христос.

Работата по грижите един за друг, като бъдем "добри с бедните", е едно освещаващо дело, заповядано от Отца и замислено по божествен начин да благословя, пречиства и въздига Неговите чеда. Нека да можем да следваме съвета на Спасителя към един законник в притчата за добрия самарянин: "Иди и ти прави също така"[17]. За това свидетелствам в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Cherished Experiences from the Writings om President David O. McKay,* съст. Clare Middlemiss, 1955 г., стр. 189.
2. J. Reuben Clark-Jr., "Testimony of Divine Origin of Welfare Plan", *Church News,* 8 авг. 1951 г., стр. 15; вж. и Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995 г.), стр. 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion,* стр. 34.
4. В "President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States," *Ensign,* фев. 1999 г., стр. 74.
5. Marion G. Romney, "The Celestial Nature of Self-Reliance," *Liahona,* март 2009 г., стр. 15.
6. Вж. Учение и Завети 104:15–18; вж. и Учение и Завети 105:2–3.
7. Вж. Мосия 4:26–27.
8. Учение и Завети 81:5; вж. и Матея 22:36–40.
9. Вж. Учение и Завети 104:18.
10. Джозеф Смит, в *History of the Church,* 4:567–568.
11. Интервю с Харолд Ч. Браун, бивш управляващ директор на отдел Служба по благосъстояние.
12. Дневник на Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City,. 2–6, ноем. 1856 г..
13. Robert Taylor Burton, в Janet Burton Seegmiller, *"Be Kind to the Poor": The Life Story of Robert Taylor Burton* 1988 г., стр. 164.
14. Lenore Gunderson, в Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too,* tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, в Seegmiller, *"Be Kind to the Poor"*, стр. 416.
16. Вж. Дитер Ф. Ухтдорф, "Вие сте Моите ръце", *Лиахона,* 2010 г., стр. 68–70, 75.
17. Лука 10:37.

От Силвия Е. Олред
Първа съветничка в Общото президентство
на Обществото за взаимопомощ

Същността на ученичеството

Когато любовта се превърне в ръководен принцип при нашата грижа за околните, службата ни към тях се превръща в практическо приложение на Евангелието.

От началото на времето Господ е учил, че за да станем Негов народ, ние трябва да бъдем едно сърце и един ум[1]. Спасителят обяснява също, че двете велики заповеди на закона са, "Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум," и "да възлюбиш ближния си като себе си"[2]. Също така, скоро след като Църквата била организирана, Господ заповядва на светиите, "вие трябва да посещавате бедните и нуждаещите се и да им служите за тяхно облекчение"[3].

Каква е общата тема във всички тези заповеди? Тя е следната: ние трябва да се обичаме и да си служим. Това е същността на ученичеството в истинната Църква на Исус Христос.

Като отбелязваме 75-годишнината от основаването на Програмата по благосъстоянието на Църквата, ние можем да си припомним нейните цели: да помага на членовете да помогнат на себе си да разчитат на собствени сили, да помагат на бедните и нуждаещите се и да служат. Църквата е организирала своите ресурси така, че да помага на членовете да осигуряват физическо, духовно, социално и емоционално благосъстояние за себе си, своите семейства и други хора. Епископът има специалната отговорност да се грижи за бедните и нуждаещите се и да разпределя ресурсите сред членовете на неговия район. В тези свои усилия той е подпомаган от кворумите на свещеничеството, Обществото за взаимопомощ и особено от домашните учители и посещаващите учителки.

Обществото за взаимопомощ винаги е имало дейна роля в благосъстоянието. Когато Пророкът Джозеф Смит организира Обществото за взаимопомощ през 1842 г., той казва на жените, "Това е начало на по-добри дни за бедните и нуждаещите се"[4]. Той казва на сестрите, че целта на обществото е да "подпомага бедните, мизерстващите, вдовицата и сирака, както и да постига всякакви благотворителни цели. … Те ще излеят масло и вино в раненото сърце на мизерстващите, ще изсушат сълзите на сирачето и ще накарат сърцето на вдовицата да се радва"[5].

Той също заявява, че Обществото "може да подтикне братята към добри дела с грижа за нуждите на бедните – чрез стремеж към милосърдие и служене на нуждите им, да помага чрез промяна на нравите и укрепване добродетелите в общността"[6].

Днес мъжете и жените в Църквата работят рамо до рамо, оказвайки помощ на нуждаещите се. Носителите на свещеничеството осигуряват важна подкрепа на хората, които имат нужда от духовно напътствие и помощ. Вдъхновени домашни учители благославят живота и осигуряват евангелски благословии на всяка семейна единица. Освен това те предоставят своята сила и таланти по други начини, като помагат на нуждаещи се семейства при ремонт на дома, при преместване или когато някой брат има нужда от работа.

Президентки на Обществото за взаимопомощ посещават домове, за да оценят нуждите за епископа. Вдъхновени посещаващи учителки бдят над семейства и се грижат за тях. Често те първи реагират в моменти на належаща нужда. Сестрите от Обществото за взаимопомощ осигуряват храна, извършват дейност за подпомагане и оказват постоянна подкрепа в моменти на изпитания.

Членове на Църквата по цял свят в миналото са се радвали и следва сега да се радват на възможностите, които имаме да служим на други хора. Нашите общи усилия осигуряват помощ за бедните, гладните, страдащите, нуждаещите се, като така спасяват души.

Всеки епископ има достъп до Господното хранилище, което се установява, когато верните членове отдават на епископа своето време,

таланти, умения, състрадание, материали и финансови средства в грижа за бедните и изграждане на Божието царство на земята[7]. Всички ние можем да дадем принос за Господното хранилище, когато плащаме дарения от пост и предоставяме всички свои ресурси на епископа в помощ на нуждаещите се.

Въпреки бързо променящият се свят принципите на благосъстоянието не са се променяли с времето, защото са божествено вдъхновена, дадена чрез откровение истина. Когато членове на Църквата и техните семейства правят всичко по своите сили да се грижат за себе си и въпреки това не могат да покриват основни нужди, Църквата е готова да помага. Краткосрочните нужди се посрещат незабавно, като се изготвя план да се помогне ползващия помощта да започне да разчита на собствени сили. Разчитането на собствени сили е умението човек да осигурява своите духовни и материални нужди, заедно с тези на семейството си.

Когато увеличаваме своето ниво на разчитане на собствени сили, ние увеличаваме способността си да служим на другите по начина, по който Спасителят правел това. Ние следваме Неговия пример, като служим на нуждаещите се, болните и страдащите. Когато любовта се превърне в ръководен принцип при нашата грижа за околните, службата ни към тях става в практическо приложение на Евангелието. Това е Евангелието в неговия най-прекрасен израз. Това е религия в най-чиста форма.

В различните си служение в Църквата съм чувствала силно смирение от обичта и загрижеността, които епископи и ръководителки на Обществото за взаимопомощ са показвали към поверените им братя и сестри. Докато в Чили служих като президентка на Обществото за взаимопомощ в кола в началото на 80-те години, в страната цареше дълбока рецесия и безработицата беше 30 процента. Бях свидетелка на героичните усилия на президентки на Обществото за взаимопомощ и посещаващи учителки, които "обикаляха да правят благодеяния"[8] при такива мрачни обстоятелства. Те приложиха на практика стиха в Притчи 31:20: "(Тя) отваря ръката си на сиромасите, Да! простира ръцете си към немотните".

Сестри, чиито семейства разполагаха с много малко, постоянно помагаха на хора, които според тях бяха изпаднали в по-голяма нужда. Тогава по-ясно разбрах видяното от Спасителя, описано в Лука 21: 3–4:

"Истина ви казвам, че тая бедна вдовица пусна повече от всички;

защото всички тия пуснаха в даровете за Бога от излишъка си; а тая от немотията си пусна целия имот, що имаше".

Няколко години по-късно станах свидетелка на същото нещо като президентка на Обществото за взаимопомощ на кол в Аржентина, когато в страната се развихри хиперинфлация и последвалата икономическа криза засегна много от нашите верни членове. Отново станах свидетелка на това при неотдавнашните си посещения в Киншаса, Демократична република Конго; Антананариво, Мадагаскар; и Булавайо, Зимбабве. Навсякъде членовете на районите и особено

сестрите от Обществото за взаимопомощ продължават да изграждат вяра, да укрепват отделни хора и семейства и да помагат на нуждаещите се.

Само мисълта, че смирена сестра или брат с призование в Църквата могат да посетят дом, където царят бедност, тъга, болест и нещастие, и да донесат мир, подкрепа и щастие, е изумителна. Независимо къде се намира районът или клонът или колко голяма е групата, всеки член по света има тази възможност. Това се случва всеки ден и точно в този момент се случва някъде.

Карла е млада майка на две деца. Съпругът ѝ Брент работи дълги часове и пътува за работа по един час. Скоро след раждането на втората им дъщеричка тя разказа следната случка. "Денят след като получих призованието да служа като съветничка в президентството на Обществото за взаимопомощ в моя район, започнах да се чувствам затруднена и неспособна. Как изобщо можех да поема част от отговорността да се грижа за жените в моя район, когато ми беше трудно да изпълнявам дори своята роля на съпруга и майка на много активно 2-годишно дете и на бебе? Точно когато размишлявах над тези чувства, 2-годишната ми дъщеря се разболя. Не знаех какво точно да направя за нея и в същото време да се грижа за бебето. Точно тогава пред вратата ми неочаквано дойде сестра Уосдън, една от моите посещаващи учителки. Майка на вече пораснали деца, тя знаеше точно какво да направи, за да ми помогне. Каза ми какво да направя, докато тя отиде до аптеката за някои неща. По-късно тя уреди да докарат съпруга ми от гарата, така че да се прибере бързо, за да ми помага. Нейния отклик на подтик от Светия Дух, заедно с желанието ѝ да ми служи, се оказаха точно уверението, от което имах нужда от страна на Господ, че Той щеше да ми помага в изпълнението на моето ново призование".

Небесният Отец ни обича и познава нашите уникални обстоятелства и способности. Макар всекидневно да търсим Неговата помощ в молитва, обикновено Той посреща нашите нужди чрез друг човек[9].

Господ казва, "По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си"[10].

Чистата любов Христова намира израз, когато безкористно служим. Да си помагаме един на други е едно пречистващо преживяване, което въздига получателя на помощ и смирява този, който я дава. Това ни помага да станем истински ученици на Христос.

Планът по благосъстоянието винаги е включвал прилагането на вечните принципи на Евангелието. Той наистина е средство да се грижим по Господния начин. Нека всеки от нас поднови желанието си да участва в Господното хранилище, благославяйки така околните.

Моля се Господ да благослови всеки от нас с повече чувство на милост, милосърдие и състрадание. Моля се да нараства нашето желание и способности да подаваме ръка и да помагаме на по-малко благословените от нас, страдащите и отчаяните, така че техните нужди да бъдат посрещнати, вярата им да бъде укрепена и сърцата им да бъдат изпълнени с благодарност и обич.

Нека Господ благославя всеки от нас, докато крачим покорни на Неговите заповеди, Неговото Евангелие и Неговата светлина. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Моисей 7:18.
2. Вж. Матея 22:36–40.
3. Учение и Завети 44:6.
4. Джозеф Смит, в *History of the Church,* 4:607.
5. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2007 г., стр. 482.
6. *Ученията на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* стр. 482.
7. *Providing in the Lord's Way: A Leader's Guide to Welfare,* 1990 г., стр. 11.
8. Деянията 10:38; Символът на вярата 1:13.
9. Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball,* 2006 г., стр. 82.
10. Иоана 13:35.

От старейшина Дейвид А. Беднар
от Кворума на дванадесетте апостоли

Духът на откровение

Духът на откровение е нещо реално – той може и наистина действа в личния ни живот и в Църквата.

Изразявам благодарността си за вдъхновението, което е придружило избирането на химна, който следва след моите коментари, "Направих ли нещо добро"? (*Химни,* № 141). Разбрах намека.

Каня ви да се замислите над две преживявания, които почти всеки от нас е имал със светлината.

Първото преживяване се случва, когато влезнем в тъмна стая и включим лампата. Знаете как мигновен и ярък поток светлина огрява стаята и кара тъмнината да изчезне. Това, което преди е било невидимо и несигурно, става ясно и различимо. Това преживяване се характеризира с мигновено и категорично разпознаване на светлината.

Второто преживяване се случва, когато гледаме как нощта се превръща в утро. Спомняте ли си бавното и почти незабележимо нарастване на светлината на хоризонта? За разлика от включването на лампата в тъмна стая, светлината от издигащото се слънце не блясва изведнъж. По-скоро бавно и постепенно яркостта на светлината нараства и тъмнината на нощта се сменя от блясъка на сутринта. Накрая слънцето се показва над хоризонта. Но видимото доказателство за предстоящото показване на слънцето се вижда часове преди то реално да се появи. Това преживяване се характеризира от плавно и постепенно разпознаване на светлината.

От тези две обикновени преживявания със светлината ние можем да научим много за духа на откровението. Моля се Светия Дух да ни вдъхнови и упъти, когато сега се съсредоточаваме върху духа на откровение и основните модели, по които се получава откровение.

Духът на откровение

Откровението е общуване на Бог с Неговите деца на земята и една от големите благословии, свързани с дара и постоянното спътничество на Светия Дух. Пророкът Джозеф Смит учи, "Светият Дух е един откровител" и "никой човек не може да получи Светия Дух без да получи откровения" (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 141).

Духът на откровението е на разположение на всеки човек, който чрез съответната свещеническа власт получи спасителните обреди на кръщението чрез пълно потапяне за опрощение на греховете и полагането на ръце за даване дара на Светия Дух – и който действа с вяра, за да изпълни свещеническото наставление "приеми Светия Дух". Тази благословия не е запазена само за председателстващите ръководители на Църквата; по-скоро тя принадлежи на и следва да действа в живота на всеки мъж, жена и дете, които са отговорни за действията си и

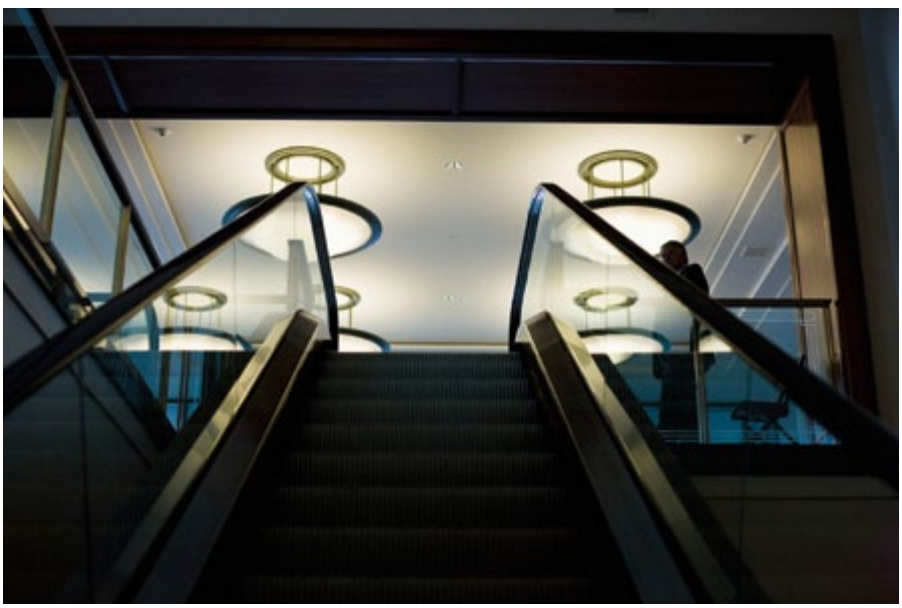

встъпят в свещени завети. Искреното желание и нашето достойнство канят духа на откровение в живота ни.

Джозеф Смит и Оливър Каудъри придобиват безценно преживяване с духа на откровение при превода на Книгата на Мормон. Тези братя научили, че могат да получат всяко знание, което им било необходимо, за да завършат делото си, ако попитат с вяра, с искрено сърце, вярвайки, че ще получат. И с течение на времето те все повече разбирали, че духът на откровението по принцип действа чрез мисли и чувства, които идват в нашите умове и сърца чрез силата на Светия Дух. (Вж. У. и З. 8:1–2; 100:5–8.) Следва Господното напътствие: "Сега ето, това е духът на пророчеството; ето, това е духът, чрез който Мойсей преведе чедата Израилеви през Червеното море по суха земя. Ето защо, това е твоят дар; използвай го" (У. и З. 8:3–4).

Наблягам на израза "използвай го" във връзка с духа на откровение. В Писанията влиянието на Светия Дух често се описва като "тих, мек глас" 1 Царете 19:12; (1 Нефи 17:45; вж. и 3 Нефи 11:3) и "глас на съвършена мекота" (Еламан 5:30). Поради това, че Светият Дух ни нашепва тихо и деликатно, лесно можем да осъзнаем защо следва да избягваме неподходящите медии, порнографията и вредните, пристрастяващи вещества и тип поведение. Тези инструменти на противника могат да увредят и накрая унищожат нашата способност да разпознаваме и реагираме на тихите послания от Бог, давани ни чрез силата на Неговия Дух. Всеки от нас следва сериозно и с молитва да се замисли как можем да отхвърлим изкушенията на дявола и праведно да "използваме" духа на откровение в личния си живот и с нашите семейства.

Модели на откровение

Откровенията биват предавани по различни начини, включително сънища, видения, разговори с небесни пратеници и вдъхновение. Някои откровения биват получавани изведнъж и интензивно; други се разпознават постепенно и едва доловимо. Двете преживявания със светлината, които описах, ни помагат по-добре да разберем тези два основни модела на откровение.

Можем да сравним включената в тъмна стая светлина с послание от Бог, което се получава бързо, изцяло и наведнъж. Много от нас имат опит с този модел на откровение, когато са ни били давани отговори на искрени молитви или са ни били осигурявани необходими напътствие и защита, според Божията воля и в избрания от Него момент. Описания на такива моментални и категорични проявления се намират в Писанията, описани са в историята на Църквата и намират израз в собствения ни живот. Истина е, тези големи чудеса се случват. Обаче проявлението на този модел на откровение е по-скоро рядкост, отколкото обичайно явление.

Постепенното увеличаване на светлината на изгряващото слънце може да се сравни с получаването на послание от Бог "ред по ред, правило след правило" (2 Нефи 28:30). Най-често откровението се получава на малки порции за даден период от време и се дава съобразно нашето желание, достойнство и подготовка. Такова общение от Небесния Отец постепенно и деликатно "поръсва душата (ни) като небесна роса" (У. и З. 121:45). Този модел на откровение по принцип преобладава, което се вижда от преживяванията на Нефи, когато той по няколко различни начина се опитва да получи от Лаван плочите от пиринч (вж. 1 Нефи 3–4). Накрая той бил отведен от Духа в Ерусалим "без да зна(е) предварително нещата, които трябваше да извърш(и)" (1 Нефи 4:6). И той не научил отведнъж как да построи кораб с изкусна изработка; по-скоро Господ му показвал "от време на време по какъв начин трябва да изработв(а) дървените греди на кораба" (1 Нефи 18:1).

Както църковната история, така и личния ни живот са изпълнени с примери на Господния модел за получаване на откровение "ред по ред, правило след правило". Например, основните истини на възстановеното Евангелие не са били дадени на Пророка Джозеф Смит всички наведнъж в свещената горичка. Тези безценни съкровища са били давани при подходящи условия и в точния момент.

Президент Джозеф Ф. Смит обяснява как този модел на откровение се проявил в неговия живот: "Като момче … често … молех Господ да ми покаже нещо чудодейно, та да мога да получа свидетелство. Но Господ ми отказа чудесата и ми показа истината, ред по ред … , докато ме научи на истината от глава до пети и бях съвършено очистен от всяко съмнение и страх. Не се наложи Той да ми изпраща ангел от небесата, нито да ми говори с архангелска тръба. С нашепванията на тихия мек глас на Духа на живия Бог Той ми даде свидетелството, което притежавам. И чрез този принцип и тази сила Той ще дава на всичките чеда човешки знание за истината, което ще пребъдва в тях и ще ги кара да познаят истината, така както Бог я познава, и да вършат волята на Отца, така както Христос я върши. И не съществува набор от

чудни проявления, който някога ще постигне това" (в Conference Report, Apr. 1900 г., стр. 40–41).

Като членове на Църквата ние до такава степен имаме навика да наблягаме на чудните и драматични духовни проявления, че може да не дооценим и дори да не забележим основния модел, по който Светият Дух изпълнява Своето дело. Самата "простота на начина" (1 Нефи 17:41) на получаване на малки и увеличаващи се духовни впечатления, които с течение на времето образуват желания отговор или нужното напътствие, може да ни накара да гледаме "оттатък знака" (Яков 4:14).

Разговарял съм с много хора, които се съмняват в силата на своето лично свидетелство и подценяват своите духовни способности, защото не получават чести, чудни или силни впечатления. Може би когато се замисляме над преживяното от Джозеф в свещената горичка, от Павел по пътя за Дамаск и от Алма-младши, започваме да вярваме, че нещо не е наред с нас или че нещо не ни достига, ако в живота ни липсват такива известни и духовно впечатляващи примери. Ако имате подобни мисли или съмнения, моля ви, разберете, че нещата при вас стоят съвсем нормално. Просто продължете напред с послушание и вяра в Спасителя. Когато правите това, вие "не можете да сгрешите" (У. и З. 80:3).

Президент Джозеф Ф. Смит съветва: "Покажете ми светия от последните дни, който има нужда от чудеса, знамения и видения, за да остане верен на Църквата, и аз ще ви покажа член … чиито положение пред Бог не е добро, и който върви по опасни пътеки. Не чрез чудни проявления ние следва да укрепваме в истината, а чрез смирение и предано подчинение на заповедите и законите Божии" (в Conference Report, апр. 1900 г., стр. 40).

Друго често срещано преживяване със светлината ни помага да научим допълнителна истина за модела на откровение "ред по ред, правило след правило". Понякога слънцето изгрява при облаци и мъгла. Поради тези условия става по-трудно да забележим светлината и не е възможно да определим точния момент, в който слънцето се издига над хоризонта. Но в такава утрин ние все пак разполагаме с достатъчно светлина, за да разпознаем новия ден и да свършим задачите си.

По подобен начин много пъти ние получаваме откровение, без да можем да определим точно как или кога получаваме това откровение. Важна случка от църковната история илюстрира този принцип.

През пролетта на 1829 г. Оливър Каудъри е учител в Палмира, Ню Йорк. Когато научава за Джозеф Смит и работата по превода на Книгата на Мормон, Оливър чувства подтика да предложи своята помощ на младия пророк. По-късно той отива в Хармони, Пенсилвания, и става писар на Джозеф. Моментът на неговото пристигане и предоставената от него помощ се оказва изключително важни за публикуването на Книгата на Мормон.

По-късно Спасителят открива на Оливър, че винаги, когато се е молил за напътствие, той е получавал напътствие от Духа Господен. "Ако не беше тъй", заявява Господ, "ти нямаше да си стигнал до мястото, където си сега. Ето, ти знаеш, че си Ме питал, и Аз просветлих ума ти; и сега Аз ти казвам тези неща, за да може да знаеш, че си бил просветлява от Духа на истината" (У. и З. 6:14–15).

По този начин Оливър Каудъри получава откровение чрез Пророка Джозеф Смит, което го осведомява, че той е получавал откровение. Явно е, че Оливър не бил разпознал как и кога той е получавал напътствие от Бог и трябвало да получи това наставление, за да се увеличи неговото разбиране за духа на откровение. Всъщност Оливър крачел в светлината, когато слънцето изгрявало през облачна утрин.

При много от несигурните моменти и трудности в нашия живот Бог иска от нас да положим

най-добри усиля, да действаме сами, а не да ни се въздейства (вж. 2 Нефи 2:26), и да уповаваме в Него. Може и да не видим ангели, да не чуем гласове от небесата или да не получим изумителни духовни впечатления. Често можем да продължим напред с надежда и молитва – но без абсолютната увереност, че действаме съгласно Божията воля. Но когато почитаме своите завети и спазваме заповедите, когато все по-последователно се стремим да вършим добро и да ставаме по-добри, ние можем да крачим с увереността, че Бог ще направлява стъпките ни. И можем да говорим с увереността, че Бог ще вдъхнови думите ни. Това е част от значението на стиха, който гласи, "тогава ще нараства увереността ви, когато сте в присъствието Божие" (У. и З. 121:45).

Когато по подходящ начин търсите и прилагате духа на откровение, аз ви обещавам, че ще "ходи(те) в Господната светлина" (Исаия 2:5; 2 Нефи 12:5). Понякога духът на откровение ще се проявява изведнъж и интензивно, друг път постепенно и едва доловимо, а понякога толкова деликатно, че съзнанието ви няма да го разпознае. Но независимо от модела, по който тази благословия бива получавана, светлината, която тя осигурява, ще разширява душата ви, ще осветлява разума ви (вж. Алма 5:7; 32:28) и ще напътства и защитава вас и вашето семейство.

Давам моето апостолско свидетелство, че Отец и Синът са живи. Духът на откровение е нещо реално – той може да действа и наистина действа в личния ни живот и в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Свидетелствам за тези истини в святото име на Господ Исус Христос, амин. ■

От президент Томас С. Монсън

Светият храм – маяк към света

Тъй важните и най-висши благословии на членството в Църквата са благословиите, които получаваме в Божиите храмове.

Мои обични братя и сестри, отправям моята обич и поздрави към всеки от вас и се моля нашият Небесен Отец да насочва моите мисли и да вдъхновява думите ми, докато ви говоря днес.

Нека започна с няколко думи по отношение на прекрасните послания, които тази сутрин чухме от сестра Олред и епископ Бъртън относно църковната програма по благосъстоянието. Както бе казано, тази година отбелязваме 75-годишнината от основаването на тази вдъхновена програма, която е благословила живота на толкова много хора. Имах привилегията лично да познавам някои от хората, които започнаха това велико начинание – хора състрадателни и предвидливи.

Както епископ Бъртън, сестра Олред и други споменаха, на епископа е дадена отговорността да се грижи за изпадналите в нужда хора, които живеят в границите на неговия район. Това беше и моя привилегия, когато като млад епископ в Солт Лейк Сити председателствах над район от 1080 члена, включително 84 вдовици. Толкова много хора имаха нужда от помощ. Колко благодарен бях за програмата по благосъстоянието на Църквата и за помощта на Обществото за взаимопомощ и кворумите на свещеничеството.

Заявявам, че програмата по благосъстоянието на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е вдъхновена от Бог Всемогъщи.

Сега, братя и сестри, тази обща конференция отбелязва три години откакто бях подкрепен като президент на Църквата. Разбира се, това бяха заети години, изпълнени с множество предизвикателства, но също и с неизброими благословии. Дадената ми възможност да освещавам храмове бе сред най-приятните и свети такива благословии, и днес бих искал да ви говоря относно храма.

На октомврийската обща конференция през 1902 г., в откриващото конференцията послание, президентът на Църквата Джозеф Ф. Смит изразява надеждата, че един ден ще имаме "храмове из най-различни места по (света), където те ще бъдат

необходими на хората”[1].

През първите 150 години след организирането на Църквата, от 1830 до 1980 г., са построени 21 храма, в това число храмовете в Къртлънд, Охайо, и Наву, Илинойс. Сравнете това с 30-те години от 1980 г. насам, през които са построени и осветени 115 храма. С вчерашното обявяване на 3 нови храма, има още 26 в строеж или подготовка за строеж. Тези цифри ще продължават да растат.

Надеждата на президент Джозеф Ф. Смит от 1902 г. се превръща в реалност. Нашето желание е да направим храма възможно най-достъпен за нашите членове.

Един от храмовете, които в момента се строят, се намира в Манауш, Бразилия. Преди много години четох за една група от над сто члена, които тръгнали от Манауш, разположен сред амазонската джунгла, за да стигнат до най-близкия тогава храм, този в Сао Пауло, Бразилия – на почти 4 000 километра от Манауш. Тези верни светии пътували с кораб в продължение на четири дни по река Амазонка и нейните притоци. След като приключили това пътуване по вода, те се качили на автобуси за още три дни пътуване по неравни пътища, като разполагали с много малко храна и без място, където удобно да спят. След седем дни и нощи те пристигнали в храма Сао Пауло, където били изпълнени вечни обреди. Разбира се, тяхното пътуване за дома било също толкова трудно. Въпреки това те получили обредите и благословиите на храма и макар портфейлите им да били празни, те били изпълнени с духа на храма и благодарност за получените благословии[2]. Сега, много години по-късно, нашите членове в Манауш се радват, когато гледат как техният храм придобива форма на брегове на река Рио Негро. Храмовете дават много радост на нашите членове, където и да ги построим.

Разкази за направените жертви в усилията да се получат благословиите, които можем да получим единствено в храмовете Божии, винаги успяват да развълнуват сърцето ми и да подновяват моето чувство на благодарност за храмовете.

Позволете ми да споделя с вас разказа за Тихи и Тарараина Моу Там и техните 10 деца. Цялото семейство, освен една дъщеря, се присъединило към Църквата в началото на 60-те години, когато мисионерите дошли на техния остров, разположен на около 160 километра южно от Таити. Те скоро започнали да копнеят за благословията да бъдат запечатани като семейство в храма.

По това време най-близкия за семейство Моу Там храм бил в Хамилтън, Нова Зеландия, над 4 000 километра на югозапад, достижим само със скъп въздушен транспорт. Голямото семейство Моу Там, което изкарвало оскъдно препитание на малка плантация, нямало пари за самолетни билети, нито пък други възможности за работа на техния тихоокеански остров. Затова брат Моу Там и неговия син Жерар взели трудното решение да отпътуват в Нова Каледония, 4 800 километра на запад, за да работят в никеловите мини, където вече бил друг син. Работодателят осигурявал на своите работници транспорт до мините, но не и пътуването обратно до дома.

Тримата мъже от семейство Моу Там работили четири години в тропическите никелови мини, като копаели и товарели тежката руда. Брат Моу Тан се върнал у дома само веднъж, за сватбата на една от дъщерите си.

След четири години брат Моу Там и неговите синове спестили достатъчно пари, за да заведат семейството в храма в Нова Зеландия. Отишли всички, които били членове, с изключение на една дъщеря, която очаквала бебе. Те били запечатани за време и за вечността, едно неописуемо и радостно преживяване.

От храма брат Моу Там отишъл направо в Нова Каледония, където

работил още две години, за да плати пътуването на дъщерята, която не отишла с тях в храма – тя била омъжена и отишла с нейното дете и съпруга си.

В зрелите си години брат и сестра Моу Там искали да служат в храма. Тогава храмът Папеете Таити вече бил построен и осветен и те отслужили там четири мисии[3].

Мои братя и сестри, храмовете са повече от камък и мазилка. Те са изпълнени с вяра и постене. Те са изградени от изпитания и свидетелства. Те са осветени чрез жертва и служба.

Първият храм, построен в тази диспенсация е храмът Къртлънд Охайо. По онова време светиите били крайно бедни и въпреки това Господ заповядал да бъде построен храм и те направили това. Старейшина Хибър Ч. Кимбъл пише относно преживяването, "Само Господ познава сцените на бедност, трудностите и нещастията, през които преминахме, за да го завършим"[4]. И след това, след всичко, което с толкова усилия построили, светиите били принудени да напуснат Охайо и обичния им храм. Накрая те намерили убежище, макар и временно, на брегoвете на река Мисисипи в щата Илинойс. Те нарекли поселището си Нау и, отново готови да дадат всичко от себе си, с непокътната вяра, те издигнали още един храм за техния Бог. Срещу тях обаче се вихрели гонения и съвсем скоро след завършването на храма Нау те отново били прогонени от домовете си, като потърсили убежище в една пустиня.

Борбата и жертвата започнали още веднъж с тяхното 40-годишно усилие да построят храма Солт Лейк, който величествено се издига южно от нас, които днес сме в Центъра за конференции.

Изграждането на храмове и посещението им винаги е било свързано с някаква степен на жертва. Безброй хора са работили и са изпитвали трудности, за да могат да получат за себе си и техните семейства благословиите, които са на разположение в храмовете Божии.

Защо толкова много хора са готови да дадат толкова много, за да получат благословиите на храма? Хората, които разбират произлизащите от храма вечни благословии, знаят, че няма жертва, която да е твърде голяма, нито цена, която да е твърде висока, нито трудност, която да е твърде тежка при получаването на тези благословии. Няма разстояние, което да е прекалено дълго, твърде много пречки за преодоляване или неудобства за понасяне. Те разбират, че спасителните обреди, получавани в храма, позволяващи ни един ден да се завърнем при нашия Небесен Отец като вечно семейство и да бъдем надарени с благословии и сила свише, си струват всяка жертва и всяко усилие.

Днес повечето от нас не трябва да преминават през много трудности, за да посещават храма. Осемдесет и пет процента от членовете на Църквата днес живеят на не повече от 300 километра от някой храм, като за много от нас разстоянието е далеч по-малко.

Ако вече сте били в храма и живеете сравнително близо до храм, жертвата ви е да отделяте време сред многото ангажименти, за да посещавате храма редовно. Има много работа за вършене в нашите храмове за хората, които чакат отвъд завесата. Когато работим за тях, ние ще знаем, че сме направили онова, което те не могат да направят за себе си. Президент Джозеф Ф. Смит заявява в едно силно изказване, "Чрез нашите усилия в тяхна полза, веригите на ограниченията ще паднат от тях и заобикалящият ги мрак ще се разпръсне, та светлината да може да сияе над тях, и те ще разберат в света на духовете за работата, извършена за тях от техните потомци тук, и ще се възрадват с вас в изпълнението ви на тези задължения"[5]. Мои братя и сестри, работата за вършене е наша.

Сред най-светите и ценени преживявания на моето семейство са моментите, когато сме се събирали в храма, за да извършваме запечатващи обреди за нашите починали предци.

Ако все още не сте посещавали храма, или ако сте *направили* това, но точно сега не можете да получите препоръка, пред вас не съществува по-важна цел от тази да бъдете достойни да отидете в храма. Може би ще принесете своята жертва, като промените живота си, така че той да отговаря на изискванията за получаване на препоръка, вероятно като изоставите трайни навици, които ви пречат. Може би жертвата ще се състои в това да имате вяра и дисциплина да плащате своя десятък. Каквато и да е тя, станете достойни да влезете в Божия храм. Набавете си храмова препоръка и гледайте на нея като на скъпоценно притежание, защото тя е точно това.

Докато не влезете в дома Господен и не получите всички благословии, които ви очакват там, вие не сте получили всичко, което Църквата има да ви предложи. Тъй важните и най-висши благословии на членството в Църквата са благословиите, които получаваме в Божиите храмове.

Сега, мои млади приятели на младежка възраст, нека погледът ви винаги бъде отправен към храма. Не правете нищо, което ще ви попречи да прекрачите неговите врати, за да получите светите и вечни благословии, давани там. Похвалвам онези от вас, които вече редовно посещават храма, за да изпълняват кръщения за мъртвите, ставайки рано сутрин, за да можете да участвате в тези кръщения преди да започнете училище. Не мисля, че съществува по-добър начин да започне денят.

С вас, родители на малки деца, нека споделя мъдрия съвет от президент Спенсър У. Кимбъл. Той казва: "Би било прекрасно ако… във всяка спалня в къщата родителите са закачили снимка на храм, така че (техните деца) още от най-ранна възраст всеки ден да виждат тази снимка, докато тя стане част от живота (им). Когато (те) достигнат възрастта да вземат много важното решение (относно отиването в храма), то вече ще бъде взето"[6].

Нашите деца пеят в Неделното училище за деца:

Обичам храма да гледам,
Ще вляза в него някой ден.
Ще сключа завет с моя Отец;
Ще Му обещая да се подчинявам[7].

Умолявам ви да учите децата си колко важен е храма.

Светът може да бъде трудно и тежко място за живеене. Често сме заобиколени от сили, които ни дърпат надолу. Когато вие и аз отиваме в светия Божий дом, като помним заветите, които сме сключили вътре, ние ще бъдем по-способни да понесем всяко изпитание и да преодолеем всяко изкушение. В това свято убежище ние ще намерим мир, ще бъдем укрепени, ще ни бъдат дадени нови сили.

Сега, братя и сестри, нека спомена още един храм, преди да приключа. В недалечно бъдеще, когато нови храмове се издигат по света, ще видим един и в град, възникнал преди повече от 2 500 години. Говоря за храма, който понастоящем се строи в Рим, Италия.

Всеки храм е дом Божий, изпълнявайки същите функции, осигурявайки еднакви благословии и обреди. Но уникалното е, че храмът в Рим се строи на едно от най-историческите места по света, град, в който древните апостоли Петър и Павел проповядвали Евангелието на Христос и били мъченически убити.

През миналия октомври се бяхме събрали на една прекрасна ливада в североизточната част на Рим, за да кажем освещаваща молитва в подготовка за първата копка. Почувствах подтика да поканя италианския сенатор Лучо Малан и заместник-кмета на Рим Джузепе Чиарди да участват в първата копка. И двамата помогнаха в решението да ни бъде позволено да построим храм в техния град.

Денят бе облачен, но топъл, и макар да се опитваше да вали, само няколко капки стигнаха до нас. Докато прекрасният хор пееше на италиански език красивите стихове на "Духът Божии", ние почувствахме как небесата и земята се включиха в славния химн на възхвала на Всемогъщия Бог и благодарност към Него. Не можахме да сдържим нашите сълзи.

От старейшина Ричард Г. Скот
от Кворума на дванадесетте апостоли

Вечните благословии на брака

С течение на годните запечатването в храма придобива все по-дълбок смисъл. То ще ви помага да се сближавате все повече и да намирате все по-голямо удовлетворение.

Красивото послание на този великолепен хор според мен описва модела на живот, който толкова много от нас следват: "опитвам се да бъда като Исус".

На 16 юли 1953 г. обичната ми съпруга Джанийн и аз коленичихме като млада двойка в храма Манти Юта. Президент Люис Р. Андерсън упражни властта за запечатване и ни обяви за съпруг и съпруга, свързани за време и за цялата вечност. Не е по силите ми да опиша мира и спокойствието, произтичащи от увереността, че като продължавам да живея достойно, ще мога да бъда с обичната ми Джанийн и нашите деца завинаги, благодарение на този свещен обред, изпълнен със съответната свещеническа власт в онзи дом Господен.

Седемте ни деца са свързани с нас чрез свещените храмови обреди. Скъпата ми съпруга Джанийн и две от децата ни са отвъд завесата. Те са могъщ стимул за всеки от останалите членове на семейството ни да живеем така, че заедно да получим всичките вечни благословии, обещани в храма.

Две от колоните, които крепят плана на щастие на Отец в Небесата, са бракът и семейството. Тяхната огромна значимост се подчертава от неуморните усилия на Сатана да разбие семейството и да подкопае важността на храмовите обреди, които свързват семейството за вечността. С течение на годните запечатването в храма придобива все по-дълбок смисъл. То ще ви помага да се сближавате все повече и да намирате все по-голямо удовлетворение в земния живот.

Един път моята съпруга ми даде важен урок. Поради своята работа, аз пътувах много. Бях отсъствал почти две седмици и се върнах у дома една събота сутрин. Четири часа по-късно трябваше да присъствам на друго събрание. Забелязах, че малката ни перална се бе

В един бъдещ ден верните в този "Вечен град" ще получават обреди от вечно естество в един свят Божий дом.

Изразявам своята безгранична благодарност към моя Небесен Отец за храма, който сега се строи в Рим, и за всички храмове, където и да се намират те. Всеки един се издига като маяк към света, израз на нашето свидетелство, че Бог, нашия Вечен Отец, е жив, че Той желае да ни благославя, и че наистина ще благослови Неговите синове и дъщери от всички поколения. Всеки един от нашите храмове е израз на нашето свидетелство, че животът след смъртта е нещо реално и толкова сигурно, колкото животът ни тук на земята. Свидетелствам за това.

Мои обични братя и сестри, нека правим всички необходими жертви, за да посещаваме храма и да се радваме на духа на храма в нашите сърца и домове. Нека следваме стъпките на нашия Господ и Спасител, Исус Христос, Който извърши най-висшата жертва за нас, така че да можем да имаме вечен живот и възвисяване в царството на нашия Небесен Отец. Това е искрената ми молитва и аз я отправям в името на нашия Спасител, Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джозеф Ф. Смит, в Conference Report, окт. 1902 г., стр. 3.
2. Вж. Vilson Felipe Santiago and Linda Ritchie Archibald, "From Amazon Basin to Temple," *Church News,* 13 март 1993 г., стр. 6.
3. Вж. C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire," *Church News,* 16 март 1996 г., стр. 16.
4. Хибър Ч. Кимбъл, в Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 1945 г., стр. 67.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith*, 1998 г., стр. 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball,* ред. Edward L. Kimball, 1982 г., стр. 301.
7. Janice Kapp Perry, "I Love to See the Temple," *Children's Songbook,* стр. 95.

повредила и съпругата ми переше дрехите на ръка. Започнах да поправям пералнята.

Джанийн дойде и попита, "Рич, какво правиш?"

Отвърнах, "Поправям машината, за да не переш на ръка".

Тя отвърна, "Недей. Иди да поиграеш с децата".

Аз отговорих, "Винаги мога да играя с децата. Искам да ти помогна".

Тя отново каза, "Ричард, моля те, иди да поиграеш с децата".

Когато тя ми говореше по такъв повелителен начин, аз се подчинявах.

Прекарах чудесно с децата ни. Гонихме се насам-натам и се търкаляхме в есенните листа. След това отидох на събранието. Вероятно щях да забравя това преживяване, ако не беше урокът, който тя желаеше да науча.

На другата сутрин, около 4:00 часа сутринта бях събуден от две малки ръце, които се обвиха около врата ми, целувка по бузата и следните прошепнати в ухото думи, които няма да забравя никога: "Татко, обичам те. Ти си най-добрият ми приятел".

Ако имате подобни преживявания във вашето семейство, те са част от най-големите радости в живота ви.

Ако сте млад мъж на подходяща за брак възраст и не сте женени, не губете време в гонитба на празни неща. Продължете напред с живота си и се съсредоточете над това да се ожените. Недейте просто да се носите по течението през този период на живота си. Млади мъже, отслужете достойно мисия. След което превърнете в най-висш приоритет намирането на достойна вечна спътница. Когато откриете, че имате интерес към някоя млада жена,

покажете й, че сте изключителна личност, която тя да се заинтересува да опознае по-добре. Водете я на места, които си струват. Проявете малко изобретателност. Ако желаете да имате една прекрасна съпруга, трябва да я накарате да вижда във вас чудесен мъж и бъдещ съпруг.

Ако сте открили тази жена, можете да започнете с чудесен период на ухажване, след него брак и да бъдете много, много щастливи във вечността, като останете в границите на достойнство, установени от Господ.

Ако вече сте семейни, дали сте верни на брачния си спътник както умствено, така и физически? Предани ли сте на вашите брачни завети, като никога не влизате в разговор с друг човек, който не желаете да бъде чут от брачния ви спътник? Отнасяте ли се мило и подкрепящо към своя брачен спътник и децата си?

Братя, дали ръководите семейните дейности като изучаване на Писанията, семейна молитва, семейна домашна вечер, или съпругата ви запълва празнината, която вашата липса на внимание оставя у дома? Често ли казвате на вашата съпруга колко много я обичате? Това ще я направи много щастлива. След такива думи съм чувал мъже да ми казват, "Ама тя това го знае". Трябва да й го казвате. Една жена разцъфтява, расте и се благославя изобилно от такива думи. Изразявайте благодарността си за това, което тя прави за вас. Често изразявайте тази любов и благодарност. Това ще направи живота ви далеч по-богат, по-приятен и съдържателен. Не лишавайте съпругата си от такъв вид естествен израз на обич. И ако през това време сте я прегърнали, казаното ще има много по-добър ефект.

От съпругата си научих колко важно е да изразяваме обичта си. В началото на нашия брак аз често отварях своите Писания, за да отправя послание в някое събрание, и намирах изразяваща обич и подкрепа бележка от Джанийн, пъхната между страниците. Понякога те бяха толкова мили, че ми бе трудно да говоря. Тези скъпоценни бележки от една любяща съпруга са били и продължават да бъдат едно безценно съкровище на утеха и вдъхновение.

Започнах да правя същото, без

да си давам сметка колко много значеше за нея това. Помня как една година нямахме средства, за да й подаря картичка за св. Валентин, затова реших с водни бои да нарисувам едно цвете отпред на хладилника. Направих всичко възможно, само дето допуснах една грешка. Бях използвал емайл лак, а не водни бои. Тя така и не ми позволи да махна боята от хладилника.

Помня как един ден взех едни хартиени кръгчета от перфоратор и написах на тях числата от 1 до 100. Обърнах ги едно по едно и с дума на всяко кръгче й написах послание. След това ги събрах и ги сложих в един плик. Мислех, че доста щеше да се посмее.

Когато тя почина, сред личните й вещи открих колко много е ценяла тези прости съобщения, които си разменяхме. Забелязах, че тя внимателно бе залепила всяко едно от тези кръгчета на лист хартия. Тя не само бе пазила моите бележки към нея, но ги бе ламинирала, сякаш са ценно съкровище. Само една от тях тя не бе оставила сред останалите. Тя все още стои зад стъклото на часовника в кухнята. Тя гласи, "Джанийн, време е да ти кажа, че те обичам". Стои си там и ми напомня за онази изключителна дъщеря на Отца в Небесата.

Като съм размишлявал над съвместния ни живот, си давам сметка колко благословени сме били. В дома ни не е имало спор, помежду ни не е била изричана лоша дума. Сега си давам сметка, че тази благословия произтичаше от нея. Тя бе резултат на готовността й да дава, да споделя и никога да не мисли за себе си. В по-късния ни съвместен живот се опитвах да подражавам на примера й. Предлагам във вашия дом да правите същото като съпруг и съпруга.

Чистата любов е несравнима и могъща сила за добро. Праведната любов е основата на един успешен брак. Тя е основата причина за доволни, добре развити деца. Кой може вярно да отмери праведното влияние на майчината любов? Какви трайни плодове израстват от семената на истината, които майката внимателно и с обич посажда и отглежда в плодородната почва на доверчивото сърце и ум на детето? Като майка вие имате божествено дадени инстинкти, които да ви помагат да чувствате специалните таланти и уникалните качества на вашите деца. Със съпруга си вие можете да подхранвате и укрепвате тези черти и качества, като да ги накарате да разцъфтят.

Толкова е възнаграждаващо да бъдеш семеен. Бракът е прекрасно нещо. С времето ще започнете да мислите по сходен начин, да имате сходни идеи и впечатления. Ще имате моменти на изключително щастие и моменти на изпитания и трудности, но Господ винаги ще ви напътства през тези съвместни преживявания на растеж.

Една нощ малкият ни син Ричард, който имаше сърдечно заболяване, се събуди с плач. И двамата го чухме. Обикновено за плачещо дете се грижеше съпругата ми, но този път казах, "Аз ще се погрижа за него".

Поради неговото заболяване, когато почнеше да плаче, сърцето му забиваше много бързо. Освен това повръщаше всичко, което бе изял, и изпоцапваше чаршафите. През онази нощ го гушнах и се опитах да успокоя биещото му сърце и плача му, докато сменях дрешките му и слагах нови чаршафи. Държах го в ръце, докато заспа. Тогава не знаех, че щеше почине само след няколко месеца. Винаги ще помня как го държах в ръце през онази нощ.

Добре помня деня, когато той почина. Когато Джанийн и аз си тръгнахме от болницата, спряхме колата край пътя. Прегърнах я. И двамата поплакахме, но осъзнахме, че той щеше да бъде с нас отвъд завесата поради заветите, които бяхме сключили в храма. Това направи загубата малко по-поносима.

Добротата на Джанийн ме научи на толкова много неща. Аз бях толкова незрял, а тя толкова дисциплинирана, толкова духовна. Бракът създава идеална среда за преодоляване на всяка тенденция за егоизъм и егоцентризъм. Мисля, че една от причините да бъдем съветвани да сключваме брак рано е за да можем да избегнем развиването на неподходящи качества и черти на характера, които са трудни за промяна.

Изпитвам съжаление към мъжа, който все още не е направил избора да намери вечна спътница, и сърцето ми ридае за сестрите, които не са имали възможността да се омъжат. Някои от вас може да се чувствате самотни, неоценени и да не виждате как е възможно да получите благословията да имате собствено семейство. Всичко е възможно за Господ и Той спазва обещанията, които Неговите пророци провъзгласяват. Вечността е дълъг период от време. Имайте вяра в тези обещания и живейте достойни за тях, така че в Своето време Господ да стори така, че те да се сбъднат в живота ви. Със сигурност ще получите всяка обещана благословия, за която сте достойни.

Моля простете ми, че говоря за скъпата ми съпруга Джанийн, но ние сме едно вечно семейство. Тя винаги бе изпълнена с радост и щастие, като изпитваше тези чувства най-вече в резултат на службата ѝ на другите. Дори когато бе много болна, в сутрешната си молитва тя молеше нейния Отец да я отведе при човек, на когото би могла да помогне. Тази искрена молба получаваше отговори отново и отново. Бремето на мнозина бе облекчено, а животът им осветен. Тя постоянно бе благославяна за това, че бе оръдие, насочвано от Господ.

Знам какво е да обичаш една Божия дъщеря, която с благодат и отдаденост е изживяла пълното великолепие и пищност на своята праведна женственост. Убеден съм, че когато в бъдеще я видя отново отвъд завесата, ще осъзнаем, че се обичаме дори още по-дълбоко. Още повече ще бъдем признателни един на друг, след като за известно време сме били разделени от завесата. В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
от Кворума на дванадесетте апостоли

Ония, които любя, Аз ги изобличавам и наказвам

Самото устояване на наказанието може да ни пречисти и подготви за по-големи духовни привилегии.

Нашият Небесен Отец е Бог с големи очаквания. Неговите очаквания към нас намират израз в следните думи на Неговия Син Исус Христос: "Аз бих желал да бъдете съвършени, както Аз съм, или както вашият Отец в Небесата, е съвършен" (3 Нефи 12:48). Той предлага да ни направи свети, за да можем "да издържи(м) на селестиална слава" (У. и З. 88:22) и да живеем в Неговото присъствие (Моисей 6:57). Той знае какво се изисква и затова е дал Своите заповеди и завети, дара на Светия Дух и най-важното, Единението и Възкресението на Неговия Възлюбен Син, за да направи нашата промяна възможна.

Божията цел във всичко това е ние, Неговите деца, да можем да изпитаме върховната радост, да бъдем с Него вечно и да станем като Него. Преди няколко години старейшина Далин Х. Оукс обясни: "Страшният съд не е само оценка или сбор от добри и лоши дела—на това, което сме *извършили*. Той е потвърждение на крайния изход от делата и мислите ни – на това, което сме *станали*. За никого не е достатъчно само привидно да върши добро. Заповедите, обредите и заветите на Евангелието не са списък с депозити, които да внасяме в някаква сметка в небесата. Евангелието на Исус Христос е план, който ни показва как да станем това, което нашият Небесен Отец желае да станем"[1].

За съжаление голяма част от съвременното християнство не приема, че Бог има някакви реални изисквания към хората, които вярват в Него, като гледа на Него по-скоро като на иконом, "които посреща техните нужди, когато бива призован" или терапевт, чиято роля е да помага на хората "да изпитват добри чувства към себе си"[2]. Това е религиозен възглед, който "няма претенции, че променя живота на хората"[3]. "В разрез с това", заявява един автор, "Богът, описан както в еврейските, така и християнските Писания, желае не само отдаденост, а готовност да дадем дори живота

си. Богът на Библията борави с живота и смъртта, а не с благовидност, и призовава за жертвоготовна любов, а не слаба неутралност"[4].

Бих искал да говоря за едно конкретно отношение и практика, които трябва да приемем, ако искаме да отговорим на високите очаквания на нашия Небесен Отец. То е следното: с готовност да приемаме и дори да се стремим да бъдем поправяни. Поправянето е особено важно ако искаме да достигнем "пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на христовата пълнота" (Ефесяните 4:13). Павел казва за Божието поправяне или наказание, "Защото Господ наказва този, когото люби" (Евреите 12:6). Макар често да е трудно да понесем наказанието, наистина ние следва да се радваме, че Бог ни счита за достойни да отделим време и енергия да ни накаже и поправи.

Божественото наказание има поне три цели: (1) да ни убеди да се покаем, (2) да ни очисти и освети и (3) понякога да пренасочи живота ни в по-добра посока.

Първо помислете върху покаянието, условието за опрощение и пречистване. Господ заявява, "Ония, които любя, Аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш" (Откровението 3:19). Той казва отново, "И нужно е людете Ми да бъдат наказвани, докато не се научат на подчинение, ако е нужно чрез това, което изстрадват" (У. и З. 105:6; вж. също У. и З. 1:27). В едно откровение от последните дни Господ заповядва четирима висши ръководители на Църквата да се покаят (така би могъл да заповяда на много от нас) за това, че не са учили правилно децата си "съгласно заповедите" и че не са били "по-усърдни и загрижени вкъщи" (вж. У. и З. 93:41–50). Братът на Яред в Книгата на Мормон се покаял, когато Господ застанал в облак и говорил с него "в продължение на три часа и го укори за това, че не си е спомнил да призова името на Господа" (Етер 2:14). И понеже с такова желание откликнал на този силен укор, по-късно на брата на Яред била дадена привилегията да бъде учен от Изкупителя, преди Той да се роди (вж. Етер 3:6–20). Плодът на Божието наказание е покаянието, което води до праведност (вж. Евреите 12:11).

Освен стимул за покаяние, самото устояване на наказанието може да ни пречисти и подготви за по-големи духовни привилегии. Господ казва, "Людете Ми трябва да бъдат изпитвани във всичко, та да могат да бъдат готови да приемат славата, която Аз имам за тях, тъкмо славата на Сион; и този, който не понесе наказанието, не е достоен за царството Ми" (У. и З. 136:31). На друго място Той казва, "защото всички онези, които не искат да устоят на наказания, а Ме отричат, не могат да бъдат осветени" (У. и З. 101:5; вж. също Евреите 12:10). Както старейшина Пол В. Джонсън каза тази сутрин, ние трябва да внимаваме да не роптаем срещу самите неща, които ни помагат да добием божествено естество.

Последователите на Алма установили общност на Сион в Елам, но след това били поробени. Те не заслужавали своето страдание – точно обратното, но летописът гласи:

"При все това Господ намери за уместно да накаже Своя народ; да, Той изпита тяхната вяра и търпението им.

При все това всеки, който се уповава на Него, същият ще бъде вдигнат в последния ден. Да, и тъй стана с този народ" (Мосия 23:21–22).

Господ ги укрепил и облекчил тегобите им, така че те почти не ги чувствали върху гърбовете си, и с течение на времето ги избавил (вж. Мосия 24:8–22). Тяхната вяра била неизмеримо укрепена от това преживяване и след това те завинаги се радвали на специална връзка с Господ.

Бог използва друг вид наказание или поправка, за да ни поведе към бъдеще, което сега не можем да видим, но което Той знае, че е по-добро за нас. Президент Хю Б. Браун, бивш член на Дванадесетте и съветник в Първото Президентство, описва едно свое лично преживяване. Той разказва как преди много години купил една занемарена ферма в Канада. Когато започнал да я почиства и поправя, открил един касис, израснал над два метра, който не давал никакви плодове, и го подрязал сериозно, оставяйки само малки стебла. След това забелязал по една капка като сълза на върха всяко от тези малки стебла, сякаш касисът плачел и казвал:

"Как можа да ми причиниш това? Бях израснал толкова нависоко. … А сега ти ме отряза. Всяко растение в градината ще ми се подиграва. …

Как можа да ми причиниш това? Мислех, че ти си градинар".

Президент Браун отговорил, "Виж, малък касис, аз съм градинарят и знам какво искам да бъдеш. Нямам намерение да бъдеш плодово дърво или дърво за сянка. Искам да бъдеш касис и един ден, малък касис, когато си отрупан с плод, ще кажеш, "Благодаря ти, г-н Градинар, за това че ме възлюби достатъчно, за да ме подрежеш".

Години по-късно президент Браун служил в Англия като офицер от канадската армия. Когато неговият старши офицер загинал в битка, пред старейшина Браун се открила възможността да бъде повишен в генерал и той бил призован в Лондон. Но въпреки че старейшина Браун бил напълно квалифициран за повишението, то му било отказано, защото бил мормон. Командващият генерал по същество казал, "Вие заслужавате назначението, но аз не мога да ви го дам". Това, за което старейшина Браун се надявал, молил и подготвял в продължение на 10 години, се изплъзнало между пръстите му за един миг поради отявлена дискриминация. Продължавайки своя разказ, президент Браун си спомня:

"Качих се на влака и тръгнах обратно … с разбито сърце и горчивина в душата ми. … Когато се прибрах в своята палатка, … хвърлих шапката си на леглото. Свих юмруци и ги вдигнах към небето. Казах, "Боже, как можа да ми причиниш това? Направих всичко възможно, за да бъдеш доволен от мен. Няма нищо, което съм могъл да направя – което е трябвало да направя – и не съм направил. Как можа да ми причиниш това?" Такава горчивина ме бе изпълнила.

След това чух един глас и разпознах тона на този глас. Това беше собствения ми глас, който казваше, "Аз съм градинарят. Знам какво искам да правиш". Горчивината напусна душата ми, коленичих до леглото, за да поискам прошка за своята неблагодарност. …

… и сега, почти 50 години по-късно, поглеждам към (Бог) и казвам, "Благодаря ти, г-н Градинар, за това че ме възлюби достатъчно, за да ме нараниш"[5].

Бог знаел какъв щял да стане Хю Б. Браун и какво било нужно да стане такъв и затова пренасочил курса на живота му, за да го подготви за святото апостолство.

Ако искрено желаем и се стремим да отговорим на големите очаквания на нашия Небесен Отец, Той ще се погрижи ние да получим цялата ни необходима помощ, била тя под формата на утешение, укрепване или наказание. Ако бъдем открити към него, необходимото поправяне идва под различни форми и от много източници. То може да дойде докато се молим, когато Бог говори в умовете и сърцата ни чрез Светия Дух (вж. У. и З. 8:2). Може да дойде под формата на молитви, чиито отговор е "Не" или различен от очакваното. Наказанието може да дойде докато изучаваме Писанията и ни се напомни за слабости, случаи на непослушание или просто неща, на които не сме обърнали внимание.

Поправянето може да дойде чрез други хора, особено такива, които са боговдъхновени да полагат усилия за нашето щастие. Апостоли, пророци, патриарси, епископи и други служители са били поставени в Църквата днес, както е било в древни времена "за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло, за да се усъвършенствуват светиите" (Ефесяните 4:12). Може би някои от нещата, казани на тази конференция, са дошли при вас като призив за покаяние или промяна, които ще ви извисят, ако се вслушате в тях. Можем да си помагаме взаимно като членове на Църквата – това е една от основните причини Спасителят да установи църква. Дори когато се сблъскване със злонамерена критика от страна на хора, които не ни обичат или зачитат особено, може да бъде от полза да проявим достатъчно кротост да претеглим и пресеем всичко, което би могло да ни бъде от полза.

Поправянето, надяваме се деликатно и благо, може да дойде от брачен партньор. Старейшина Ричард Г. Скот, който току-що се обърна към нас, си спомни момент в първите години на неговия брак, когато неговата съпруга Джанийн го посъветвала да гледа хората, когато говори с тях. "Гледаш в пода, в тавана, през прозореца, навсякъде, но не и в очите им", казала тя. Той взел присърце тази деликатна забележка и това го направило по-ефективен в съветването и работата с хора. Като човек, който е служил като пълновременен мисионер под ръководството на тогава президент Скот, мога да свидетелствам, че по време на разговор той гледа хората директно в очите. Също така мога да добавя, че когато човек има нужда от поправка, този поглед може да бъде много проницателен.

Родителите могат и трябва да поправят, дори да наказват децата си, за да не бъдат те оставени на милостта на безмилостния противник и неговите поддръжници. Президент Бойд К. Пакър прави наблюдението, че когато човек трябва да поправи друг човек и не успее да го направи, той мисли за себе си. Помнете, че укорът следва да бъде навременен, отправен с острота и яснота, "когато сте подтикнати от Светия Дух, като след това се покаже повече любов към този, който сте укорили, да не би той да ви сметне за свой враг" (У. и З. 121:43).

Помнете, че ако не откликваме на поправянето, другите могат да се откажат да ни го отправят, въпреки обичта си към нас. Ако отново и отново не успеем да действаме съгласно наказанието на един любящ Бог, Той също така ще се откаже. Той е казал, "Моят Дух няма да владее винаги в човека" (Етер 2:15). Накрая, голяма част от нашите наказания трябва да идват отвътре – ние следва сами да поправяме себе си. Един от начините, по които нашият покоен и обичан колега, старейшина Джозеф Б. Уъртлин, е станал чистия и смирен ученик, който беше, бе чрез анализиране на неговото представяне във всяка една задача. В желанието си да удовлетвори Бог, той имаше решителността да научи какво е могъл да направи по-добре, след което усърдно прилагаше всеки научен урок.

Всички ние можем да отговорим на големите Божии очаквания, независимо от нашия потенциал или талант. Мороний потвърждава, "ако се отречете от всякакво безбожие и заобичате Бога с цялата си мощ, ум и сила, тогава (Христовата) благодат е достатъчна за вас и ще може да бъдете съвършени в Христа, чрез Неговата благодат" (Мороний 10:32). Това се свежда до усърдно и отдадено усилие от наша страна, което да задвижва тази даваща сила и способност благодат, усилие, което със сигурност включва подчинение на Божията наказваща ръка и искрено, цялостно покаяние. Нека се молим за Неговото вдъхновено от обич поправяне.

Нека Бог ви подкрепя във вашия стремеж да отговорите на Неговите големи очаквания и да ви даде пълна мяра от щастието и мира, които следват от него. Знам, че вие и аз можем да бъдем едно с Бог и Христос. За нашия Небесен Отец и Неговия Възлюбен Син и за дващия радост потенциал, който имаме заради Тях, аз смирено и уверено давам свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Далин Х. Оукс, "Предизвикателството да станеш," *Лиахона,* ян. 2001 г., стр. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church,* 2010 г., стр. 17.
3. Dean, *Almost Christian,* стр. 30; вж. и Christian Smith и Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers,* 2005 г., стр. 118–171.
4. Dean, *Almost Christian,* стр. 37.
5. Хю Б. Браун, "The Currant Bush," *Liahona,* март 2002 г., стр. 22, 24.

От старейшина Карл Б. Прат
от Седемдесетте

Най-големите Господни благословии

Когато вярно плащаме своя десятък, Господ ще разкрие небесните отвори и ще излее над нас Своите най-големи благословии.

Благодарен съм за моите праведни предци, които са преподавали Евангелието на техните деца у дома много преди да е имало специална вечер, отделена за семейството. Моите баба и дядо по майчина линия се казват Айда Джесперсън и Джон А. Уетън. Те живели в малката общност в Колония Хуарес, Чиуауа, Мексико. Децата на семейство Уетън били учени чрез наставление и чрез наблюдаване примера на техните родители.

Двадесетте години на миналия век в Мексико били труден период. Изпълнената с насилие революция тъкмо била приключила. Имало малко пари в брой в обръщение и по-голямата част от тях били сребърни монети. Хората често сключвали сделки чрез бартер, тоест размяната на стоки и услуги.

Един ден към края на лятото дядо Джон се прибрал у дома след сключването на сделка с две говеда, в която получил 100 песо в сребърни монети. Предал парите на Айда с напътствието те да бъдат използвани за покриване на разходите за предстоящата учебна година.

Айда била благодарна за парите, но напомнила на Джон, че през цялото лято не били плащали десятък. Те нямали доход под формата на пари, но Айда му напомнила, че чрез животните си набавяли месо, яйца и мляко. Градината им осигурявала изобилие от плодове и зеленчуци и те били направили други бартерни сделки. Айда предложила да дадат парите на епископа като техен десятък.

Джон бил леко разочарован, защото парите щели много да помогнат на децата в училище, но с готовност се съгласил, че трябвало да си платят десятъка. Занесъл тежката чанта при епископа и си оправил сметките.

Скоро след това той разбрал, че един богат бизнесмен от САЩ на име г-н Хорд щял да пристигне през идната седмица с няколко мъже, за да прекарат няколко дни в планински лов и риболов.

Дядо Джон посрещнал дружината мъже на гарата близо до Колония Хуарес. Той разполагал с необходимите оседлани коне и товарни животни, които да транспортират багажа и групата в планините. През следващата седмица той водел мъжете и се грижил за лагера и животните.

На края на седмицата мъжете се завърнали на гарата, за да се качат на влака обратно към САЩ. Тогава на Джон му било платено и му била дадена кесия със сребърни песо за покриване на останалите разходи. Когато платил на мъжете, Джон върнал остатъка от парите на г-н Хорд, който бил изненадан, защото не очаквал да останат пари. Започнал да разпитва Джон за покритите разходи и Джон отговорил, че всички разходи по пътуването са покрити и че това бил остатъкът от средствата.

Влакът изсвирил. Г-н Хорд тръгнал да се качва, след което се обърнал и подхвърлил тежката кесия с монети на Джон. "Ето, занеси ги вкъщи на твоите момчета", казал той. Джон хванал кесията и се запътил обратно към Колония Хуарес.

Вечерта, когато семейството се събрало след вечеря да чуе разкази от пътуването, Джон си спомнил за кесията, донесъл я и я сложил на масата. Той казал, че не знаел колко точно има вътре, затова за развлечение кесията била изпразнена на масата – била хубава купчинка – и когато преброили парите, те се оказали точно 100 песо сребро. Разбира се, всички се радвали на голямата благословия – решението на г-н Хорд да предприеме това пътуване. Джон и неговите момчета спечелили добри пари, но 100-те песо остатък им напомнили за абсолютно същата сума платен десятък седмица по-рано. За някои хора това би било интересно съвпадение, но за семейство Уетън съвсем явно било урок от Господ, целящ да им покаже, че Той помни Своите обещания към хората, които вярно

плащат десятъка си.

Като дете обичах този разказ, защото той бе за пътуване с коне в планините, за ловуване и риболов. Също така го обичах, защото той учи, че когато спазваме заповедите, ние биваме благославяни. Има няколко неща за десятъка, които можем да научим от този разказ.

Първо, обърнете внимание, че в този случай плащането на десятък не е свързано със сумата на дохода в брой. Семейство Уетън решили да дадат получените пари в брой, защото могли да живеят добре от своите животни и тяхната даваща плод градина. Те явно се чувствали задължени към Господ за своите благословии.

Това напомня значението на Господните слова, когато Той пита: "Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете". Хората питат, "В какво Те крадем?" И Господ казва гръмогласно, "В десятъците и в приносите" (Малахия 3:8). Да, братя и сестри, точно както Джон и Айда Уетън осъзнали през онова лято преди десетилетия, всички ние сме задължени на Господ. Нека да не може да бъдем обвинени в кражба от Бог. Нека бъдем честни и плащаме дълговете си към Господ. Той иска само 10 процента. Почтеността при плащането на нашите дългове към Господ ще ни помогне да бъдем честни с нашите ближни.

Следващото нещо, което забелязвам в този разказ, е че моите баба и дядо платили десятъка си независимо от лошото състояние на техните финанси. Те знаели каква е Господната заповед, оприличили Писанията за себе си (вж. 1 Нефи 19:23–24) и се подчинили на закона. Точно това Господ очаква от всички Свои люде. Той очаква от нас да плащаме десятък, не от изобилието си, нито от "остатъците" от семейния бюджет, но, както заповядал в древни времена, от "първородните" от нашия доход, бил той оскъден или изобилен. Господ е заповядал, "да не забравяш да принесеш първака" (Изход 22:29). От личен опит знам, че най-сигурният начин да плащам десятък е да го платя веднага щом получа какъвто и да било доход. Всъщност съм открил, че това е единствения начин.

От моите дядо и баба Уетън научаваме, че десятъкът всъщност не е въпрос на пари; той е въпрос на вяра – вяра в Господ. Той обещава благословии, ако ние се подчиняваме на Неговите заповеди. Ясно е, Джон и Айда Уетън показали голяма вяра като платили своя десятък. Нека покажем своята вяра в Господ като плащаме десятъка си. Плащайте го първи, плащайте го честно. Учете вашите деца да плащат своя десятък, дори върху своите джобни и друг доход, след което ги вземайте със себе си на рекапитулация, така че да са запознати с вашия пример и обич към Господ.

Има вероятност погрешно да интерпретирате този разказ за моите дядо и баба. Човек може да заключи, че поради плащането на десятък от наша страна, Господ винаги ще ни благославя с пари. Като дете мислех по този начин. Но оттогава съм научил, че не е задължително нещата да се развият така. Господ обещава благословии на хората, които плащат своя десятък. Той обещава да "разкри(е) … небесните отвори и да изле(е) благословение … тъй щото да не стига място за него" (Малахия 3:10). Свидетелствам, че Той изпълнява своите обещания, и ако предано плащаме своя десятък, ние ще имаме достатъчно за нашите основни нужди; Той обаче не обещава богатство. Парите и банковите сметки не са Неговите най-големи благословии. Той ни благославя с мъдрост да управляваме своите ограничени материални благословии, мъдрост, която ни дава способността да живеем по-добре с 90 процента от своя доход, отколкото бихме живели със 100 процента. Така плащащите пълен десятък

разбират принципите на предвидливия живот и в по-голяма степен разчитат на своите собствени сили.

Осъзнал съм, че най-големите Господни благословии са духовни и те често са свързани със семейството, приятелите и Евангелието. Той изглежда често дава специалната благословия да бъдем чувствителни към влиянието и напътствието на Светия Дух, особено по въпроси, свързани с брака и отглеждането на деца. Такава духовна чувствителност може да ни помогне да се радваме на благословията на дом, изпълнен с хармония и мир. Президент Джеймз Е. Фауст изказва мнението, че плащането на десятък е "отлична застраховка срещу развод" ("Как да обогатите вашия брак," *Лиахона,* апр. 2007 г., стр. 5).

Плащането на десятък ни помага да развиваме покорно, смирено и благодарно сърце, което "признав(а) Неговата ръка във всичко" (У. и З. 59:21). Плащането на десятък изгражда в нас едно щедро, прощаващо и милосърдно сърце, изпълнено с чистата любов Христова. Ние придобиваме силното желание да благославяме околните със сърце послушно и покоряващо се на Господната воля. Плащащите пълен десятък откриват как тяхната вяра в Господ Исус Христос бива укрепена и развиват непоклатимо и трайно свидетелство в Неговото Евангелие и Неговата Църква. Нито една от тези благословии по никой начин няма паричен или материален израз, но със сигурност това са най-големите Господни благословии.

Свидетелствам, че когато вярно плащаме своя десятък, Господ ще разкрие небесните отвори и ще излее над нас Своите най-големи благословии. В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Лин Г. Робинз
От Седемдесетте

Какви мъже и жени трябва да бъдете вие?

Нека усилията да развивате Христовите качества бъдат успешни, така че Неговият образ да се отпечата на лицата ви и Неговите качества се проявяват в поведението ви.

"Да бъдеш или не?" всъщност е много добър въпрос.[1] Спасителят задава въпроса по доста по-задълбочен начин, като го превръща в жизненоважен доктринален въпрос за всеки от нас: "Какви мъже (и жени) трябва *да бъдете* вие? Истина ви казвам, тъкмо какъвто *съм Аз*" (3 Нефи 27:27; курсив добавен) Сегашното време на глагола *съм* в първо лице е *аз съм*. Той ни кани да вземем върху си Неговото име и естество.

За да станем *като* Него, ние също трябва да *правим* нещата *като* Него: "Истина, истина ви казвам, това е Моето Евангелие; и вие познавате нещата, които трябва да *вършите* в Моята църква; защото делата, което сте Ме виждали да *върша*, и вие ще ги *вършите* също" (3 Нефи 27:21; курсив добавен).

Да *бъдеш* и да *вършиш* са две неделими неща. Като взаимнозависими учения те се подсилват и подпомагат взаимно. Например, вярата вдъхновява човек да се моли, а молитвата на свой ред подсилва неговата вяра.

Спасителят често изобличава онези, които *вършат* добро, без те самите *да са* добри, като ги нарича лицемери: "Тези люде Ме почитат с устните си, Но сърцето им отстои далеч от Мене" (Марка 7:6). *Да вършиш* добро, когато *не си* добър е лицемерие или да се правиш, че си нещо, което не си – преструван.

Обратното, *да си* добър, без *да вършиш* добро е безсмислено, както "вярата, ако няма дела, сама по себе си *е мъртва*" (Яковово 2:17; курсив добавен). Ако човек *е* добър, без да *върши* добро, това *не прави* човека добър – това е самозалъгване, човек си вярва, че е добър единствено защото намеренията му са добри.

Да вършиш добро, без *да си* добър е лицемерие, показва фалшив образ на другите, докато *да си* добър, без *да вършиш* добро показва фалшив образ на самият себе си.

Спасителят порицал книжниците и фарисеите за лицемерието им: "Горко вам книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десетък" – нещо, което те *правили* – "от гйозума, копъра и кимиона, а сте

пренебрегнали по-важните неща на закона – правосъдието, милостта и верността" (Матея 23:23). Те не успели *да бъдат* такива, каквито е трябвало *да бъдат*.

Макар че признавал важността на *вършенето* на добрини, Спасителят определил това да *бъдеш* добър като "по-важн(о) нещ(о)". По-голямата значимост на това да *сме* добри е показана в следните примери:

- Влизането във водите на кръщението е нещо добро, което *правим*. *Състоянието*, което трябва да го предхожда, е вяра в Исус Христос и голяма промяна в сърцето.
- Взимането от причастието е нещо, което *правим*. *Да сме* достойни да вземем от причастието е много по-важен и значителен въпрос.
- Ръкополагането в свещеничеството е постъпка или *действие*. Обаче по-важното нещо е силата на свещеничеството, което основано на "принципите на праведността" (У. и З. 121:36) или това което трябва *да бъдем*.

Много от нас правят *списъци със задачи*, за да ни напомнят за нещата, които искаме да постигнем. Но хората рядко съставят списъци за това какви *да бъдат*. Защо? *Списъците със задачи* са дейности или събития и могат да бъдат задраскани, когато са *завършени*. *Обаче списъци с "Да бъда"* никога не се правят. Не можете да спечелите точки със списъци *"да бъда"* . Аз мога да заведа съпругата си на прекрасна вечеря този петък, което спада към *списъците със задачи*. Но *да съм* добър съпруг не е събитие, това трябва *да бъде* част от моята същност и характер или това кой съм.

Или като родител, кога мога да задраскам детето си в списъка като *свършена задача*? Ние никога не преставаме да *бъдем* добри родители. А за да бъдем добри родители едно от най-важните неща, които можем да научим децата си, е *да бъдем* по-подобни на Спасителя.

Христовите *черти* не могат да бъдат видени, но те са мотивиращата сила, поради които *правим* нещата, които могат да бъдат видени. Например, когато един родител помага на детето да се научи да ходи, виждаме как родителя *прави* неща като подкрепа и хвалене на своето дете. Тези *действия* разкриват невидимата любов в сърцата им, както и невидимата им вяра и надежда за потенциала на децата им. Ден след ден усилията им продължават – доказателство за невидимите *качества* търпение и усърдие.

Тъй като *качествата* ни пораждат *действия* и са причината за това което *правим*, научаването на околните какви да *бъдат* ще подобри по-ефикасно поведението, отколкото фокусирането над това какво *правят*.

Когато децата се държат неприлично, да речем когато се карат едно с друго, ние често погрешно им се караме за това, което са *направили* или за сдърпването, което сме наблюдавали. Но *действията* – тяхното поведение, са само симптом на невидим мотив в сърцата. Можем да се запитаме, "Какви качества биха коригирали това поведение в бъдеще, ако бъдат разбрани от децата? Да бъдем ли търпели и прощаващи, когато сме ядосани? Да обичаме ли и да бъдем ли миротворци? Да поемем ли лична отговорност за действията си и да не обвиняваме?

По какъв начин родителите учат децата си на тези характеристики? Никога няма да имаме по-голяма възможност да учим и да показваме Христовите характеристики на децата си, отколкото по време на възпитанието им. Думата *възпитание/дисциплина/наказване* на английски идва от същият корен като *ученик* и загатва търпение и обучение от наша страна. Не трябва да се използва гняв. Ние можем и трябва да възпитаваме и наказваме по начина, по който ни учи Учение и завети 121, чрез "убеждаване, дълготърпение, чрез благост, кротост и чрез любов нелицемерна, чрез доброта и чисто познание." (Стихове 41–42) Всички те са Христови *качества*, които трябва са част от нас, както *са* и родителите и учениците на Христа.

Чрез възпитание и наказание детето научава за последиците. В такива моменти е полезно отрицателните страни да се превърнат в положителни. Ако детето си признае дадена грешка, похвалете го за смелостта, която е проявило да си признае. Попитайте детето какво е научило от грешките или белите, което дава възможност на вас, и още по-важно на Духа, да го докосне и научи. Когато ги учим на ученията чрез Духа, учението има силата да промени с времето самото им *естество*.

Алма открива същия този принцип, че "проповядването на словото имаше голяма склонност да води людете *да правят* това, което е право, да, то е имало по-силно въздействие върху съзнанието на людете от меча" (Алма 31:5; курсив добавен). Защо? Защото мечът набляга само върху *изпълнението* на наказание за дадено поведение, докато проповядването на словото променя самото естество на хората, кои са *били* или какви са могли да *станат*.

Едно мило и добро дете няма да ви научи много за това как да бъдете родители. Ако сте благословени с

дете, което изпитва вашето търпение до n-та степен, ще се чувствате все едно че сте записани в курс за висше образование по родителство. Вместо да се чудите какво сте сгрешили в доземното съществуване, за да заслужите това наказание, може да счетете "трудното" дете за благословия и възможност сами да станете по-подобни на Бог. С какво дете е по-вероятно да бъдат изпитани, развити и подобрени вашето търпение, дълготърпение и други Христови добродетели? Възможно ли е, да се нуждаете от това дете точно толкова, колкото то се нуждае от вас?

Чували сме съвета да осъждаме греха, а не грешника. По подобен начин когато децата са невъзпитани, ние трябва да бъдем внимателни да не кажем неща, които биха ги накарали да повярват, че погрешните им *действия* определят това какви *са* те. "Никога не позволявайте на провала да премине от действие към идентичност, със съответните етикети като "глупав", "бавен", "мързелив" или "тромав"[2]. Децата ни са Божии чеда. Това е истинската им самоличност и потенциал. Божият план има за цел да помогне на Неговите деца да преодолеят грешките и злодеянията и да напредват, за да станат *като* Него. Затова разочароващото поведение трябва да бъде считано като нещо временно, а не постоянно – действие, а не идентичност.

Затова когато ги възпитаваме трябва да бъдем внимателни при използването постоянните изрази, като "Ти винаги …" или "Ти никога …" Внимавайте с изрази като "Ти никога не се съобразяваш с чувствата ми" или "Защо винаги ни караш да те чакаме?". С подобни изрази действията ни изглеждат като идентичност и могат има лошо влияние върху възприемането от детето на собственото му "аз" и собствената значимост.

Обърквaнето с идентичността може да стане и когато питаме детето какво иска то да *бъде* когато порасне, сякаш това, което човек *прави*, за да си печели хляба е онова, което той или тя *е*. Никоя професия, никое притежание или имущество не трябва да определя идентичността, достойнството или собствената значимост. Например, Спасителят е бил скромен дърводелец, но това едва ли може да е определящото за Неговия живот.

Като помагаме на децата да открият кои са те и укрепваме чувството им за собствена значимост, ние можем да направим подходящ комплимент за постиженията или поведението им – *действията им*. Но ще бъде по-мъдро да фокусираме основните си похвали към характера и вярата им – кои *са* те.

В спортните игри един мъдър начин за комплимент за *справянето* на децата би бил през гледната точка на техните *качества* – като тяхната енергия, упоритост, смелост пред врага и т.н., като по този начин едновременно ще похвалите *качествата* и *действията* им.

Когато помолим децата да *вършат* домакинска работа, можем да потърсим начини да ги похвалим за *качествата* им, като "Много съм щастлив, че вършиш домакинската работа с готовност".

Когато едно дете получава бележника си от училище, можем да го похвалим за добрите му оценки, но може да има по-продължителен ефект да похвалим неговото *усърдие:* "Справи се с всички задачи. Ти знаеш да как да се бориш и да довършваш трудните задачи. Горд съм с теб."

Докато четете Светите писания, потърсете и обсъдете примери за качествата, които сте намерили при четенето през този ден. Понеже Христовите качества са дарове от Бог и не могат да бъдат развити без Негова помощ[3], в семейството и личните молитви се молете за тези дарове.

На вечеря от време на време говорете за качествата, особено за онези, които сте открили по-рано сутринта в Светите писания. "Днес по какъв начин се прояви като добър приятел? По какъв начин показа състрадание? По какъв начин вярата ти помогна да се справиш с днешните предизвикателства? По какъв начин можеше да се разчита на теб? Беше ли честен, щедър и скромен?" Има групи от качества в Светите писания, които трябва да бъдат преподавани и научени.

Най-важният начин да научим *да бъдем* е самите ние *да сме* този тип родители за децата си, както е Небесният Отец за нас Той е нашият съвършен родител и Той е споделил с нас Своя наръчник за родители – Светите писания.

Моите бележки днес са отправени предимно към родителите, но принципите са приложими за всички. Нека усилията да развивате Христовите качества бъдат успешни, така че Неговият образ да се отпечата на лицата ви и Неговите качества се проявяват в поведението ви. Тогава, когато децата ви и другите хора почувстват любовта ви и видят поведението ви, това ще ги привлече към Него, това е моята молитва и свидетелство, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Уилям Шекспир, *Хамлет, принц Датски,* действие 3, сцена 1, ред 56.
2. Carol Dweck, цитирано в Joe Kita, "Bounce Back Chronicles," *Reader's Digest,* май 2009 г., стр. 95.
3. Вж. *Проповядвайте Моето Евангелие: Ръководството за мисионерска служба* 2004 г., стр. 115.

От старейшина Бенхамин Де Хойос
от Седемдесетте

Призовани да бъдем светии

Колко благословени сме ние да бъдем приобщени към светиите от последните дни!

Мои скъпи братя и сестри, моля се Светият Дух да ми помогне да отправя посланието си.

В хода на посещенията ми и конференциите в колове, райони и клонове винаги съм изпълнен с дълбоко чувство на радост, когато се срещам с членовете на Църквата, хората, които днес, както и в средата на времената са били наричани светии. Духът на мир и любов, който винаги чувствам, когато съм с тях, ми помага да осъзная, че съм в един от коловете на Сион.

Макар мнозина да произлизат от семейства, които са били членове на Църквата две и повече поколения, много други са наскоро обърнати във вярата. Към тези хора ние повтаряме приветствените слова на апостол Павел към ефесяните:

"Затова вие не сте вече странници и пришелци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство;

понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като е крайъгълен камък сам Христос Исус (Ефесяните 2:19–20).

Преди няколко години, докато служех в офиса за връзки с обществеността на Църквата в Мексико, бяхме поканени да участваме в едно радио шоу. Целта на шоуто бе да опише и обсъди различните религии на света. На двама от нас бе възложено да представят Църквата, отговаряйки на въпроси, които можеха да бъдат задавани по време на тази програма. След няколко рекламни паузи, както те казват на радио жаргон, програмният директор направи следния коментар: "С нас тази вечер са двама старейшини от Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни". Той направи пауза и после попита, "Защо Църквата има такова дълго име? Защо не използвате по-кратко или по-комерсиално име?"

Моят колега и аз се усмихнахме на такъв великолепен въпрос и после се заехме да обясним, че името на Църквата не е избрано от човек. То е било дадено от Спасителя чрез пророк в тези последни дни: "Защото тъй ще се нарича Моята църква през последните дни, тъкмо Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни" (У. и З. 115:4). Програмният директор незабавно и с уважение отвърна, "Тогава ние ще го повторим с голямо уважение". Сега вече не помня колко пъти той повтори значимото име на Църквата, но не мога да забравя сладкия дух, който присъстваше, когато ние обяснявахме не само името на Църквата, но и как то се отнасяше към членовете ѝ – светиите от последните дни.

В Новия завет четем, че членовете на Църквата на Исус Христос

Ушуайа, Аржентина

били наречени християни за пръв път в Антиохия (вж. Деянията 11:26), но помежду си те се наричали *един друг*светии. Колко вълнуващо трябва да е било за тях да чуват как апостол Павел ги нарича "съграждани на светиите и членове на Божието семейство" (Ефесяните 2:19) и да казва също, че са "призвани *да бъдат* светии" (Римляните 1:7; курсив добавен).

Според степента, в която членовете на Църквата живеят според Евангелието и следват съвета на пророците, те малко по малко и дори без да го забележат, ще бъдат осветени. Смирените членове на Църквата, които провеждат всеки ден семейна молитва и изучаване на Писанията, ангажирани са в работа по семейна история и посвещават от времето си често да се покланят в храма, стават светии. Те са хората, отдадени на създаването на вечни семейства. Те са и хората, отделящи време в заетия си живот да спасяват онези, които са се отдалечили от Църквата и да ги насърчават да се завърнат и да седнат Господната трапеза. Те са онези старейшини и сестри, и зрели двойки, които откликват на призованието да служат като Господни мисионери. Да, мои братя и сестри, те стават светии до степента, в която откриват онова топло и чудесно чувство, наречено милосърдие, или чистата любов Христова (вж. Мороний 7:42–48).

Светиите, или членовете на Църквата, също опознават нашия Спасител чрез несгоди и изпитания. Нека не забравяме, че тъкмо Той трябваше да изстрада всички неща. "И той ще вземе върху Си смъртта, за да развърже връзките на смъртта, които стягат Неговия народ; и Той ще вземе върху Си немощите им, за

да може сърцето Му да се изпълни с милостта според плътта, та да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му" (Алма 7:12).

През последните няколко години съм бил свидетел на страданието на много хора, включително на много от нашите светии. Ние постоянно се молим за тях, призовавайки Господната намеса, та вярата им да не бъде отслабена и те да могат търпеливо да продължат напред. За тези хора повтаряме утешителните слова на пророк Яков от Книгата на Мормон:

"О, тогава, мои възлюбени братя, елате при Господа, Светия. Спомнете си, че Неговите пътеки са праведни. Ето, пътят за човека е тесен, но той върви право пред него и пазачът на портата е Светият Израилев; и Той не държи никакъв слуга там; и няма никакъв друг път, освен този през портата; защото Той не може да бъде измамен защото Господ Бог е Неговото име.

И който чука, на него Той ще отвори" (2 Нефи 9:41–42).

Няма значение какви обстоятелства, изпитания или предизвикателства ни заобикалят; разбирането на учението на Христа и Неговото Единение ще бъде източникът на нашата сила и мир – да, братя и сестри, онова вътрешно спокойствие, родено от Духа и давано от Господ на Неговите верни светии. Той ни подхранва, казвайки: "Мир ви оставям… Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои"Иоана 14:27.

Дълги години съм бил свидетел на верността на членовете на Църквата, светиите от последните дни, които с вяра в плана на нашия Небесен Отец и в Единението на нашия Спасител Исус Христос са преодолявали премеждия и несгоди смело и с голям ентусиазъм, упорствайки и продължавайки по стеснената и тясна пътека на освещаването. Нямам подходящи думи да изразя признателността и възхищението си към всички онези верни светии, с които съм имал привилегията да общувам!

Макар разбирането ни на Евангелието може да не е толкова дълбоко, както свидетелството ни за неговите истини, ако уповаваме на нашия Господ, ще бъдем подкрепени във всичките си трудности, изпитания и страдания (вж. Алма 36:3). Това обещание от Господ към светиите Му не предполага, че ние ще бъдем освободени от страдания или изпитания, но ще бъдем подкрепяни през тях и ще знаем, че именно Господ ни подкрепя.

Скъпи мои братя и сестри, колко благословени сме ние да бъдем приобщени към светиите от последните дни! Колко благословени сме да имаме свидетелство за Спасителя, подобно на пророците от миналото и от наше време!

Свидетелствам, че нашия Господ, Светият Израилев, е жив и че Той ръководи Своята Църква, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, чрез нашия обичан пророк, Томас С. Монсън. В името на нашия Господ, Исус Христос, амин. ■

От старейшина Ч. Скот Гроу
от Седемдесетте

Чудото на Единението

Няма грях или прегрешение, болка или тъга, която да не се обхваща от изцелителната сила на Неговото единение.

Докато подготвях речта си за тази конференция, получих шокиращо телефонно обаждане от баща ми. Той ми каза, че по-малкият ми брат току-що е починал в съня си тази сутрин. Бях съкрушен. Той беше само на 51 години. Докато мислех за него, се почувствах вдъхновен да споделя с вас няколко събития от неговия живот. Правя го с позволение.

Като младеж, брат ми беше представителен, приятелски настроен и отзивчив, напълно посветен на Евангелието. След като служи достойна мисия, той се ожени за неговата любима в храма. Бяха благословени с един син и една дъщеря. Неговото бъдеще беше обещаващо.

Но после той се поддаде на една слабост. Той избра да води хедонистичен начин на живот, което се отрази на здравето, брака и членството му в Църквата.

Премести се далеч от вкъщи. Продължи да води своя самоунищожителен начин на живот повече от десет години, но Спасителят не го забрави, нито го изостави. Накрая болката от отчаянието му позволи на духа на смирението да влезе в душата му. Чувствата му на гняв, бунт и нападателност започнаха да намаляват. Подобно на блудният син, "дойде на себе си"[1]. Започна да търси помощта на Спасителя и да проправя пътя обратно към вкъщи.

Той измина пътя на покаянието. Не беше лесно. След като беше извън Църквата в продължение на 12 години, той беше кръстен отново и наново получи дарът на Светия Дух. Неговите свещенически и храмови благословии с времето бяха възстановени.

Той беше благословен и намери жена, която беше готова да пренебрегне остатъчните здравословни предизвикателства от предишният му начин на живот и те бяха запечатани в храма. Заедно те имат две деца. Той служи вярно в епископството няколко години.

Брат ми почина в понеделник сутринта на 7 март. Предната седмица в петък вечерта той и съпругата му посетиха храма. В неделя сутринта, денят преди на почине, той преподаде урока на свещеничеството в неговата група с висши свещеници. Онази вечер си легнал в леглото, без да се събуди отново в този живот, но да бъде възкресен във възкресението на справедливите.

Аз съм благодарен за чудото на Единението в живота на моя брат. Единението на Спасителя е винаги на разположение за всеки един от нас.

Ние имаме достъп до Единението чрез покаянието. Когато се покайваме, Господ ни позволява да оставим грешките от миналото зад нас.

"Ето, този, който се е покаял за греховете си, същият е опростен и Аз, Господ, повече не ги помня.

По това може да познаете дали човек се е покаял от греховете си: Ето, той ще ги изповяда и ще ги изостави"[2].

Всеки един от нас познава човек, който е имал сериозни предизвикателства в живота си – някой, които се е лутал и колебал. Този човек може да бъде приятел или роднина, родител или дете, съпруг или съпруга. Дори вие може да сте този човек.

Аз говоря на всички, дори на вас. Говоря за чудото на Единението.

Месията дошъл да изкупи хората от падението на Адам[3]. Всичко в Евангелието на Исус Христос сочи към единителната жертва на Месията, Синът Божи[4].

Планът на спасението не би могъл да бъде осъществен без единение. "Затова самият Бог извършва единение за греховете на света, за да осъществи плана на милостта, за да задоволи изискванията на правосъдието, за да може Бог да бъде съвършен, справедлив Бог, а също и милостив Бог"[5].

Единителната жертва трябвало да бъде направена от безгрешният Син Божий, защото падналият човек не може да изкупи своите собствени грехове[6]. Единението трябва да бъде безгранично или вечно, да обхваща всички хора, през цялата вечност[7].

Чрез Своите страдания и смърт Спасителят изкупил греховете на всички хора[8]. Неговото Единение започнало в Гетсимания, продължило на кръста, а кулминацията дошла с възкресението.

"Да, … Той ще бъде воден, разпнат и убит, като плътта се подчини дори на смъртта, а волята на Сина бъде погълната от волята на Отца"[9]. Чрез Своята единителна жертва, Той "направ(и) душата (Си) приношение за грях"[10].

Като Единородният Син Божий, Той наследил властта над физическата смърт. Това Му позволило да поддържа живота Си, докато страдал "дори повече, отколкото човек може да изтърпи, без да умре; защото ето, кръв ще излиза от всяка пора, толкова велика (беше) мъката Му за нечестието и мерзостите на Неговия народ."[11]

Той не само платил греховете на всички хора, Той също поел "върху Си Болките и болестите на Своя народ". И Той пое "върху Си немощите им, за да може сърцето Му да се изпълни с милостта … та да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му."[12]

Спасителят чувствал тежестта на болката на цялото човечество – болка, изпълнена с грях и мъка. "Той наистина понесе нашата печал и натовари се със скърбите ни".[13]

Чрез Своето Единение Той изцелява не само грешника, Той също изцелява невинния, който страда поради тези прегрешения. Когато невинният упражнява вяра в Единението на Спасителя и прощава на грешника, те също могат да бъдат изцелени.

Има моменти, когато всеки от нас се "нуждае от утеха за чувството за вина, което иде от грешките и греховете"[14]. Като се покаем, Спасителят премахва вината от душите ни.

Чрез Неговата единителна жертва нашите грехове са опростени. С изключение на синовете на погибелта Единението е на разположение за всички, по всяко време, без значение колко големи или малки са греховете, "при условие, че се покаят"[15].

Поради своята безпределна любов Исус Христос ни кани да се покаем, така че да не изстрадваме пълната тежест на своите грехове:

"Покай се, да не би … страданията ти да бъдат тежки, не знаеш колко тежки, не знаеш колко болезнени, да, не знаеш непоносими.

Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят.

Но ако те не се покаят, трябва да страдат, тъкмо като Мен,

Което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потреперя от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом"[16].

Спасителят предлага изцеление на страдащите от греха. "Не искате ли сега да се върнете към Мене и да се покаете за греховете си, и да се обърнете, за да може да ви изцеля?"[17]

Исус Христос е Великият Изцелител на нашите души. С изключение на греховете на погибелта, няма грях или прегрешение, болка или тъга, която да не се обхваща от изцелителната сила на Неговото единение.

Когато извършваме грях, Сатана ни казва, че сме изгубени. За разлика от него нашият Изкупител предлага изкупление за всички, без значение каква грешка сме направили, тъкмо на вас и на мен.

Като обмисляте своя живот, има ли неща, които трябва да промените? Направили ли сте грешки, които все още трябва да бъдат поправени?

Ако страдате от чувства на вина или угризения, горчивина или гняв или загуба на вяра, аз ви приканвам да потърсите утеха. Покайте се и изоставете своя грях. После в молитва помолете Господ за опрощение. Искайте опрощение от онези, на които сте навредили. Простете на онези, които са ви навредили. Простете на себе си.

Отидете при епископа, ако е необходимо. Той е Господния пратеник за милост. Той ще ви помогне, докато се борите да станете чисти чрез покаянието.

Потопете се в молитва и изучаване на Светите писания. Като правите това, вие ще чувствате освещаващото влияние на Духа. Спасителят казва, "да се осветите; да, пречистете сърцата си, очистете ръцете … си … пред Мен, за да мога да ви направя чисти."[18]

Като бъдем очистени чрез силата на Неговото Единение, Спасителят става застъпник пред Отца, молейки:

"Отче, виж страданията и смъртта на Оногова, Който не извърши никакъв грях, в Когото беше Твоето благоволение; виж кръвта на Твоя

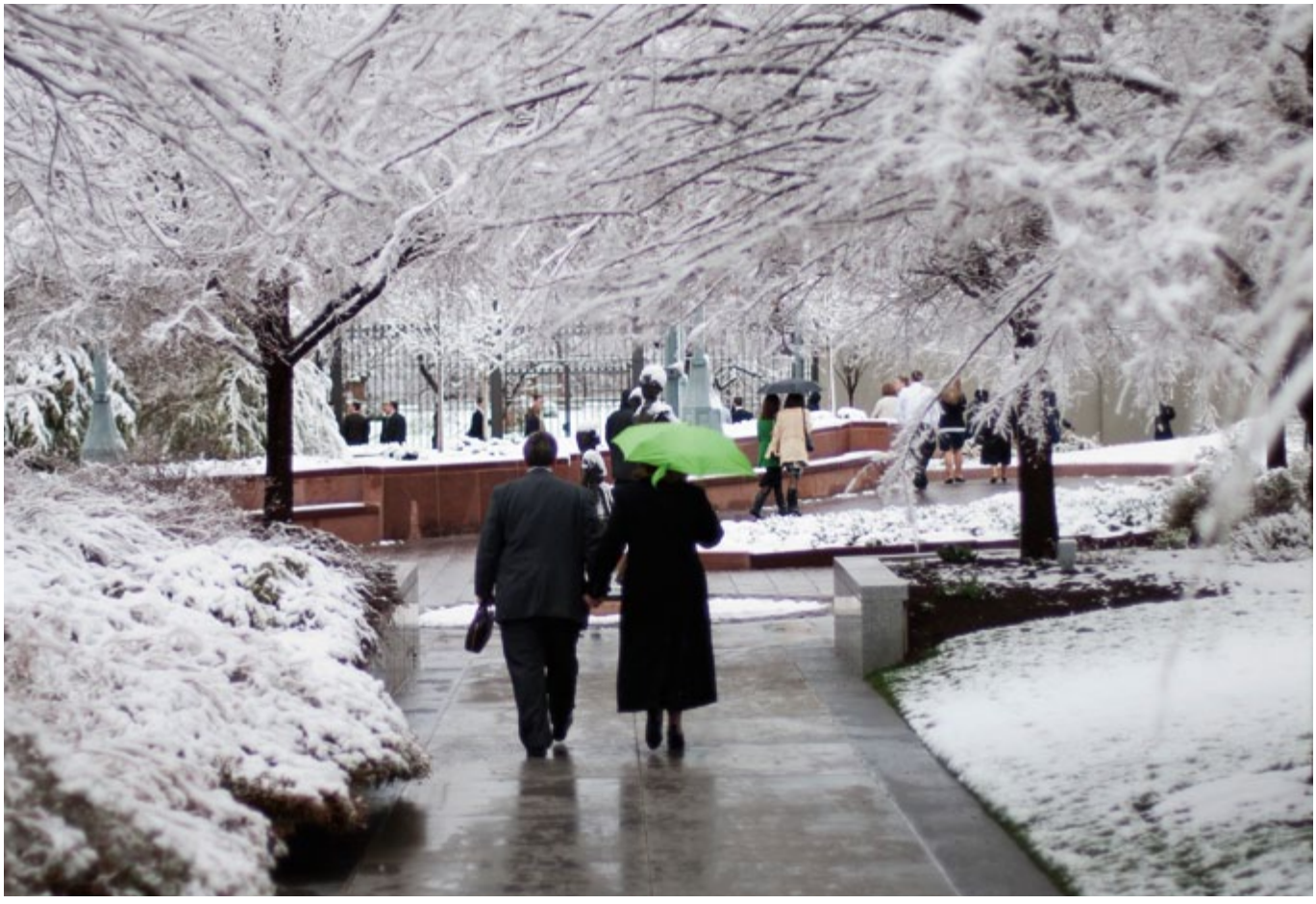

Син, която беше пролята, кръвта на Оногова, Когото Ти отдаде, та да можеш да се прославиш Ти.

Затова, Отче, пощади тези Мои братя, които вярват в името Ми, за да могат да дойдат при Мен и имат вечен живот."[19]

Всеки от нас е получил дара за различаване на доброто от злото. "Затова човеците … са свободни да изберат свобода и вечен живот чрез Великия Ходатай на всички човеци, или да изберат пленничество и смърт, според … властта на дявола"[20].

Преди години брат ми упражни своята свобода на избор, когато избра начин на живот, който му струваше здравето, семейството и членството му в Църквата. Години по-късно, той упражни същата тази свобода, когато избра да се покае, съобрази своя живот с ученията на Спасителя и така буквално да бъде роден отново чрез силата на Единението.

Свидетелствам за чудото на Единението. Аз съм видял изцелителната му сила в живота на моя брат и съм я чувствал в моя собствен живот. Изцелителната и изкупителната сила на Единението е на разположение на всеки един от нас, винаги.

Свидетелствам, че Исус е Христос – Изцелителят на нашите души. Аз

се моля всеки от нас да избере да отговори на поканата на Спасителя: "Не искате ли сега да се върнете към Мене и да се покаете за греховете си, и да се обърнете, за да може да ви изцеля?"[21] В името на Исус Христос, амин ■

БЕЛЕЖКИ

1. Лука 15:17.
2. Учение и Завети 58:42–43.
3. Вж. 2 Нефи 2:25–26.
4. Вж. Алма 34:14.
5. Алма 42:15.
6. Вж. Алма 34:11.
7. Вж. Алма 34:10.
8. Вж. Алма 22:14.
9. Мосия 15:7
10. Мосия 14:10
11. Мосия 3:7
12. Алма 7:11–12.
13. Мосия 14:4
14. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба,* 2004 г., стр. 2.
15. Учение и Завети 18:12.
16. Учение и Завети 19:15–18.
17. 3 Нефи 9:13
18. Учение и Завети 88:74.
19. Учение и Завети 45:4–5.
20. 2 Нефи 2:27.
21. 3 Нефи 9:13.

От старейшина Джефри Р. Холанд
от Кворума на дванадесетте апостоли

Знаме за народите

Ако ние проповядваме с Духа и вие слушате с Духа, някой от нас ще засегне вашите проблеми.

Бях толкова развълнуван от всички музикални изпълнения и речи и се моля да съм в състояние изобщо да мога да говоря.

Преди на напусне Наву през зимата на 1846 г., президент Бригъм Йънг имал сън, в който видял ангел, който стои на конусовиден хълм, някъде на запад, като посочвал долината отдолу. Когато влязъл в долината Солт Лейк около 18 месеца по-късно, над мястото, на което сега сме се събрали, той видял хълма от видението.

Както често се казва от този амвон, брат Бригъм завел малка група ръководители до върха на този хълм и го нарекъл "Енсайн Пийк (връх Знаме)", име, изпълнено с религиозно значение за онези съвременни израилтяни. Две хиляди и петстотин години по-рано пророк Исаия заявил, че в последните дни, "Хълмът на дома Господен ще се утвърди по-високо от всичките хълмове … И ще издигне знаме за народите"[1].

Гледайки на този момент от историята като частично изпълнение на това пророчество, братята поискали да развеят някакво знаме, за да може буквално да се реализира идеята "знаме за народите". Старейшина Хибър Ч. Кимбъл извадил един жълт шал. Брат Бригъм го завързал на един бастун, носен от старейшина Уилърд Ричардс и после забил временния флаг, обявявайки долината на Голямото солено езеро и заобикалящите го планини за мястото, за което се говорело в пророчеството, откъдето словото Господно щяло да се разпростре в последните дни.

Братя и сестри, тази обща конференция и другите полугодишни нейни версии всяка година представляват продължение на това ранно изявление към света. Аз свидетелствам, че случилото се през последните два дни е още едно доказателство, че, както се пее в нашия химн, "Знамето на Сион се развя"[2], и със сигурност двойното значение на думата *стандарт* е умишлено (значи и "знаме" – б.пр.). Не е случайно, че изданието на английски с посланията от нашата обща конференция е списание, наречено просто *Ensign*.

С наближаването края на нашата конференция, аз ви моля да размишлявате през следващите дни не само над посланията, които чухте, но също за уникалния феномен, който е самата конференция – като светии от последните дни какво смятаме, че представляват подобни конференции, и какво предлагаме на света да чуе и наблюдава. Ние свидетелстваме на всеки народ, племе, език и люде, че Бог не само е жив, но също и че Той говори, така че в нашето време и нашите дни, съветът, който сте чули, е даден под напътствието на Светият Дух, "Господната воля, … Господното слово, … Господният глас и силата Божия за спасение."[3]

Вероятно вече знаете (но ако не знаете, трябва да научите), че, с малки изключения, никой мъж или жена, които говорят тук, не получава тема, за която да говори. Всеки от тях трябва да пости и да се моли, да изучава и търси, да започва и спира, и пак да започва, докато се увери, че за тази конференция, в това време, Господ е пожелал този говорител да изложи своята тема, независимо от личните желания или предпочитания. Всеки мъж или жена, които сте чули през последните десет часа в общата конференция, се е опитал да бъде верен на този подтик. Всички са плакали, притеснявали са се и усърдно са търсили Господното напътствие да насочи техните мисли и изрази. И точно както Бригъм Йънг видял ангел, стоящ над този хълм, така и аз виждам тези ангели, които стоят над него. Моите братя и сестри сред обикновените служители в Църквата ще се почувстват смутени от това описание, но така ги виждам – смъртни посланици с ангелски послания, мъже и жени, които изпитват всичките физически, финансови и семейни трудности, които вие и аз имаме, но които с вяра са посветили живота си на призованията, които са получили, и задължението да проповядват словото Божие, а не тяхното собствено.

Обмислете разнообразието от послания, които чувате, всички са чудни без никакво координиране,

освен напътствието от небесата. И защо те да не бъдат разнообразни? Повечето от нашите конгрегации, видни или невидими, се състоят от членове на Църквата. Обаче с чудните нови методи за комуникация, все по-голяма част от публиката на конференциите не са членове на Църквата – все още не. Затова ние трябва да говорим както на хората, които ни познават много добре, така и на онези, които изобщо не ни познават. В самата Църква ние говорим на децата, младежите, хората на средна възраст и на възрастните. Ние трябва да говорим на семействата, родителите и децата вкъщи, точно както говорим на онези, които не са женени, без деца и вероятно много далеч от вкъщи. По време на общата конференция ние винаги наблягаме на вечните истини – вяра, надежда, милосърдие[4] и разпънатият Христос[5], дори като говорим директно за много конкретни морални въпроси на съвремието. Ние имаме заповед в Светите писания да "не говори(м) за нищо, освен покаяние на това поколение"[6], а в същото време ние трябва да "благовествувам(е) на кротките … (и) да превърж(ем) сърцесъкрушените". Независимо от формата си, тези послания от конференцията "проглася(ват) освобождение на пленниците"[7] и провъзгласяват "неизследимото Христово богатство"[8]. В цялото разнообразие от проповеди се допуска, че ще има по нещо за всеки. В това отношение предполагам, че преди години президент Харолд Б. Лий го е казал най-добре, че Евангелието има за цел "да утеши огорчените и да огорчи закоравелите"[9]

Ние винаги искаме ученията ни в общата конференция да бъдат толкова щедри и приветстващи, колкото тези на Христос и да си спомняме дисциплината, която винаги е присъща в Неговите послания. В най-известната проповед, произнасяна някога, Исус започва като обявява чудесните нежни благословии, които всеки от нас иска да получи – благословии, които са обещани на нисшите по дух, чистите по сърце, миротворците и кротките.[10] Колко назидаващи са тези блаженства и колко успокояващи са те за душата. Те са истинни. Но в същата тази проповед Спасителят продължава, за да покаже колко по-тесен трябва да бъде пътя на миротворeца и на чистите по сърце. "Чули сте, че е било казано на старовременните: "Не убивай", отбелязал Той. "А пък Аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брата си … излага се на съд;"[11].

И подобно на него,

"Чули сте, че е било казано: "Не прелюбодействувай".

Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си"[12].

Очевидно като ставаме по-добри ученици, от нас се очаква все повече, докато се сблъскаме с върховните изисквания в проповедта, за която старейшина Кристоферсън току-що говори:

"И тъй бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият Небесен Отец"[13]. Това, което било лесно в равнините на първоначалната лоялност, се превръща в упорит и изпълнен с изисквания труд на върха на истинското ученичество. Несъмнено всеки, който си мисли, че Исус е учил, че не сме отговорни за греховете ни, не е чел внимателно! Не, по отношение на ученичеството Църквата не е като ресторант за бързо хранене, не може всичко винаги да става така, както ни се иска. Един ден *всяко* коляно ще се преклони и *всеки* език ще признае, че Исус е Христос, и че можем да получим спасение само по *Неговия* начин.[14]

Въпреки че по време на общата конференция искаме да проповядваме както сериозните, така и

успокояващите истини, моля бъдете спокойни, че когато говорим за трудни теми, ние разбираме, че не всеки гледа порнография, бяга от отговорностите в брака или има непозволени сексуални взаимоотношения. Ние знаем, че не всички нарушават Господния ден, лъжесвидетелстват или малтретират брачния си партньор. Ние знаем, че повечето хора сред публиката *не* са виновни за подобни неща, но имаме сериозното поръчение да отправяме предупредителни призиви към виновните, където и по света да се намират те. Така че, ако се опитвате да давате най-доброто от себе си – например ако постоянно опитвате да провеждате семейна домашна вечер, въпреки хаоса, който понякога цари в едно домакинство с малки палавници, тогава си напишете висока оценка, когато стигнем до тази тема и слушайте друга тема, която обръща внимание на неща, които трябва да подобрите. Ако ние проповядваме с Духа и вие слушате с Духа, някои от нас ще засегне вашите проблеми, изпращайки лично пророческо послание директно до вас.

Братя и сестри, по време на общата конференция ние казваме своите свидетелства заедно с други свидетелства, които ще бъдат дадени, защото по един или друг начин, Божият глас *ще* бъде чут. "Ето, Аз ви изпратих да свидетелствате и да предупреждавате людете", каза Господ на Своите пророци.[15]

"(И) след вашето свидетелство идва свидетелството на земетресенията … гръмотевиците, … светкавиците, и … бурите, и на гласа на морските вълни, надигащи се отвъд своите предели. …

И ангели ще … викат със силен глас и тръбят с Божията тръба."[16]

Букурещ, Румъния

Тези земни ангели, които идват на тази трибуна, всеки по собствен начин "тръбят с Божията тръба". По определение, всяка проповед винаги е свидетелство, изпълнено с любов и предупреждение, тъкмо както самата природа ще свидетелства с обич и ще предупреждава в последните дни.

След малко президент Томас С. Монсън ще дойде на трибуната да закрие тази конференция. Нека кажа нещо лично за този обичан мъж, старши апостол и пророк в дните, в които сега живеем. Имайки предвид отговорностите, за които говорих и всичко, което сте чули на тази конференция, е очевидно, че животът на пророците не е лесен, и животът на президент Монсън не е лесен. Той говори специално за това снощи в сесията на свещеничеството. Бил е призован за апостол на 36 г., неговите деца били съответно на 12, 9 и 4 години. Сестра Монсън и онези деца са дали своя съпруг и баща на Църквата и на нейните задължения в продължение на вече повече от 50 години. Те са понесли болестите и изискванията, ударите и проблемите на смъртността, с които всеки се сблъсква, някои от тях несъмнено все още са пред тях. Но президент Монсън остава неудържимо бодър през цялото време. Нищо не го обезсърчава. Той има забележителна вяра и издръжливост.

Президенте, пред цялата конгрегация, видима и невидима, аз казвам, ние ви обичаме и почитаме. Вашата преданост е пример за всички нас. Благодарим ви за вашето ръководство. Още 14 души с апостолски сан, както и останалите на тази трибуна, хората, седящи в конгрегацията пред нас и огромният брой хора, събрани по цял свят ви обичат, подкрепят и стоят рамо до рамо с вас в това дело. Ние ще облекчим товара ви, както можем. Вие сте един от тези ангелски пратеници, призовани от основаването на света да развеят знамето на Евангелието на Исус Христос пред целият свят. Вие се справяте наистина прекрасно. За това провъзгласено Евангелие и за осигуряваното от него спасение, и за Този, Който Го осигурява, аз свидетелствам, във великото и славно име на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Исаия 2:2; 11:12.
2. "Зора зазори," *Химни,* № 1.
3. Учение и Завети 68:4.
4. Вж. 1 Коринтяните 13:13.
5. Вж. 1 Коринтяните 1:23.
6. Учение и Завети 6:9; 11:9.
7. Исаия 61:1.
8. Ефесяните 3:8
9. Вж. Harold B. Lee, в "The Message," *New Era,* януари 1971 г., стр. 6.
10. Вж. Матея 5:3–12.
11. Матея 5:21–22; вж. и 3 Нефи 12:22.
12. Матея 5:27–28.
13. Матея 5:48.
14. Вж. Римляните 14:11; Мосия 27:31.
15. Учение и Завети 88:81.
16. Учение и Завети 88:89–90, 92.

От президент Томас С. Монсън

На прощаване

Никой от нас не може да си представи цялостното значение на онова, което Исус стори за нас в Гетсиманската градина, но съм благодарен всеки ден от живота си за единителната Му жертва за всички нас.

Мои братя и сестри, сърцето ми е преизпълнено, докато наближаваме финала на тази конференция. Почувствахме изобилно Духа Господен. Изразявам своята и тази на членовете на Църквата признателност на всеки, която участваше, включително на онези, които отправиха молитвите. Нека помним дълго посланията, които чухме. Като получим броевете на списанията *Ensign* и *Лиахона,* съдържащи тези послания в писмен вид, нека ги четем и изучаваме.

Още веднъж, музиката по време на всичките сесии беше чудесна. Изразявам личната си благодарност на всички онези, които пожелаха да споделят с нас своите таланти, като ни развълнуваха и вдъхновиха през това време.

По време на тази конференция ние подкрепихме с вдигане на ръце братя, които бяха призовани в нови служения. Искаме те да знаят, че очакваме с нетърпение да работим с тях за делото на Учителя

Изразявам своята обич и признателност на моите отдадени съветници, президент Хенри Б. Айринг и президент Дитер Ф. Ухтдорф. Те са мъже мъдри и разбиращи. Службата им е неоценима. Обичам и подкрепям своите братя от Кворума на дванадесетте апостоли. Те служат най-ефективно и са напълно отдадени на делото. Изразявам също така любовта си към членовете на Седемдесетте и Председателстващото Епископство.

В света днес сме изправени пред много предизвикателства, но ви уверявам, че нашият Небесен Отец мисли за нас. Той обича всеки от нас и ще ни благославя, като Го търсим с молитва и се стремим да спазваме заповедите Му.

Ние сме световна църква. Членовете ни днес се намират по цял свят. Нека бъдем добри граждани на страните, в които живеем, и добри съседи в своите общности, протягащи ръка на хората от други религии така, както и на онези от нашата собствена. Нека сме пример за честност и почтеност, където и да ходим и каквото и да вършим.

Благодаря ви, братя и сестри, за вашите молитви за мен и за всички висши ръководители на Църквата. Ние сме дълбоко благодарни за вас и за всичко, което вършите за напредъка на Господното дело.

Като се завръщате по домовете си, моля правете го безопасно. Нека небесните благословии бъдат с вас.

Сега, преди да си тръгнем, позволете ми да споделя с вас любовта ми към Спасителя и Неговата единителна жертва за всички нас. След три седмици целият християнски свят ще празнува Великден. Вярвам, че никой от нас не може да си представи цялостното значение на онова, което Исус стори за нас в Гетсиманската градина, но съм благодарен всеки ден от живота си за единителната Му жертва за всички нас.

В последния момент Той можел да се откаже. Но не го направил. Той слязъл по-ниско от всички неща, за да може да спаси всички неща. Правейки това, Той ни дал живот отвъд това смъртно съществуване. Той ни изкупил от падението на Адам.

До дълбините на душата си съм Му благодарен. Той ни учи как да живеем. Той ни учи как да умираме. Той осигури нашето спасение.

Като привършвам, позволете ми да споделя вълнуващите слова, написани от Емъли Харис, които така добре описват чувствата ми преди идещия Великден:

Плащеницата, в която нявга бе увит Той, е празна.
Лежи там,
Свежа, бяла и чиста.
Вратата е отворена.
Камъкът е отвален,
И почти мога да чуя ангелите, пеещи в Негова възхвала.
Плащеницата не може да Го задържи.
Камъкът не може да Го задържи.
Словата отекват в празната стая, издълбана във варовика: "Няма Го тук".
Плащеницата, в която нявга бе увит Той, сега е празна.

Лежи там,
Свежа, бяла и чиста
И, о, алелуя, тя е празна[1].

Благословени да сте, мои братя и сестри. В името на Исус Христос, нашият Спасител, амин. ■

БЕЛЕЖКА

1. Emily Harris, "Empty Linen", *New Era,* апр. 2011 г., стр. 49.

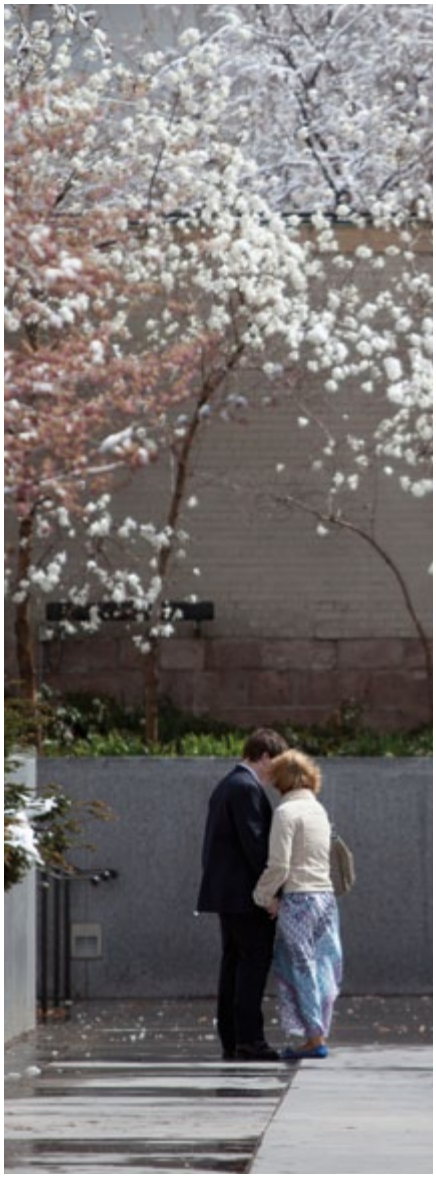

От Ан М. Диб
Втора съветничка в Общото президентство на Младите жени

Вярвам в това да съм честна и истинна

Да бъдем предани на своите убеждения – дори когато това не е популярно, лесно или забавно, ни държи в безопасност на пътеката, която води към вечен живот с нашия Небесен Отец.

Мои скъпи млади жени, за мен е голяма привилегия и възможност да застана пред вас тази вечер. Вие сте удивителна и вдъхновяваща гледка.

Тринадесетата точка от Символа на вярата е темата на Обществото за взаимно усъвършенстване за 2011 г. Докато посещавах събрания на младежите и събрания за причастието тази година, слушах млади мъже и млади жени да споделят какво значи за тях тринадесетата точка от Символа на вярата и как тя се отнася към техния живот. Мнозина знаят, че това е последната точка от Символа на вярата, най-дългата, най-трудната за запомняне, точка, която се надяват епископът да не ги кара да рецитират. Обаче мнозина от вас разбират също, че тринадесетата точка от Символа на вярата е много повече от това.

Тринадесетата точка от Символа на вярата е пътеводител за праведен християнски живот. Представете си за миг, че в нашия свят всеки избере да живее според ученията, намиращи се в тринадесетата точка на Символа на вярата: "Вярваме в това да сме честни, истинни, непорочни, любезни, добродетелни и в правенето на добро на всички хора; ние наистина можем да кажем, че следваме съвета на Павел: Вярваме във всичко, надяваме се на всичко, издържали сме много неща и се надяваме да бъдем способни да издържим всичко. И ако има нещо добродетелно, хубаво или достойно за похвала, ние го търсим".

В първото си неделно сутрешно обръщение на общата конференция като пророк президент Томас С. Монсън цитира съвета на Павел от Филипяните 4:8, който е вдъхновил много от принципите в тринадесетата точка от Символа на вярата. Президент Монсън си дава сметка колко усилни са времената, в които живеем, и отправя насърчение. Той казва, "В това понякога несигурно

Монталбан, Филипините

пътуване през смъртността нека … следваме следния съвет от апостол Павел, който ще ни помогне да бъдем в безопасност и да останем в пътя”[1].

Тази вечер бих искала да се съсредоточа над два тясно свързани принципа в тринадесета точка от Символа на вярата, които определено помагат да “бъдем в безопасност и да останем в пътя”. Имам силно свидетелство за важните принципи да бъдем честни и истинни, и отдадеността ни към тях.

Първо, “(Аз вярвам) в това да съм честна”. Какво означава да бъдем честни? Брошурата *Предани ще сме на вярата* учи, “Да бъдем честни означава да сме винаги искрени, верни и да не прибягваме до измама”[2]. Да бъдем честни е Божия заповед[3], а “за нашето спасение е необходима пълна честност”[4].

Президент Хауърд У. Хънтър учи, че трябва да желаем да бъдем напълно честни. Той казва:

“Преди няколко години във фоайетата и входовете на нашите сгради за събрания имаше плакати, които гласяха, “Бъди честен със себе си”. Повечето от тях се отнасяха до дребни, обикновени неща от живота. Именно там се култивира принципът на честността.

Има някои хора, които приемат, че е морално грешно да си нечестен в големите неща, но при все това вярват, че това е простимо за по-маловажни неща. Има ли наистина някаква разлика между нечестност за няколко хиляди долара и такава само за 10 цента? … Има ли наистина степени на нечестност, в зависимост от това дали въпросът е голям или дребен?”

Президент Хънтър продължава: “Ако искаме да имаме спътничеството на Учителя и на Светия Дух, трябва да бъдем честни със себе си, честни с Бог и със своите ближни. Това води до истинска радост”[5].

Когато сме честни във всички неща, дребни и едри, ние се радваме на мир на ума и чиста съвест. Нашите взаимоотношения биват обогатени, защото се основават на доверие. А най-голямата благословия, която произтича от честността, е че ние можем да имаме спътничеството на Светия Дух.

Бих искала да споделя един простичък разказ, който укрепи отговорността ми да бъда честна във всички неща:

“Един човек… отишъл една вечер да краде царевица от нивата на съседа си. Той взел със себе си малкия си син, който да седи на оградата, да гледа и да предупреди, ако се появи някой. Мъжът прескочил оградата с голяма торба в ръка и преди да почне да бере царевицата, се огледал първо в едната посока, после в другата, и като не видял никой, посегнал да почне да пълни торбата. … (Тогава момчето извикало):

“Татко, има още една посока, в която не погледна! … Забрави да погледнеш нагоре”[6].

Когато бъдем изкушени да сме нечестни, а подобно изкушение сполита всички ни, можем да предположим, че никой никога няма да научи. Този разказ ни напомня, че нашия Небесен Отец винаги знае и ние в крайна сметка сме отговорни пред Него. Това знание ми помага постоянно да се стремя да живея със следния ангажимент: “(Аз вярвам) в това да съм честна”.

Вторият принцип, преподаван в тринадесетия символ на вярата, е “(Аз вярвам) в това … да съм истинна”.

Речникът определя думата *истинен* като “непоколебим”, “лоялен”, “прецизен” или “без отклонения”[7].

Една от любимите ми книги е британската класика *Джейн Еър,* написана от Шарлота Бронте през 1847 г. Главната героиня, Джейн Еър, е сираче-тийнеджърка без пукнат грош, която олицетворява какво означава да бъдеш истинен. В тази измислена история един мъж, г-н Рочестър, обича госпожица Еър, но не може да се ожени за нея. Вместо това той я моли да живее с него без да сключат брак. Госпожица Еър

също обича г-н Рочестър, и за момент е изкушена, питайки се, "Кой на света го е грижа за *теб*? На кого ще навреди това, което правиш ти?"

Съвестта на Джейн бързо отговаря: "*Мен* ме е грижа за самата мен. Колкото по-самотна, без приятели, без подкрепа съм, толкова повече ще уважавам себе си. Ще спазвам законите, дадени от Бог. … Законите и принципите не са за моменти, в които няма изкушения: те са за моменти като този … Ако ги нарушавам заради личното си удобство, какво струват те? Те имат стойност – винаги съм вярвала в това … Предварителните мнения, предишните решения – те са всичко, на което мога да се опирам в този час: на тях ще остана вярна"[8].

В един отчаян миг на изкушение Джейн Еър била предана на убежденията си, тя уповавала на Божия закон и останала вярна като се противопоставила на изкушението.

Да бъдем истинни, предани на своите убеждения – дори когато това не е популярно, лесно или забавно, ни държи в безопасност на пътеката, която води към вечен живот с нашия Небесен Отец. Харесвам рисунката, направена от една млада жена да й напомня за нейното желание да изпита радостта да живее завинаги с нейния Небесен Отец.

Да бъдем истинни ни позволява да имаме положително влияние в живота на другите. Наскоро чух вдъхновяващата история за една млада жена, която, чрез своята отдаденост да бъде предана на своите убеждения упражнила голямо въздействие в живота на друга млада жена.

Преди няколко години Кристи и Джен били в един и същи хоров клас в Хърст, Тексас. Макар да не се познавали много добре, в много случаи Джен дочувала Кристи да говори с приятелките си за религия, за техните различни вярвания и любими библейски разкази. Наскоро, срещайки се отново с Кристи, Джен споделила следната история:

"Чувствах се тъжна, че не знаех нищо от това, което ти и приятелките ти говореха, тъй че за Коледа помолих родителите си за една Библия. Получих Библията и започнах да я чета. С това започна религиозното ми пътуване и търсенето ми на истинската църква… Минаха дванадесет години. През това време посещавах няколко църкви и ходех редовно на служби, но въпреки това чувствах, че там нещо не е наред. Една вечер коленичих и се молех да узная какво трябва да сторя. През нощта сънувах теб, Кристи. Не бях те виждала откакто се дипломирахме в гимназията. Помислих, че сънят ми е странен, но не му придадох никакво значение. Сънувах те отново в следващите три нощи. Прекарвах времето в размишление върху значението на моите сънища. Спомних си, че ти си мормонка. Отидох на мормонската уеб страница. Първото нещо, което открих, бе Словото на мъдростта. Майка ми бе починала две години по-рано от рак на белите дробове. Тя беше пушачка, и като четях за Словото на мъдростта, думите наистина попадаха в сърцето ми. По-късно посетих дома на баща ми. Седях във всекидневната му и започнах да се моля. Помолих се да узная къде да ида и какво да направя. В този момент по телевизията се появи кратко съобщение за Църквата. Записах си телефона и още същата вечер позвъних. Мисионерите ми се обадиха три дни по-късно, като попитаха могат ли да донесат Книгата на Мормон у дома. Казах, "Да." Бях кръстена три и половина месеца по-късно. Две години след това на църковно събрание срещнах своя съпруг. Оженихме се в храма Далас. Сега сме родители на две красиви малки деца.

Исках да ти благодаря, Кристи. Ти ми даде прекрасен пример в гимназията. Беше мила и добродетелна. Мисионерите ми преподадоха беседите и ме поканиха да се кръстя, но *ти* беше моят трети мисионер. Ти чрез своите постъпки посади едно

семенце и наистина направи живота ми по-добър. Сега имам вечно семейство. Децата ми ще израснат, знаейки пълнотата на Евангелието. Това е най-голямата от всички благословии, която може да бъде дадена на който и да е от нас. Ти помогна тя да дойде в живота ми".

Когато се свързах с нея, Кристи сподели: "Понякога мисля, че чуваме списъка на качествата, които излага тринадесетата точка от Символа на вярата, и се чувстваме неспособни и объркани. Обаче знам, че като живеем според тези стандарти и се стремим да следваме примера на Христос, ние можем да оказваме положително влияние… Чувствам се твърде подобно на Амон в Алма 26:3, когато той казва, "И това е благословията, която ни е била дадена – да бъдем оръдия в ръцете Божии за осъществяването на това велико дело".

Молитвата ми е всяка от вас да може не само да заяви, "Аз вярвам в това да съм честна и истинна", но и да поеме ангажимент всеки ден да живеете според това обещание. Моля се, като правите това, силата, любовта и благословиите на Небесния Отец да ви подкрепят, докато вършите делото, което всяка от вас е изпратена да върши тук. Казвам тези неща в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, "Да гледаме назад и да вървим напред", *Лиахона,* май 2008 г., стр. 90.
2. *Предани ще сме на вярата,* 2004 г., стр. 84.
3. Вж. Изход 20:15–16.
4. *Евангелски принципи,* 2009 г., стр. 179.
5. Howard W. Hunter, "Basic Concepts of Honesty", *New Era,* фев. 1978 г., стр. 4, 5.
6. William J. Scott, "Forgot to Look Up", *Scott's Monthly Magazine,* дек. 1867 г., стр. 953.
7. Вж. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary,* 11-то изд., 2003 г., "true."
8. Шарлота Бронте, *Джейн Еър,* 2003 г., стр. 356.

От Мери Н. Кук
Първа съветничка в Общото президентство на Младите жени

"Запомни, че доброто започва с теб"

Любезността и доброжелателството могат да донесат радост и единство в дома ви, в класа ви и в училище.

Преди няколко седмици научих важен урок от едно момиче Лавров венец, което бе говорителка на младежите в моя район. Бях развълнувана, когато тя уверено преподаваше и свидетелстваше за Исус Христос. Тя завърши коментарите си със следното заявление: "Когато превръщам Исус Христос в център на моя живот, денят ми преминава по-добре, аз съм по-добра към любимите си хора и съм изпълнена с радост".

Наблюдавах от известна дистанция тази млада жена през последните няколко месеца. Тя поздравяваше всеки с блеснали очи и жива усмивка. Гледах как се радва на успехите на другите младежи. Две момичета Мая наскоро ми съобщиха за решението на тази млада жена да не използва своя билет за кино, когато си дала сметка, че той нямало да осигури едно "добродетелно и хубаво"[1] изживяване. Тя е обичлива, мила и покорна. Родителите й са разделени и животът й не е бил без предизвикателства, тъй че се питах какво поддържа нейния щастлив, мил дух. Когато тази млада жена даде свидетелството си, "Аз съсредоточавам живота си върху Исус Христос", получих отговора.

"Вярваме в това да сме честни, истинни, непорочни, любезни, добродетелни и в правенето на добро на всички хора". Този прекрасен списък с Христови качества, намиращ се в тринадесетата точка от Символа на вярата, ще ни подготви за благословиите на храма и за вечния живот.

Бих искала да се съсредоточа само над една от тези думи – *любезни*. *Любезен* е една прелестна дума, която не чуваме много често. На английски, корените й са латински и тя означава "да желая някому добро"[2]. Да сме любезни означава да сме мили, доброжелателни и милосърдни. Много от вас са научили за идеята на любезността, когато сте били в Неделното училище за деца и сте учили наизуст следната песен:

Искам да бъда благ със всички,
тъй че казвам си:
"Запомни, че доброто почва с теб,
ти добър остани"[3].

Нашият Спасител ни учил на това и изживял един доброжелателен, любезен живот. Исус обичал всички и служел на всички. Да съсредоточим живота си върху Исус Христос ще ни помогне да придобием това качество на любезност. За да развием същите тези Христови качества, ние трябва да учим за Спасителя и да "следваме Неговите пътища"[4].

От притчата за добрия самарянин научаваме, че трябва да обичаме всички. Разказът започва в Лука, глава 10, когато един законник пита Спасителя, "Какво да правя, за да наследя вечен живот?"

Отговорът: "Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум, и ближния си като себе си".

После законникът попитал, "А кой е моят ближен?" Това бил много интересен въпрос, защото юдеите имали съседи на север, самаряните, които в такава степен не харесвали, че когато пътували от Ерусалим за Галилея, предпочитали да използват по-дългия път през долината на река Иордан, вместо да минат през Самария.

Исус отговорил на въпроса на законника с притчата за добрия самарянин. Според притчата,

"Някой си човек слизаше от Ерусалим в Ерихон; и налетя на разбойници, които го съблякоха и нараниха и отидоха си, като го оставиха полумъртъв …

Но един самарянин, като пътуваше дойде на (мястото) дето беше той, и като го видя, смили се,

приближи се и превърза раните му, като изливаше на тях масло и вино. После го качи на собственото си добиче, закара го в една гостилница и се погрижи за него.

И на следния ден извади два динара и ги даде на гостилничаря и рече: Погрижи се за него; и каквото повече иждивиш, на връщане аз ще ти заплатя"[5].

За разлика от юдейския свещеник и левита, които минали покрай ранения мъж, който като тях бил юдей, самарянинът бил добър, въпреки различията. Той показал Христовото качество на любезност и доброжелателство. Чрез този разказ Исус ни учи, че всеки човек е наш ближен.

Съветник в едно епископство неотдавна сподели едно преживяване, което учи колко е важен всеки наш ближен. Докато гледал конгрегацията, той съзрял едно дете с голяма кутия, пълна с различни по цвят моливи. Като гледал множеството членове на своя район, това му напомнило, че подобно на моливите, те си приличат, но също така всеки един е уникален.

Той отбелязва: "Нюансът и оттенъкът, който носеха те на района и на света, бе изцяло техен собствен. … Имаха свои индивидуални силни страни и слабости, лични стремления, тайни мечти. Но заедно те се смесваха в едно цветно колело на духовно единство …

Единството е духовно качество. Сладките чувства на мир и цел произтичат именно от принадлежност към едно семейство. … Това е да искаш най-доброто за другите толкова, колкото го искаш и за себе си. … Това е да знаеш, че никой не се стреми да те нарани. (Това означава, че никога няма да бъдеш самотен)"[6].

Ние изграждаме това единство и споделяме уникалните си цветове чрез любезност и доброжелателство: индивидуални постъпки на доброта.

Чувствали ли сте някога самотни? Забелязвате ли хората, които са самотни, живеещи в един чернобял свят? Млади жени, гледам как внасяте своите индивидуални цветове в живота на другите с вашите усмивки, с добри или окуражителни думи.

Президент Томас С. Монсън ни учи как да общуваме с нашите връстници и с всеки, който срещнем, когато каза на младите жени от Църквата,

“Мои скъпоценни млади сестри, умолявам ви да имате куража да се въздържате да съдите и критикувате хората около вас; да имате куража да се уверите, че всеки е приобщен и се чувства обичан и ценен”[7].

Ние можем да следваме примера на добрия самарянин и да “променим света” дори само на един човек просто като бъдем любезни и доброжелателни[8]. Бих искала да приканя всяка от вас през идващата седмица да извърши поне една постъпка, подобна на тази на самарянина. За това може да е нужно да протегнете ръка на някой извън кръга на обичайните ви приятелки или да преодолеете своята свенливост. Можете смело да изберете да служите на някой, който не се държи добре с вас. Обещавам ви, че ако окажете повече помощ от това, което е лесно за вършене, ще се почувствате толкова добре отвътре, че добротата ще започне да става част от всекидневния ви живот. Ще видите, че любезността и доброжелателството могат да донесат радост и единство в дома ви, в класа ви, във вашия район и училище. “Запомни, че доброто започва с теб”.

Нашият Спасител не само обичал всички; Той служел на всички. Разпростирайте своята доброта към мнозина. Стари и млади могат да бъдат много благословени от вашата любезна служба. От времето когато бил млад мъж президент Монсън имал винаги специално място в сърцето си за възрастните. Той си дава сметка колко ценно е едно кратко посещение, благосклонна усмивка или ръкостискане на някоя сбръчкана немощна ръка. Подобни прости постъпки на милосърдие оцветяват живота ни, който понякога се състои от дълги, самотни, сиви дни. Бих приканила всички ви да не забравяте вашите дядовци и баби, както и всички възрастни. Огледайте се на събрание в Църквата и открийте онези, в чиито живот бихте могли да добавите вашия цвят. Не е нужно много: поздравете ги по име, поговорете за кратко с тях, бъдете на разположение да им помогнете. Можете ли да им отворите вратата или да им предложите помощ у дома или в градината? Това, което за вас и младостта ви може да е проста задача, би могло да се окаже непосилно за един възрастен човек. “Запомни, че доброто започва с теб”.

Понякога да сме любезни и доброжелателни е най-трудно в собствените ни семейства. Здравите семейства изискват усилие. “Бъдете весели, готови да помогнете и мили към другите. У дома се създават много проблеми ако членовете на семейството говорят и действат егоистично или грубо. Бъдете загрижени за нуждите на останалите членове на семейството. Стремете се да бъдете по-скоро миротворци, отколкото да дразните, да се биете и да се карате”[9]. “Запомни, че доброто започва с теб”.

Исус обичал децата, взимал ги в ръцете Си и ги благославял[10]. Подобно на Спасителя вие може да благословите всички деца, не само тези у дома ви.

Няма начин да знаете какво влияние ще има вашия живот и пример върху едно малко дете. Неотдавна получих следната бележка от една приятелка, която ръководи полудневна детска градина в местната гимназия. В гимназията учели и няколко млади мъже и жени, членове на Църквата. Тя сподели с мен следното преживяване: “Когато крача през коридорите с малките деца, е хубаво да виждам колко много шкафчета имат изображение с Исус или с храм на вътрешната страна на вратичката. Едно дете видяло изображение на Исус върху отворената вратичка на шкафчето (на една млада жена) и казало, “Вижте, Исус е в нашето училище!” Ученичката била развълнувана до сълзи, когато се навела и прегърнала детето. Благодарих на младата жена за добрия пример, който даваше на хората около себе си. Извисяващо е да знаем, че има толкова много младежи, които се опитват да отстояват истината и праведността и да свършат своята част в това да поканят Духа в живота си, макар и понякога това да е трудно, с всичкия шум и грубост в света около тях. Имаме някои прекрасни младежи в Църквата”.

Не бих могла да бъда по-съгласна с това! Млади жени, *вие* променяте света, когато съсредоточавате живота си върху Исус Христос и “ставате това, което Той желае да бъдете”[11].

Благодаря ви за вашия доброжелателен живот; за това, че включвате онези, които са различни; за добротата ви към вашите връстници, към

възрастните, към вашето семейство и малките деца; за това, че сте ближни на онези, които са самотни, преживяват трудности или страдат. Чрез вашата любезност вие насочвате "другите към светлината на Спасителя"[12]. Благодаря ви, че помните: "доброто почва с теб".

Знам, че президент Томас С. Монсън е Божий пророк, чиито живот е бил пример за любезност и доброжелателност, от който можем да се поучим. Следвайте нашия пророк. Учете се от примера му и слушайте словата му. Вярвам в Евангелието на Исус Христос и знам, че чрез Пророка Джозеф Смит свещеничеството е било възстановено на земята.

Знам, че нашият Спасител е жив и обича всеки от нас. Той е отдал живота Си за всички нас. Моля се да съсредоточим живота си върху Исус Христос и да "следваме Неговите пътища", като се обичаме и си служим един другиму[13]. Като правим това, знам, че можем да направим света по-добро място, защото "Ние вярваме в това да сме… любезни"[14]. Свидетелствам за това, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Символът на вярата 1:13.
2. Вж. *Oxford English Dictionary Online,* 2-ро изд., 1989 г., "benevolent," oed.com.
3. "Доброто започва от мен" (*ХДП,* № 63.
4. "Guardians of Virtue", *Strength of Youth Media 2011: We Believe* (DVD, 2010 г.); вж. и lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Лука 10:25, 27, 29, 30, 33–35.
6. Jerry Earl Johnston, "The Unity in a Ward's Uniqueness", *Mormon Times,* 9 фев. 2011 г., M1, M12.
7. Томас С. Монсън, "Да имате кураж", *Лиахона,* май 2009 г., стр. 125.
8. "Guardians of Virtue".
9. *За укрепването на младежите* (брошура, 2001 г.), стр. 10
10. Вж. Марка 10:16.
11. "Guardians of Virtue".
12. "Guardians of Virtue".
13. "Guardians of Virtue".
14. Символът на вярата 1:13.

От Илейн Ш. Долтън
Обща президентка на Младите жени

Пазителки на добродетелта

Подгответе се сега да отговорите на изискванията и да получите всички благословии, които ви очакват в Господните свети храмове.

Понякога думите не могат да изразят какво чувстваме. Моля се Духът да засвидетелства в сърцата ви вашата божествена същност и вечната ви отговорност. Вие сте надеждата на Израил. Вие сте избраните дъщери-принцеси на нашия любящ Небесен Отец.

Миналия месец имах възможността да присъствам на бракосъчетание в храма на една млада жена, която познавам откакто се роди. Докато седях в залата за запечатване, гледайки красивия полилей, блещукащ със светлината на храма, аз си спомних деня, в който я държах за първи път. Нейната майка я беше облякла в малка бяла рокля и си помислих, че това беше едно от най-красивите бебета, които бях виждала. След това тази млада жена влезе през вратата, отново облечена в бяло. Лицето ѝ грееше от щастие. Когато тя влезе в стаята, с цялото си сърце пожелах всяка млада жена да може да си представи този момент и да се стреми винаги да бъде достойна да сключи и спазва свещени завети и да получи обредите в храма, така подготвяйки се да се радва на благословиите на възвисяването.

Когато тази двойка коленичи на светия олтар, те получиха обещания, които не могат да бъдат обхванати от смъртния разум и които ще ги благославят, укрепват и подкрепят по време на тяхното земно пътуване. Това бе един от онези моменти, когато всичко сякаш спира и целите небеса ликуват. Когато току-що венчаната двойка погледнаха в големите огледала в стаята, попитаха младоженеца какво вижда. Той каза, "Всички дошли преди мен". След това двойката погледнаха в голямото огледало на срещуположната страна и булката каза през сълзи, "Виждам всички, които ще ни последват". Тя видя своето бъдещо семейство – нейното потомство. Знам, че в онзи момент тя отново осъзна колко е важно да вярваме в това да бъдем непорочни и добродетелни. Няма по-красива гледка от тази – напълно подготвена двойка да коленичат заедно в олтара на храма.

Вашите години в Младите жени ще ви подготвят за храма. Там ще получите благословиите, на които имате право като скъпоценни

Божии дъщери. Вашият Небесен Отец ви обича и желае да бъдете щастливи. Начинът това да се случи е да "ходи(те) в пътеките на добродетелта"[1] и да се придържате към "заветите, които (сте сключили)"[2].

Млади жени, в един свят, в който властват все повече морално замърсяване, толерантност към злото, експлоатация на жените, изкривяване на тяхната роля, вие трябва да опазите себе си, вашите семейства и всички хора, с които общувате. Вие трябва да бъдете пазителки на добродетелта.

Какво е добродетел и какво е пазител? "Добродетелта е модел на мислене и поведение, основаващо се на високи морални стандарти. Тя включва целомъдрие и (морална) чистота"[3]. И какво е пазител? Пазител е човек, който защитава, предпазва и закриля[4]. Затова, като пазителки на добродетелта, вие ще защитавате, предпазвате и закриляте моралната чистота, защото силата да се създава земен живот е една свята и възвисена сила и трябва да бъде пазена и защитавана до момента на вашия брак. Добродетелта е необходима за спътничеството и напътствието на Светия Дух. Ще имате нужда от това напътствие, за да можете с успех да се ориентирате в света, в който живеете. Добродетелта е условие за влизане в храма. И тя е нужна, за да бъдем достойни да застанем в присъствието на Спасителя. Сега се подготвяте за този момент. Личният напредък и стандартите, намиращи се в *За укрепването на младежите*, са важни. Като живеете според принципите, които се намират във всяка книжка, вие ще получите сила и подкрепа да станете "по-досто(йни) за царството"[5].

Миналото лято една група млади жени от Алпайн, Юта, решиха да станат "по-досто(йни) за царството". Те решиха да се съсредоточат върху храма, като извървят разстоянието от храма Дрейпър Юта до храма Солт Лейк, което е 35 километра, както правил един от пионерите на име Джон Роу Мойл. Брат Мойл бил каменоделец, призован от пророка Бригъм Йънг да работи на храма Солт Лейк. Всяка седмица той извървявал пеша 35-те километра от своя дом до храма. Една от задачите му била да издяла думите "Свят Господу" на източната стена на храма Солт Лейк. Всичко това не било лесно, той имал да преодолее множество трудности. Станало така, че той бил ритнат в крака от една от неговите крави. Понеже не зараствал, кракът му трябвало да се ампутира. Но това не го отказало от неговия ангажимент към пророка и храма. Той си направил дървен крак и след много седмици отново извървял 35 километровото разстояние до храма, за да изпълнява работата, с която се ангажирал[6].

Младите жени от 6-ти район Сидър Хилз решиха да извървят същото това разстояние за своя предшественик и човека, който ги вдъхновил да останат достойни да влязат в храма. Всяка седмица на Обществото за взаимно усъвършенстване те тренираха и при ходенето споделяха какво научаваха и чувстваха за храмовете.

Те започнаха своя поход към храма рано сутринта с молитва. Бях впечатлена от тяхна увереност, когато те тръгнаха. Бяха се подготвили добре и знаеха, че бяха подготвени. Очите им бяха отправени към тяхната цел. Всяка тяхна стъпка може да бъде символ за всяка от вас при вашата подготовка да влезете в храма. Вашите лични тренировки са започнали с всекидневни лични молитви, всекидневно четене на Книгата на Мормон и вашата работа по Личен напредък.

При похода на тези млади жени се появили трудности, но те се съсредоточили върху тяхната цел. Някои започнали да усещат образуването на мехури, при други се появили болки в колената, но те продължили да вървят. Всяка от вас се изправя пред множество трудности, болки и пречки по време на своето пътуване до храма, но вие сте също така решени и продължавате напред. Маршрутът на тези млади жени беше изготвен от техните ръководители, които го бяха обходили и определили за най-безопасен и кратък. Отново, вашият маршрут е маркиран и можете да бъдете сигурни, че Спасителят не само го е извървял, но и че ще го извърви отново с вас – всяка една стъпка.

По маршрута на този поход до храма имаше бащи, майки, роднини и свещенически ръководители, които действаха като пазители. Те трябваше да се грижат всички да са в безопасност, защитени от опасностите. Те се погрижиха всяка

млада жена да пие достатъчно вода и да си осигури достатъчно енергия по време на похода. Имаше пунктове за помощ, осигурени от техните свещенически ръководители, където можеха да си починат и да пият вода. Млади жени, вашите бащи, майки, епископи и много други хора ще бъдат ваши пазители при вашия поход към храма. Те ще ви предупреждават и ще ви насочват и, ако се нараните, паднете или отклоните от курса, ще ви помогнат.

Бях впечатлена как през заключителните километри на похода братя и други млади мъже и приятели дойдоха да подкрепят тези непоколебими млади жени, като ги насърчаваха. Един младеж вдигна своята сестра, която имаше големи мехури на стъпалата си и я отнесе на гръб през оставащото разстояние до храма. Когато всички тези невероятни млади жени постигнаха своята цел, те със сълзи на очи докоснаха храма и поставиха и си дадоха обещание винаги да бъдат достойни да влязат там.

Походът към храма е метафора за вашия живот. Родители и свещенически ръководители стояха на пост по пътя. Те осигуриха подкрепа и помощ. Младите жени се пазеха

и насърчаваха една друга. Младите мъже се възхитиха на силата, отдадеността и издръжливостта на младите жени. Братя носеха пострадали свои сестри. Семейства се радваха със своите дъщери, когато те приключиха своя поход до храма и ги прибраха у дома.

За да останете на пътеката, водеща към храма, вие трябва да пазите вашата лична добродетел и добродетелта на хората, с които общувате. Защо? Мормон учи в Книгата на Мормон, че целомъдрието и добродетелта са "най-съкровеното и най-скъпоценното от всичко"[7].

Какво може да направи всяка от вас, за да бъде пазителка на добродетелта? Всичко започва с вярата, че вашият принос е от значение. Започва с поемане на ангажимент. Когато бях млада жена, научих, че някои решения се вземат само веднъж. На малко картонче написах списък с нещата, които *винаги* щях да правя, и нещата, които *никога* нямаше да правя. Включих неща като подчинение на Словото на мъдростта, всекидневна молитва, плащане на моя десятък и ангажимент никога да не пропускам събрание в неделя. Взех тези решения веднъж и когато трябваше да реагирам, аз знаех точно какво да направя, защото вече бях решила. Когато моите приятелки от гимназията ми казаха, "Само от едно питие нищо няма да ти стане", аз се засмях и казах, "На 12 години реших да не правя това". Предварителното вземане на решения ще ви помага да бъдете пазителки на добродетелта. Надявам се всяка от вас да направи списък на нещата, които *винаги* ще правите, и нещата, които *никога* няма да правите. След това живейте съгласно този списък.

Да бъдете пазителки на добродетелта означава не само да се обличате скромно, но и да бъдете скромни в говор, поведение и използване на социални медии. Да бъдете пазителки на добродетелта означава никога да не изпращате на млади мъже думи или образи, които да ги карат да губят Духа, да губят свещеническата сила или да губят своята добродетел. Означава да осъзнавате колко важно е целомъдрието, защото също така разбирате, че вашето тяло е храм и че със светите сили за създаване на потомство не трябва да се експериментира преди брака. Вие осъзнавате, че притежавате свята сила, която включва святата отговорност да довеждате други духове на земята, за да получат тяло, което да подслони вечния им дух. Тази сила включва друга свята душа. Вие сте пазителки на нещо "по-скъ(о) от безценни камъни"[8]. Бъдете верни. Бъдете послушни. Подгответе се сега да отговорите на изискванията

и да получите всички благословии, които ви очакват в Господните свети храмове.

На майките, които ме слушат тази вечер, искам да кажа – вие сте най-важният пример на вашите дъщери за скромност и добродетел; благодаря ви. Никога не се колебайте да ги учите, че те са Божии дъщери-принцеси и че тяхната ценност не се основава на плътската им привлекателност. Нека те виждат вашата вяра изразена по правилен и постоянен начин във вашите обноски и външен вид[9]. Вие също сте пазителки на добродетелта.

Тази седмица отново се изкачих на връх Енсайн. Беше рано сутринта и когато погледнах надолу от този хълм към хълма на дома Господен – храма Солт Лейк, отново осъзнах колко важни са храмовете. Пионерите се отказали от всички свои притежания, за да дойдат сред планините, та да можете вие и аз да имаме благословиите на храма и да бъдем запечатани като семейства за вечността. Четиридесет години жертва, изнурителен труд и дори ходене от Алпайн до храма – защо? Защото, като вас, те вярвали! Те вярвали в пророка. Вярвали, че той видял и говорил с Бог и Неговия Възлюбен Син. Вярвали в Спасителя. Вярвали в Книгата на Мормон. Затова можели да кажат, "Вярваме във всичко, надяваме се на всичко, издържали сме на много неща и се надяваме да бъдем способни да издържим всичко"[10]. Те издържали на много неща и ние можем да направим същото. Ние вярваме в тринадесетата точка от Символа на вярата, защото това са самите неща, които ни правят достойни да влезем в храма и един ден да застанем в присъствието на нашия Небесен Отец – изпитани, пречистени и запечатани. За това ще е нужно да бъдете "по-досто(йни) за царството", да се подготвите сега и да придобиете увереността, че можете да вършите трудни неща.

Млади жени, вие участвате във велико дело! И не сте сами! Когато пазите своята добродетел и чистота, ще ви бъде давана сила. Когато спазвате сключените от вас завети, Светият Дух ще ви води и предпазва. Ще бъдете обкръжени от множества на небесни ангели. Президент Томас С. Монсън ни напомня, "Помнете, че не бягаме сами в това голямо състезание на живота; имаме право на Господната помощ"[11]. Подгответе се за деня, когато ще дойдете в Господния храм достойни и подготвени да сключите свети завети. Като пазителки на добродетелта, вие ще желаете да *търсите* Спасителя в Неговия свят дом.

Свидетелствам, че Бог е жив, и че Неговият Син, нашият Спасител Исус Христос, е жив, и че поради изкупващата и даващата възможности сила на Неговото безпределно Единение, всяка от вас ще бъде водена и пазена по време на нейния поход към храма и обратно в Тяхното присъствие. Моля се всяка от вас да бъде укрепена за това дело, което ще бъде най-голямото ваше постижение. Живейте за прекрасния ден, споменат в Откровението, когато "ще ход(ите) … с бели дрехи защото (сте) достойни"[12]. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 25:2.
2. Учение и Завети 25:13.
3. *Личен напредък на Младите жени*, брошура, 2009 г., стр. 70.
4. Вж. thefreedictionary.com/guardian.
5. "Дай ми още святост", *Хинми,* № 83.
6. Вж. Дитер Ф. Ухтдорф, "Повдигнете там, където сте застанали", *Лиахона,* ноем. 2008 г., стр. 55.
7. Мороний 9:9.
8. Притчи 3:15.
9. Вж. М. Ръсел Балард, "Майки и дъщери", *Лиахона,* май 2010 г., стр. 18–21.
10. Символът на вярата 1:13.
11. Томас С. Томас С. Монсън, "Големите надежди" (Среща край огнището на ОСЦ, 11 яну. 2009 г., http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html.
12. Откровението 3:4.

Сао Пауло, Бразилия

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Едно живо свидетелство

Свидетелството изисква подхранване чрез изпълнена с вяра молитва, жажда за словото Божие от Писанията и подчинение на истината, която сме получили.

Обични мои млади сестри, вие сте светлата надежда на Господната Църква. Целта ми тази вечер е да ви помогна да повярвате в това. Ако това убеждение може да стане дълбоко свидетелство от Бог, то ще оформя вашите избори всеки ден и час. И така, започвайки с онова, което може да ви се струва дребен избор, Господ ще ви поведе към щастието, което желаете. Чрез вашите избори Той ще може да благослови и безчет други хора.

Изборът ви да бъдете с нас тази вечер е един пример за избори, които са от значение. Бяха поканени повече от един милион млади жени, майки и ръководители. От всички други неща, които можехте да изберете да правите, вие избрахте да бъдете с нас. Направихте това поради своите убеждения.

Вие вярвате в Евангелието на Исус Христос. Вярвате достатъчно, за да дойдете да чуете Неговите служители и имате достатъчно вяра да се надявате, че нещо от чутото или почувстваното ще ви придвижи към по-добър живот. Усетили сте в сърцето си, че да следвате Исус Христос е пътя към по-голямо щастие.

Сега, може още да не разпознавате това като съзнателен избор от голяма важност. Може да сте се почувствали привлечени да бъдете с приятели или роднини. Може просто да сте откликнали на някой, любезно поканил ви да дойдете. Но дори без да сте го забелязали, вие сте почувствали поне слаб отзвук от поканата на Спасителя: "Дойди и Ме следвай"[1].

През този час, в който бяхме заедно, Господ задълбочи вярата ви в Него и укрепи вашето свидетелство. Вие чухте нещо повече от слова и музика. Почувствахте свидетелството на Духа във вашето сърце, че в Господната истинска Църква на земята има живи пророци и че пътеката към щастието лежи в Неговото царство. Вашето свидетелство, че това е единствената истинна и жива църква на земята днес порасна.

Сега, ние не изпитвахме абсолютно еднакви чувства. За едни това бе свидетелството на Духа, че Томас С. Монсън е Божий пророк. За други бе, че честността, добродетелта и това да правим добро на всички хора са качества на Спасителя. И с това почувствахме едно по-голямо желание да сме като Него.

Всяка от вас има желание вашето свидетелство за Евангелието на Исус Христос да бъде укрепено. Президент Бригъм Йънг е могъл да види вашата нужда и желание преди много години. Той бил пророк на Бог и с пророческа предвидливост е видял вас и вашите нужди преди 142 години. Той бил любящ баща и жив пророк.

Видял как влиянието на света се спуща върху неговите дъщери. Видял, че онези светски влияния ги отдалечавали от Господната пътека към щастието. По негово време тези влияния били донасяни в частност чрез новата трансконтинентална железница, която свързала изолираните и защитени светии със света.

Той може да не е видял днешните технологични чудеса, където чрез уред, който държите в ръката си, можете да изберете да се свържете с безброй идеи и хора по цялата земя. Но видял колко е важно за неговите дъщери – и за вас – да правят изборите си чрез силно свидетелство за един жив и любящ Бог и Неговия план на щастие.

Ето неговия пророчески, вдъхновен съвет до неговите дъщери и до вас – винаги.

Това е същността на моето послание тази вечер. Той седял в една стая на дома си на по-малко от два километра от мястото, където това послание се оправя сега до Божиите дъщери на народите по цял свят: "Необходимо е младите дъщери на Израил да получат живо свидетелство за истината"[2].

После той създал едно сдружение на млади жени, което се

превърнало в това, което днес в Господната Църква наричаме "Младите жени". Тази вечер вие сте усетили някои от чудните последици на неговия избор, направен в онази неделна вечер в гостната на дома му.

Над 100 години по-късно дъщерите на Израил по света имат това желание за едно живо свидетелство за истината. Сега, през остатъка от живота ви ще се нуждаете от това живо и растящо свидетелство, което да ви укрепва и води по пътеката към вечния живот. И с него вие ще се превърнете в предаватели на светлината Христова към вашите братя и сестри по цял свят и за поколения напред.

Знаете от собствен опит какво е това свидетелство. Старейшина Джозеф Фийлдинг Смит учи, че свидетелството е "убеждаващо знание, дадено чрез откровение на човек, който смирено търси истината". За Светия Дух, който донася това откровение, той казва, "Убеждаващата му сила е толкова голяма, че в ума не може да остане никакво съмнение, когато Духът е говорил. Това е единственият начин човек наистина да знае, че Исус е Христос и че Неговото Евангелие е истинно"[3].

Вие сами за себе си сте почувствали това вдъхновение. То може да е потвърдило една част от Евангелието, както беше за мен тази вечер. Когато чух думите от тринадесета точка от Символа на вярата за това да сме "честни, искрени, непорочни (и) добродетелни", за мен все едно Господ ги изговори. Отново почувствах, че това са все Негови качества. Чувствам, че Джозеф Смит бил Негов пророк. Тъй че за мен това не бяха просто думи.

В ума си аз видях прашните пътища на Юдея и Гетсиманската градина. В сърцето си усетих нещичко от това какво е да коленичиш, както направил Джозеф пред Отца и Сина в една горичка в Ню Йорк. В съзнанието си не можах да видя светлината, по-ярка от слънцето по пладне, както е станало с него, но усещах топлината и чудото на свидетелството.

Свидетелството може да дойде при вас, като части от цялата истина за Евангелието на Исус Христос ви бъдат потвърдени. Например, като четете Книгата на Мормон и размишлявате над нея, стиховете, които сте прочели преди, ще ви се струват нови и ще ви дават нови идеи. Свидетелството ви ще расте нашир и надлъж, докато Светият Дух ви потвърждава, че стиховете са истинни. Вашето живо свидетелство ще се разширява, докато изучавате Писанията, молите се и размишлявате над тях.

За мен вече има най-доброто описание как да получим и запазим това живо свидетелство. То се намира в 32 глава на Алма в Книгата на Мормон. Може да сте го чели много пъти. Откривам нова светлина в него всеки път когато го чета. Нека тази вечер още веднъж преговорим урока, който преподава то.

В тези вдъхновени пасажи ние биваме учени да почнем търсенето си на свидетелство с "частица вяра" и с желание тя да расте[4]. Тази вечер вие сте почувствали тази вяра и това желание, след като сте изслушали вълнуващите речи за добротата и честността на Спасителя и за чистотата, която се осигурява от Неговите заповеди и Единението Му.

И тъй, семето на вярата вече е посадено в сърцето ви. Може дори да сте изпитали някакво разширяване на сърцето ви, както е обещано в Алма. Аз го изпитах.

Но като за покълващо младо растение, то изисква грижи или ще повехне. Честите и искрени молитви на вяра са основна и нужна храна. Подчинението на истината, която сте получили, ще поддържа свидетелството живо и ще го укрепва. Подчинението на заповедите е част от подхранването, което трябва да осигурите на вашето свидетелство.

Вие си спомняте обещанието на Спасителя: "Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря"[5].

Това е действало при мен, ще подейства и при вас. Едно от евангелските учения, което ми бе преподадено като млад, е че вечният живот е най-големият от всички Божии дарове[6]. Научих, че част от вечния живот е да живеем заедно в обич като семейства за вечността.

От първия миг, когато чух тези истини и те ми бяха потвърдени в сърцето, се почувствах длъжен да правя всичко по силите си да избягвам раздора и да търся мир в моето семейство и дом.

Сега, аз мога да се радвам на пълнотата на вечния живот, най-голямата от всички благословии, едва след този живот. Но сред предизвикателствата на този живот можах да съзра поне проблясъци какво би могло да бъде моето семейство в небесата. От тези преживявания свидетелството ми за реалността на запечатващата сила, упражнявана в храмовете, порасна и укрепна.

Като гледах как двете ми дъщери бяха кръстени в храма за своите предци, сърцето ми бе притеглено към тях и към тези предци, чиито имена ние открихме. На нас ни е било дадено обещанието на Илия, че в семействата сърцата ще бъдат обърнати едно към друго[7]. Тъй че за мен вярата стана сигурно знание, както ни е обещано в Книгата на Алма.

Изпитал съм поне част от радостта на моите предци, когато Спасителят дошъл в света на духовете след Своето земно служение. Ето как тя е описана в Учение и Завети:

"И светиите ликуваха поради изкуплението си, и прегъваха коляно, и признаваха Сина Божий за свой Изкупител и Освободител от смъртта и от веригите на пъкъла.

Ликовете им сияеха и излъчването на присъствието Господне почиваше над тях, и те пееха хвалебствия за святото Му име"[8].

Усещането ми на тяхната радост иде от действието ми според моето свидетелство, че Господното обещание за вечен живот е реално. Това свидетелство бе укрепено от избора ми да действам според него, както Спасителят е обещал, че ще бъде.

Той ни учи също, че освен да изберем да бъдем покорни, ние трябва да искаме в молитва свидетелство за истината. Господ ни учи за това в Своята заповед да се молим относно Книгата на Мормон. Той казва чрез Своя пророк Мороний:

"Ето, аз бих ви увещавал, че когато четете тези неща, ако е мъдрост Божия да ги прочетете, да си спомните колко милостив е бил Господ към чедата човешки от сътворението на Адам чак до времето, когато ще получите тези неща и ще размислите върху тях в сърцата си.

"И когато получите тези неща, аз бих ви увещавал да попитате Бога Вечния Отец в името на Христа дали тези неща са истинни; и ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух.

И чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете истината за всичко"[9].

Надявам се, че всички вие сами за себе си сте получили доказателство за валидността на това обещание или ще го сторите скоро. Отговорът може да не дойде в единично и силно духовно изживяване. За мен той първоначално дойде тихо. Но всеки път, когато четях Книгата на Мормон и се молех за нея, идваше с все по-голяма сила.

Не разчитах на това какво е ставало преди. За да опазя своето живо свидетелство за Книгата на Мормон, често прилагах на практика обещанието на Мороний. Аз не приемам тази благословия да имам свидетелство за неизменна вечна даденост.

Свидетелството изисква подхранване чрез изпълнена с вяра молитва, жажда за словото Божие от Писанията и подчинение на истината, която сме получили. Пренебрегването на молитвата крие опасности. Опасно за нашето свидетелство е небрежното изучаване и четене на Писанията. Това са необходимите хранителни елементи за нашето свидетелство.

Спомняте си предупреждението на Алма:

"Но ако пренебрегнете дървото и не мислите повече за подхранването му, то няма да хване корен; и когато жаркото слънце дойде и го изгори, тъй като няма корен, то ще повехне и вие ще го изкорените и изхвърлите.

Сега, това не е защото семето не е добро, нито пък защото плодът му няма да бъде желателен; но е, понеже земята ви е безплодна и вие не подхранвате дървото, затова вие няма да берете от плода му"[10].

Угощаването с Божието слово, искрената молитва и подчинението на Господните заповеди трябва да се прилагат постоянно и продължително, за да може вашето свидетелство да расте и да се развива. Всички ние понякога се сблъскваме с обстоятелства извън нашия контрол, които прекъсват установените ни навици в изучаването на Писанията. Може да има периоди от време, когато по някаква причина предпочитаме да не се молим. Може да има заповеди, които решаваме временно да пренебрегнем.

Но желанието ви за живо свидетелство няма да бъде удовлетворено, ако забравите предупреждението и обещанието на Алма:

"И тъй, ако не подхранвате словото, очаквайки с око на вяра плода му, вие никога няма да можете да откъснете от плода на живота.

Но ако вие подхранвате словото, да, подхранвате го, когато започне да расте, чрез вярата ви с голямо усърдие и с търпение, очаквайки плода му, то ще се прихване; и ето, то ще бъде едно дърво, прорастващо към вечния живот.

И поради усърдието ви, и вярата ви, и голямото ви търпение към словото в подхранването му, тъй че то да може да хване корен у вас, ето, вие веднага ще можете да откъснете от плода му, който е най-скъпоценния и който е по-сладък от всичко, що е сладко, и по-бял от всичко, що е бяло, да, и по-чист от всичко, що е чисто; и вие ще се угощавате с този плод тъкмо докато се наситите, та да не гладувате, нито ще жадувате.

Тогава, … вие ще пожънете наградите за вярата и усърдието си, търпението и дълготърпението си, докато сте очаквали дървото да ви принесе плод"[11].

Думите на този стих от Писанията, "очаквайки плода му", ръководят мъдрото поучение, което получихте тази вечер. Ето защо очите ви са обърнати към един утрешен ден в стаята за запечатване на храма. Затова тази вечер ви се помага да си представите нагледно изглеждащата безкрайна верига от светлина, отразяваща се в поставените едно срещу друго огледала в стаята за запечатване, където можете да сключите брак в Божия храм.

Ако можете да гледате напред в очакване на този ден, с достатъчно желание, родено от свидетелство, вие ще бъдете укрепени да устоявате на изкушенията на света. Всеки път когато изберете да се опитвате да живеете повече като Спасителя, вашето свидетелство ще укрепва. В един момент ще усетите знание вътре в себе си, че Той е светлината на света.

Ще усещате как светлината в живота ви расте. Това няма да дойде без усилие. А ще дойде докато вашето свидетелство расте и вие сте избрали да го подхранвате. Ето сигурното обещание от Учение и Завети: "Това, което е от Бога, е светлина; и този, който приема светлината и постоянства в Бога, приема повече светлина; и тази светлина става все по-ярка и по-ярка до съвършения ден"[12].

Като споделяте свидетелството си с околните, вие ще бъдете светлината на света. Вие ще отразявате за другите светлината Христова във вашия живот. Господ ще намери начини тази светлина да докосне хората, които обичате. И чрез съчетаните вяра и свидетелство на Неговите дъщери Бог ще докосне със Своята светлина живота на милиони хора в Неговото царство и по цял свят.

Във вашето свидетелство и вашите избори е надеждата на Църквата и на поколенията, които ще следват вашия пример и ще приемат Господната покана: "Дойди и Ме следвай". Господ ви познава и обича.

Оставям ви моята любов и моето свидетелство. Вие сте дъщери на един любящ и жив Отец в Небесата. Знам, че Неговият възкресен Син, Исус Христос, е Спасителя и светлината на света. Свидетелствам, че Светият Дух тази вечер ви е изпратил послания, потвърждаващи истината в сърцата ви. Президент Томас С. Монсън е живият Божий пророк днес. За това свидетелствам в святото име на Исус Христос, амин. ■

Санта Катерина, Ямайка

БЕЛЕЖКИ

1. Лука 18:22.
2. Бригъм Йънг, в *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869–1969,* 1969 г., стр. 8.
3. Джозеф Фийлдинг Смит, *Answers to Gospel Questions,* избр. Joseph Fielding Smith Jr., 5 т. (1957–66), 3:31.
4. Вж. Алма 32:27.
5. Иоана 7:17.
6. Вж. Учение и Завети 14:7.
7. Вж. Малахия 4:5–6; Джозеф Смит–History 1:38–39.
8. Учение и Завети 138:23–24.
9. Мороний 10:3–5.
10. Алма 32:38–39.
11. Алма 32:40–43.
12. Учение и Завети 50:24.

Указател на материалите от конференцията

Следва списък с избрани изживявания от речи на общата конференция за ползване при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Номерът се отнася до първата страница на речта.

ГОВОРИТЕЛ	МАТЕРИАЛ
Джийн А. Стивънз	(10) Деца дават пример, като плащат десятък. Лийъм слуша гласа на баща си по време на медицинска процедура.
Старейшина Уолтър Ф. Гонзалес	(13) Репортер се чуди дали доброто отношение към съпругите е истина или измислица.
Старейшина Кент Ф. Ричардз	(15) Малко момиче вижда ангели около децата в болница.
Старейшина Куентин Л. Кук	(18) Съдържанието на чантичка отразява животът според Евангелието на една млада жена. Сестра в Тонга предлага как да помага на млади мъже.
Президент Хенри Б. Айринг	(22) Общността служи след разкъсване на язовирната стена "Тетън Дам".
Президент Бойд К. Пакър	(30) Президент на кол съветва мъж да "остави тази работа" след смъртта на жена му.
Старейшина Далин Х. Оукс	(42) Капитан Рей Кокс не спи заради безопасността на войниците си. Арън Ралстън събира кураж, за да спаси живота си.
Старейшина М. Ръсел Балард	(46) Златотърсач се научава да цени люспите злато.
Старейшина Нийл Л. Андерсън	(49) Сидни Гоинг избира да отиде на мисия вместо да играе ръгби.
Старейшина Лари М. Гибсън	(55) Президент на кворум на дяконите научава задълженията си.
Президент Дитер Ф. Ухтдорф	(58) Мъж не знае какви привилегии са включени в увеселително пътуване с кораб.
Президент Хенри Б. Айринг	(62) Кворум търси член, загубен в гората. Хенри Б. Айринг посещава верен висш свещеник.
Президент Томас С. Монсън	(66) Томас С. Монсън кани двойка да бъдат свидетели на запечатване.
Старейшина Пол В. Джонсън	(78) Млада жена е обърната във вярата по време на дълга болест.
Епископ Х. Дейвид Бъртън	(81) Робърт Тейлър Бъртън помага в спасяването на керван ръчни колички.
Силвия Е. Олред	(84) Посещаваща учителка служи на млада майка.
Президент Томас С. Монсън	(90) Бразилски светии пропътуват дълги разстояния от Манауш до храма. Семейството на Моу Там прави жертви, за да отиде до храма. Томас С. Монсън участва в първа копка на храма Рим Италия.
Старейшина Ричард Г. Скот	(94) Ричард Г. Скот увещан да играе с децата вместо да поправя пералнята. Джанийн Скот събира любовни бележки. Ричард Г. Скот се грижи за малкия си син със сърдечен проблем.
Старейшина Д. Тод Кристоферсън	(97) Хю Б. Браун кастри храст от касис и после в преносен смисъл "кастри" себе си.
Старейшина Карл Б. Прат	(101) Сем. Уетън плаща десятък и получава благословии.
Старейшина Ч. Скот Гроу	(108) Братът на Ч. Скот Гроу прави лоши избори, но после се покайва.
Ан М. Диб	(115) Кристи дава пример и Джен си го спомня, когато търси истината.
Мери Н. Кук	(118) Дете вижда изображение на Исус в училищно шкафче. Млада жена избира да не гледа съмнителен филм.
Илейн Ш. Долтън	(121) Млади жени вървят пеш от Дрейпър, Юта, до храма Солт Лейк.

Да превърнем конференцията в част от нашия живот

Обмислете да използвате някои от тези дейности и въпроси като отправна точка за семейно обсъждане или лично размишление, докато превръщате ученията на общата конференция в част от живота си.

Можете да намерите всички речи от конференцията онлайн на conference.lds.org.

Забележка: Номерата на страниците, изредени по-долу, посочват първата страница на спомената реч.

За деца

• Президент Томас С. Монсън обявява, че Църквата ще строи 3 нови храма, което ще доведе общия брой на действащите, строящите се храмове и тези, които са обявени, до 160. Погледнете картата и намерете Мериdиън, Айдахо, САЩ; Форт Колинз, Колорадо, САЩ; Уинипег, Манитоба, Канада; и най-близкия до дома ви храм. Прочетете или преразкажете някои от разказите на президент Монсън за верни членове, които правили големи жертви, за да посетят храма (стр. 90). Поставете си за цел да посетите храма колкото можете по-скоро или обсъдете начини да останете достойни да влезете в храма.

• Когато Адам и Ева живели на земята, един от начините, по които те се покланяли на Небесния Отец, било като принасяли животни в жертва. Старейшина Л. Том Пери учи, че Спасителят въвел причастието за своите ученици в Господния ден като нова форма на поклонение. Ние продължаваме да се покланяме, като в Господния ден вземаме от причастието. Преговорете семейно речта на старейшина Пери (стр. 6), за да научите за подходящото неделно облекло и други начини да почитаме причастието и Господния ден.

• Старейшина Д. Тод Кристоферсън учи, че Исус Христос ни заповядва, че трябва да се стремим да бъдем като Него и като нашия Небесен Отец (стр. 97). Понякога нашият Небесен Отец "наказва" Своите деца, за да ни помогне да станем по-подобни Нему. Обсъдете какво значи да наказваш. Прочетете или преразкажете разказа за прекомерно порасналия храст касис. Говорете как да имаме спънка или провал може всъщност да ни помогне да израснем по-силни и да бъдем по-плодотворни.

Любляна, Словения

Коатцакоалкос, Мексико

• Старейшина Ричард Дж. Мейнз учи, че семействата могат да бъдат като въже (стр. 37). Едно въже има много нишки, които поотделно са слаби, но са здрави, когато бъдат сплетени заедно. По подобен начин когато всички членове на едно семейство вършат правилното и си помагат един на друг, всеки в семейството е укрепен и може да върши повече, отколкото когато е сам. Дайте на всеки член на семейството ви парче въже или прежда. Говорете за начините, по които всеки член на семейството служи и укрепва останалите. После покажете колко здрави са парчетата въже или прежда заедно.

За младежи

• Дали вашият клас или кворум е толкова единен, колкото е възможно? След като преговорите речта на президент Хенри Б. Айрин за единството (стр. 62), направете списък на нещата, които може да вършите, за да бъдете по-сплотени заедно.

• Старейшина Ръсел М. Нелсън говори за "подхода за отваряне на менюто" към подчинението (стр. 34). Обсъдете с вашето семейство, клас или кворум какво значи това и защо такъв подход не работи.

• Старейшина М. Ръсел Балард описва чистата любов Христова като активна любов (стр. 46), която се проявява в прости постъпки на доброта и служба. Планирайте с класа и кворума си как да покажете любов към някой човек във вашия район, клон или общност и после осъществете плана си.

• Старейшина Куентин Л. Кук разказва за една чантичка, намерена след младежка вечеринка (стр. 18). Намереното вътре от ръководителите говорело много за младата жена, на която била чантичката. Какво казва за вас съдържанието на чантичка, портмоне или ученическа чатна и какво може да поискате да промените в нещата, които държите близо до себе си?

• Старейшина Лин Г. Робинз говори за това да станем по-подобни на Спасителя (стр. 103). Помислете какво означава да *бъдем* подобни на Христос, вместо просто да *правим* онова, което Той иска. После помислете за промените, които можете да направите в живота си, за да станете по-подобни на Спасителя.

За възрастни

• Президент Дитер Ф. Ухтдорф (стр. 58) споделя разказ за един човек, който не се възползвал от привилегиите, които имал, и пропуснал многото възможности и хубава храна, предлагани по време на увеселително пътуване с кораб, защото не осъзнал, че всички тези неща били включени в цената на неговия билет. Обсъдете с членовете на семейството, които са носители на свещеничеството, начини, по които те могат да живеят според "всички привилегии, когато става дума за свещената власт, дарове и благословии, които са (техни) възможности и права като носители на Божието свещеничество".

• Президент Бойд К. Пакър учи относно силата на прошката (стр. 30). Има ли хора, на които трябва да простите, има ли тревожни преживявания, които ви призовават, "остави тази работа"? Търсете Господната помощ, за да намерите мир и силата да простите.

• Старейшина Ричард Г. Скот разказва как той и съпругата му Джанийн изразявали привързаността си, като си пишели бележки един на друг (стр. 94). Обмислете да напишете бележка колко много обичате и цените брачния си партньор. Поставете бележката така, че да бъде намерена.

• Старейшина Дейвид А. Беднар цитира преживяване на президент Джозеф Ф. Смит с придобиване на свидетелство (стр. 87). Преговорете този разказ и помислете кои преживявания са повлияли на свидетелството ви. ■

Общи президентства на помощните организации

ОБЩЕСТВО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

Силвия Е. Олред
Първи съветник

Джули Б. Бек.
Президент

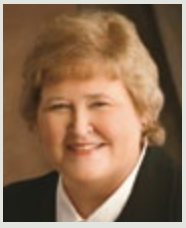
Барбара Томпсън
Втори съветник

МЛАДИ ЖЕНИ

Мери Н. Кук
Първи съветник

Илейн Ш. Долтън
Президент

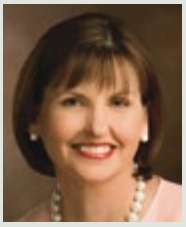
Ан М. Диб
Втори съветник

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

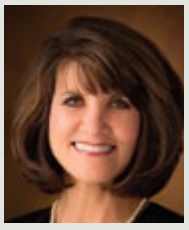
Джийн А. Стивънз
Първи съветник

Розмари М. Уикзъм
Президент

Шерил А. Есплин
Втори съветник

МЛАДИ МЪЖЕ

Лари М. Гибсън
Първи съветник

Дейвид Л. Бек
Президент

Адриан Очоа
Втори съветник

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

Дейвид М. Маконки
Първи съветник

Ръсел Т. Осгъторп
Президент

Матю О. Ричардсън
Втори съветник

Учения за нашето време

Уроците на Мелхиседековото свещеничество и на Обществото за взаимопомощ в четвъртата неделя на месеца ще бъдат посветени на "Учения за нашето време". Всеки урок може да бъде подготвен от една или няколко речи, изнесени по време на най-последните общи конференции. Президентите на кол и окръг могат да изберат коя реч да бъде използвана или могат да възложат тази отговорност на епископите или президентите на клон. Ръководителите следва да наблегнат на важността братята от Мелхиседековото свещеничество и сестрите от Обществото за взаимопомощ да изучават едни и същи речи в едни и същи недели.

Членовете, посещаващи уроците в четвъртите недели, се насърчават да изучават и носят в клас най-последните издания на списанията с общата конференция.

Предложения за подготовка на урок от речи

Молете се Светият Дух да бъде с вас, като изучавате и преподавате речта/речите. Може да бъдете изкушени да готвите урока с помощта на други материали, но речите от конференцията са одобрената програма. Задачата ви е да помагате на другите да учат и да живеят според Евангелието, както учи най-последната обща конференция на Църквата.

Прегледайте речта/речите, търсейки принципи и учения, които задоволяват потребностите на членовете на класа. Търсете също разкази, отпратки към Писанията и изявления от речта/речите, които ще ви помогнат да преподавате тези истини.

Направете схема как искате да преподадете принципите и ученията. Схемата ви следва да включи въпроси, които помагат членовете на класа да:

- търсят принципите и ученията в речта/речите.
- мислят за значението им.
- споделят разбиране, идеи, изживявания и свидетелства.
- прилагат тези принципи и учения в живота си. ■

МЕСЕЦИ	МАТЕРИАЛИ ЗА УРОКА В ЧЕТВЪРТАТА НЕДЕЛЯ
Май 2011 г.–Октомври 2011 г.	Речи, публикувани в *Лиахона* от май 2011 г.*
Ноември 2011 г.–Април 2012 г.	Речи, публикувани в *Лиахона* от ноември 2011 г.*

** Тези речи са на разположение (на много езици) на conference.lds.org.*

Ръководители на Църквата честват Благосъстоянието, обявяват храмове

Над 100 000 души посетиха петте сесии на 181-та годишна обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни в Центъра за конференции в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ, докато милиони други гледаха или слушаха телевизионни, радио, сателитни или Интернет предавания.

Членове по цял свят участваха в конференцията на 93 езика. Аудио, видео и текст на излъчванията вече са онлайн на много езици на conference.lds.org и ще бъдат разпространени също на DVD и CD.

Президент Томас С. Монсън откри конференцията, като обяви местоположението на три нови храма – Форт Колинз, Колорадо, САЩ; Меридиън, Айдахо, САЩ; и Уинипег, Манитоба, Канада – което ще направи броя на храмовете, обявени или в строеж, 26.

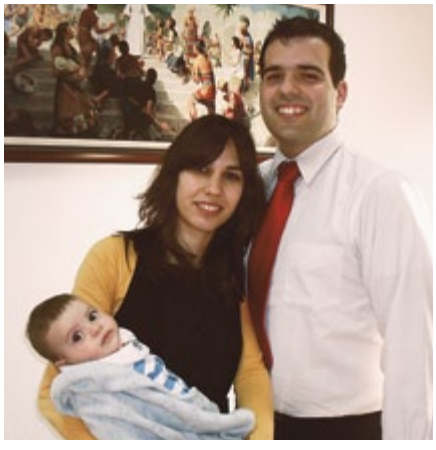

Горе: Млад мъж бере грозде в стопанисваното от Църквата лозе Мадейра, Калифорния, САЩ, където се произвежда грозде за църковната система по благосъстоянието. По-долу вляво: Семейство присъства на сателитното излъчване на общата конференция в Коимбра, Португалия.

Президент Монсън също така наблегна на важността на мисионерската работа, казвайки, "Мисионерската работа е кръвта в жилите на царството". В момента по света служат около 52 000 мисионери, разпределени в 340 мисии.

В събота следобед бяха подкрепени 10 нови висши ръководители и 41 нови областни седемдесетници, а 34 областни седемдесетници бяха освободени. Освен това старейшина Дон Р. Кларк от втория кворум на Седемдесетте бе призован да служи в Първия кворум на Седемдесетте. Статистическият отчет за 2010 г. показа, че сега членовете на Църквата са над 14 милиона.

Някои от речите, произнесени през двата дни на конференцията, бяха посветени на темата за благосъстоянието и уникалната църковната програма по благосъстоянието, която през 2011 г. отбелязва своята 75-годишнина.

В събота президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото Президентство, обяви, че за да отбележат 75-годишнината на програмата по благосъстоянието, членовете по цял свят са поканени да участват в един ден на дейност за служене. Денят на служба ще се проведе на равнище район или кол през годината. Местните ръководители следва да уточнят детайлите на всеки проект, а членовете се насърчават да канят и други хора да участват, ако това е уместно.

Президент Монсън закри конференцията със своето великденско свидетелство за Христос: "В последния момент (Исус Христос) можел да се откаже. Но не го направил. Той слязъл по-ниско от всички неща, за да може да спаси всички неща. Правейки това, Той ни дал живот отвъд това смъртно съществуване". ■

Старейшина Жозе Л. Алонсо

от Седемдесетте

Още преди да се присъедини към Църквата, Жозе Луис Алонсо Трехо имал свидетелство за силата на молитвата. "Когато бях на 11 години", казва той, "за малко не умрях. Докторите се бяха отказали от мен – чух ги как си говореха. И тъй, аз се молех и молех на Господ, и Той ме изцели.

Когато по-късно чух разказа за Джозеф Смит и научих как едно едва 14-годишно момче говорило с Бог, знаех, че това е истина. Знаех, че Бог може да отговаря на молитвите ни, че Той ни познава.

Същото чувство на утеха ръководело старейшина Алонсо, докато изучавал Книгата на Мормон. "Благодарение на молитвата и на тази книга аз знаех със сигурност, че Исус е Христос", казва той.

Старейшина Алонсо е роден в Мексико Сити, Мексико, през ноември 1958 г. в семейството на Луис и Луз Алонсо. Като юноша се премества в град Куаутла, Мексико, където се присъединява към Църквата. Посещенията в Обществото за взаимно усъвършенстване -ОВУ, му позволяват да общува със силни млади хора, които го приобщават и му дават втори дом. Именно докато посещава ОВУ, той среща Ребека Салазар, жената, която по-късно ще му стане съпруга.

Когато старейшина Алонсо навършва 19 г., той отслужва пълновременна мисия в мисия Мексико Ермозильо. След завършването ѝ той и Ребека на 24 февруари 1981 г. сключват брак в храма Меса Аризона. Те са родители на 2 деца.

Освен че служи като директор на институт за образователната система на Църквата, старейшина Алонсо има медицинска степен по педиатрия и е работил хирург и хомеопат. Кариерата му демонстрира дълго таеното желание да служи и благославя околните – точно както Господ го благословил, когато бил болен като дете. "Службата на другите изгражда единство и братство", казва той, "и приканва Господната сила в живота ни".

Преди да бъде призован в Първия кворум на Седемдесетте, старейшина Алонсо служи като епископ, президент на колова мисия, президент на кол, съветник на президент на мисия, президент на мисия Мексико Тихуана и като областен седемдесетник. ■

Старейшина Йън С. Ардърн

от Седемдесетте

Винаги при телефонно обаждане или почукване на вратата първите думи на старейшина Йън Сидни Ардърн обикновено са, "Как мога да ви помогна?"

Роден в семейството на Хари и Глейдис Маквикар Уайлтшайър в Те Ароха, Нова Зеландия, през февруари 1954 г., старейшина Ардърн разказва, че често привидно дребните постъпки на служба са от най-голямо значение в живота на онзи, който служи, и на онзи, комуто служат. "Службата не винаги е удобна, но винаги благославя живота ви", казва старейшина Ардърн.

Старейшина и сестра Ардърн се срещат, докато посещават Църковния колеж на Нова Зеландия и сключват брак в храма Хамилтън Нова Зеландия на 17 януари 1976 г. Техните 4 деца израстват в дом, където любящата грижа един към друг и нуждата човек да разбере и живее според евангелските принципи са приоритети. "Благословия е да виждаш същите приоритети в домовете на нашите вече семейни деца", казва старейшина Ардърн.

Господ очаква много от Своите деца и осигурява начин тези очаквания да бъдат посрещнати. "Аз съм крайно благодарен на всички онези, които помогнаха семейството ни да следва Господ", казва старейшина Ардърн.

Да следват ученията на пророците у дома е било приоритет за сем. Ардърн. Всекидневното изучаване на Писанията се превърнало в навик, защото малките деца се грижели то да се провежда, та да могат да се редуват в поставянето на червения стикер в календара, с който отбелязвали, че четенето е проведено в този ден. "Добрите навици се формират чрез малки и прости средства", казва сестра Ардърн.

Преди да бъде призован в Първия кворум на Седемдесетте, старейшина Ардърн служи като мисионер във Франция и Белгия, колов президент на Младите мъже, висш съветник, епископ, съветник на президент на кол, президент на мисия Фиджи Сува и областен седемдесетник.

Старейшина Ардърн има бакалавърска и магистърска степени от университета на Уаикато, Нова Зеландия. Професионалната му кариера включва много постове в Образователната система на Църквата, включително учител, директор, координатор на семинара в Нова Зеландия, директор на Църковния колеж в Нова Зеландия и директор на Тихоокеанска област. ■

Старейшина Карл Б. Кук

от Седемдесетте

Като млад мисионер в Мисията за езиково обучение (предшественикът на Центъра за обучение на мисионери), докато се готвел да замине за Хамбург, Германия, Карл Бърт Кук се мъчел да научи немски. Докато се опитвал да схване основния речников запас, членовете от неговия окръг бързо преминавали към по-сложни понятия.

Обезсърчен от липсата си на напредък, старейшина Кук потърсил небесната помощ чрез свещеническа благословия и молитва. След една особено прочувствена молитва старейшина Кук си спомня, че получил конкретен отговор: Господ не го бил призовал да овладее немски, а да служи с цялото си сърце, разум и сила.

"Незабавно си помислих, "Това мога да го направя", казва старейшина Кук, неотдавна призован като член на Първия кворум на Седемдесетте. "Мога да служа с цялото си сърце, ум и сила. Изправих се и усетих някакво облекчение. Внезапно мерилото ми се промени – от това как се справят моите колеги и членове на окръга ми до това какво счита че правя Господ".

Макар старейшина Кук да казва, че след това преживяване естествено не почнал да учи по-бързо, не изпитвал предишните грижи, защото знаел, че върши онова, което Господ желае. Този урок, казва той, бил важен за всички последващи негови призования, включително епископ, съветник в президенство на кол, президент на кол, президент на мисия Нова Зеландия Оуклънд, областен седемдесетник и сегашното му призование.

Старейшина Кук има бакалавърска степен по бизнес маркетинг от Уебър Стейт Колидж и магистърска по бизнес администрация от държавния университет на Юта. Той се отдава на кариера в областта на недвижимите имоти.

Старейшина Кук е роден в Огдън, Юта, САЩ, през октомври 1957 г. в семейството на Рамона Кук Баркър и покойния Бърт Е. Кук. Той сключва брак с Линет Хансен на 14 декември 1979 г. в храма Огдън Юта. Те са родители на пет деца. ■

Старейшина ЛеГран Р. Къртис-мл.

от Седемдесетте

Старейшина ЛеГран Р. Къртис-младши знае, че "Господ изисква сърцето и драговолен ум" (У. и З. 64:34).

"Той обича да служи в Църквата и го прави, като работи здраво и с желание", казва съпругата му, Джейн Коуън Къртис, с която той сключва брак в храма Солт Лейк на 4 януари 1974 г. "Да служи е най-голямото му искане и желание".

Старейшина Къртис е роден през август 1952 г. в Огдън, Юта, САЩ, в семейството на ЛеГран Р. и Патриша Глейд Къртис. Неговият баща по-късно става член на втория кворум на Седемдесетте (1990–1995).

Преди да бъде призован в Първия кворум на Седемдесетте, старейшина Къртис-мл. служи като епископ на мисия Италия Север, висш съветник, президент на кол, президент на мисия Италия Падуа и като областен седемдесетник. Той служи като член на Първия кворум на Седемдесетте в област Юта Солт Лейк, когато е призован в Първия кворум.

Старейшина Къртис се дипломира със степен по икономика от университет "Бригъм Йънг", а в университета на Мичигън получава докторска степен по право. Призованието му го заварва да работи като адвокат и партньор в юридическа фирма. В допълнение към учението и работата старейшина Къртис и съпругата му са отгледали пет деца.

След като служи като областен седемдесетник от 2004 до 2011 г., старейшина Къртис казва, че е оценил възможността да работи с висшите ръководители. "Бях благословен да работя с някои изключителни ръководители в Църквата", казва той. "Да гледам и да се уча от тях бе огромна привилегия".

Сестра Къртис казва, че старейшина Къртис винаги е имал драговолни ръце и сърце. "Отношението му винаги е, "Ще го направя", казва тя.

Учение и Завети 64:34 завършва със следните думи: "драговолните и послушните ще ядат благото на земята Сион в тези последни дни". Брат и сестра Къртис казват, че те, децата и внуците им са били изключително благословени да служат на Господ. ■

Старейшина У. Кристофър Уодъл

от Седемдесетте

Неписън ръководен принцип в семейството на старейшина Уейн Кристофър Уодъл винаги е бил, "Уповавай на Господ".

"Като уповавате на Господ, не е нужно да се безпокоите относно дребни промени", казва за неочакваните завои и обрати в живота старейшина Уодъл. "Ние знаем, че Той има присърце нашите интереси по най-добрия за нас начин, и ще бъдем благословени".

Старейшина Уодъл е роден през юни 1959 г. в Манхатън Бийч, Калифорния, САЩ и е син на Уейн и Джоана Уодъл. Получава бакалавърска степен по история от държавния университет на Сан Диего, където играе и волейбол. Заема ред постове в една фирма за глобални инвестиционни услуги.

На 7 юни 1984 г. старейшина Уодъл сключва брак с Керъл Стансъл в храма Лос Анджелис Калифорния. Те имат четири деца. Единството е най-важното нещо в сем. Уодъл. Те отдават това единство на стремежа да следват Евангелието на Спасителя у дома. Семейните дейности също са важни – прекарване на времето заедно по плажовете недалеч от дома им и семейни посещения на спортни събития.

Преди да бъде призован в Първия кворум на Седемдесетте, старейшина Уодъл служи като пълновременен мисионер в Испания, епископ, висш съветник, съветник на президент на мисия, президент на кол, президент на мисия Барселона Испания и областен седемдесетник.

Старейшина Уодъл казва, че всяко следващо преживяване надгражда върху предишното и добавя към "съкровищницата от свидетелства", на която той разчита, за да посреща предизвикателствата в живота.

Като говори за подготовката за новото си призование, старейшина Уодъл говори за храма.

"Кое ни подготвя за това? Когато отиваме за пръв път в храма и сключваме завети, ние се вричаме с желание да вършим всичко, за което ни помоли Господ, дори ако това не е "удобно", казва той. "Да отидете в храма, да отслужите мисия, да сключите завети и после да виждате Неговата ръка и как Той ръководи делото – това е всичко, от което се нуждаете. Ние не вършим нищо изключително; просто спазваме заветите, които сме сключили като всеки друг човек". ■

Старейшина Казухико Ямашита

от Седемдесетте

От млад епископ във Фукуока, Япония, преди много години, старейшина Казухико Ямяшита се е учил от добрите примери и отношение на своите по-старши ръководители.

Скоро след като се оженва за съпругата си, сестра Тацуко Таширо, те се преместват от Токио във Фукуока, където старейшина Ямашита, тогава наближаващ 30-те години, е призован като епископ.

"Това бе трудно за мен и семейството ми", казва старейшина Ямашита. "Тогава имахме три малки деца и бяхме на ново място – но за мен това бе също и много поучително преживяване и моето свидетелство и вяра укрепнаха.

Разбира се, имал съм трудни моменти, защото семейството ми бе младо и нямах много опит като църковен ръководител отпреди", казва той. "По-старшите ми ръководители ми бяха добър пример и ми преподадоха много уроци чрез своето поведение и отношение".

Сестра Ямашита казва, че е гледала съпругът я да получава много призования и да става все по-добър баща и духовен ръководител чрез предизвикателствата на тези призования. С времето тя го видяла да се променя и да става по-добър и любящ баща и съпруг. Семейството се наслаждава на съвместно прекарано време, включително дълги пътувания всяка година.

Старейшина Ямашита, роден през септември 1953 г., е син на Кийоши и Садае Ямашита. Той израства в Токио, Япония, където през 1971 г. на международното изложение Експо 70 открива Църквата.

Старейшина Ямашита получава бакалавърска степен в университета Саитама и магистърска степен по спортни науки в университета Цукуба. Той учи също и философия на физическото образование в университет "Бригъм Йънг". Старейшина Ямашита е бил преподавател и професор в различни университети и служи в множество научни, обществени и спортни организации.

Старейшина Ямашита и съпругата му сключват брак на 29 март 1980 г., а са запечатани през декември 1980 г. след завършването на храма Токио Япония. Те имат шест деца.

Преди да бъде призован в Първия кворум на Седемдесетте, старейшина Ямашита служи като епископ, висш съветник, президент на колова мисия, президент на кол и областен седемдесетник. ■

Старейшина Рандъл К. Бенет

от Седемдесетте

Именно на върха на кариерата си като зъболекар Рандъл Кай Бенет и съпругата му Шели почувствали "ясно впечатление" да се подготвят да служат на мисия. Това означавало да продадат незабавно къщата си.

Причината за подтика не станала видима незабавно – продаването на дома им отнело три години, процес, който изисквал "много търпение" и налагал те да "покажат на Господ, че сме наистина отдадени", казва старейшина Бенет. "Продължихме да уповаваме на Господ и се опитахме да бъдем близо до Него чрез често посещаване на храма, всекидневно изучаване на Писанията, молитва, пост и служба на другите".

Скоро след като къщата им накрая била продадена, старейшина Бенет бил призован да служи в Центъра за обучение на мисионери в Прово, а после като президент на мисия Русия Самара.

"Беше чудесно – и много смиряващо, да знаем, че Господ мисли за нас и ни подготвя", казва старейшина Бенет. "Узнахме, че Господ знае мислите в умовете ни и чувствата в сърцата ни. Научихме се да вярваме, че Той по-добре от нас, че Той знае повече от нас, и също че Той ни обича".

Освен призованието като член на втория кворум на Седемдесетте и като президент на мисия старейшина Бенет е служил като президент и съветник в един от клоновете на Центъра за обучение на мисионери в Прово, член на висш съвет на кол, съветник в епископство, районен президент на Младите мъже, други призования, и като мисионер в мисии Франция Париж и Франция Тулуза.

Старейшина Бенет има докторска степен по дентална хирургия от университета на Албърта (Канада) и магистърска степен по ортодонтистика от университета Лома Линда, Южна Калифорния.

Старейшина Бенет е роден през юни 1955 г. в Магра, Албърта, Канада. Родителите му са Доналд Кай Бенет и Ан Дарлийн Лонг. Той сключва брак с Шели Даян Уочман на 23 април 1977 г. в храма Кардстън Албърта. Те са родители на четири деца. ■

Старейшина Дж. Девн Корниш

от Седемдесетте

Старейшина Дж. Девн Корниш знае, че всеки член и всяко призование в Църквата са важни.

"когато обмисляме призование в Църквата, е важно да помним, че няма значение къде седим в самолета – от значение е това, че сме в самолета", казва той. "Да бъдем част от делото е нещо от вечно значение. Какъв пост заемаме е твърде маловажно".

От първото си призование да служи в мисия Гватемала–Ел Салвадор до най-последното си във втория кворум на Седемдесетте старейшина Корниш всеотдайно изпълнява църковните си призования, включително районен президент на Младите мъже, президент на кворум на старейшините, изпълнителен секретар на район, ръководител на група висши свещеници, висш съветник, епископ, президент на кол, президент на мисия Сантяго Доминиканска република и областен седемдесетник.

Роден през април 1951 г. в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ, в семейството на Джордж и Наоми Корниш, старейшина Корниш израства в Юта, Джорджия и Вирджиния, САЩ, преди да се завърне в Юта, за да следва в колеж.

Докато живее в Прово, Юта, на дейност на несемейните пълнолетни младежи той среща Илейн Симънс. Те сключват брак в храма Манти Юта през април 1973 г.

Докато заедно със съпругата си отглеждат своите шест деца, старейшина Корниш служи в Медицинския корпус на армията на САЩ, получава бакалавърска и медицинска степени в университета "Джон Хопкинз" специализира педиатрия в "Харвард Медикъл Скуул" – "Бостън Чилдренз Хоспитъл".

Образованието и работата в Айдахо, Тексас, Калифорния и Джорджия, САЩ, карат семейството доста да се мести през годините, но където и да са, казват старейшина и сестра Корниш, те обичат да служат в Църквата.

"Делото по света се разраства и е голяма благословия да можеш да помагаш в службата на Господните чеда, където и да се намират те", казва старейшина Корниш.

Това призование в седемдесетте, "като всяко друго, ще бъде още една възможност да съм част от Господното дело", казва старейшина Корниш. "Благодарни сме за тази привилегия". ■

Старейшина О. Винсънт Халек

от Седемдесетте

От младини старейшина Ото Винсън Халек плащал десятък, постел и изучавал Писанията – и после срещнал мисионерите и бил кръстен.

Майката на старейшина Халек била член на Църквата, макар и неактивна от години. Баща му не бил член. При все това семейството плащало десятък, постело всяка седмица, четяло Библията всеки ден и давало от това, което имали, за нуждаещите се. Старейшина Халек иде от едно наследство на вяра.

Старейшина Халек е роден през януари 1949 г. в Американски Самоа. Родителите му, Ото и ДЗороти Халек, го пращат да учи в Калифорния, САЩ. На 17 г. той забелязва, че някои приятели в студентското самоуправление били различни от останалите. "Те ме поканиха в Обществото за взаимно усъвършенстване и останалото е история", казва старейшина Халек.

Старейшина Халек получава степен бакалавър по реклама и маркетинг от университета "Бригъм Йънг". Той притежава собствен бизнес в Американски Самоа и участва в благотворителна дейност. Старейшина Халек и съпругата му, Пеги Ан Камърън, сключват брак на 29 юни 1972 г. в храма Прово Юта. Те са родители на три деца.

В крайна сметка цялото семейство на старейшина Халек намира Евангелието. Старейшина Халек има привилегията да кръсти 80-годишния си баща и да види майка си да се връща към активност в Църквата след 50-годишен брак.

Преди да бъде призован във втория кворум на Седемдесетте, старейшина Халек служи като пълновременен мисионер в мисия Самоа Апия, епископ, висш съветник в кол, патриарх, президент на кол и, съвсем неотдавна, президент на мисия Самоа Апия.

Старейшина Халек вярва, че житейските му преживявания са го довели там, където е сега. "Поглеждам назад към живота си и мога да кажа, че мога да видя Господната ръка", казва той. "Благодарен съм и за мен е чест Господ да ни окаже такова доверие. Обичам Господ и се надявам да бъда добро оръдие. Знам, че Господ ще ми помогне". ■

Старейшина Лари Й. Уилсън

от Седемдесетте

Да балансира изискванията в работата, Църквата и семейните отговорности било предизвикателство за старейшина Лари Йънг Уилсън, но той се уверил, че членовете на семейството му знаят колко са важни те за него.

"Преживяването, което най-много спомогна за оформянето ми, бе да бъда съпруг и баща", казва старейшина Уилсън. "Рядко съм пропускал спортно, музикално или друго представяне на някое от децата ми. Четях им приказки за лека нощ и заедно се молехме преди да ги сложа в леглото вечер. Толкова е важно да си там".

Старейшина Уилсън знае добре изискванията, които се възлагат на човек с ръководна роля във всички области на живота. Той е роден през декември 1949 г. в Солт Лейк Сити, САЩ, в семейството на Джордж и Ида Уилсън и израства в Покатело, Айдахо, САЩ. Получава бакалавърска степен по английски език и американска литература в университета Харвард, а по-късно магистърска степен по бизнес администрация от "Станфорд Градюейт Скуул ъф Бизнес".

Старейшина Уилсън прекарва кариерата си като консултант и ръководител в здравеопазването. Макар изискванията на работата му да са големи, той се погрижва тя никога да не поглъща живота му.

"Трябва да издигнете граници около служебния си живот", казва той. "Иначе той ще погълне всичко останало. Практически казано, работата, Църквата и семейното време поред трябва да бъдат поставяни в режим на изчакване. Молете се за напътствие и ще знаете кое от тях да се ползва с предимство във всеки отделен ден".

Старейшина Уилсън служи усърдно като мисионер в Мисия Централна Бразилия, като епископ, президент на кол и областен седемдесетник, преди да бъде призован във втория кворум на Седемдесетте.

Да намери онзи важен баланс по време на цялата служба в живота си му помага съпругата му, Линда Макей Уилсън, с която сключва брак на 10 юли 1974 г. в храма Логан Юта. Сем. Уилсън са отгледали четири деца.

"Всеки път когато тръгвам за църковно събрание, тя ми казва, "Довиждане, скъпи. Върви да служиш на Господ", казва старейшина Уилсън. "Тя учи децата ни относно дълбокия смисъл на моята служба. Не след дълго те ще казват, "Довиждане, татко. Върви да служиш на Господ!" ■

Президентите Дейвид О. Макей, Хибър Дж. Грант и Дж. Рубен Кларк-мл. (от ляво надясно) от Първото Президенство посещават Уелфеър Скуеър през 1940 г.

Честване 75 години на благосъстоянието

от Хедър Ригли
Църковни списания

По време на 181-та годишна обща конференция на Църквата няколко обръщения бяха посветени на църковната програма по благосъстоянието, която сега чества 75-та си годишнина.

В деня на встъпването си в длъжност през 1936 г. президент Дейвид О. Макей, тогава съветник в Първото Президентство, потвърждава божественото вдъхновение, в което се корени църковната програма по благосъстоянието: "(Програмата по благосъстоянието) е установена чрез божествено откровение и по целия свят няма нищо друго, което може да се грижи за членовете си така ефикасно"[1].

Седемдесет и пет години минаха и заминаха. Икономически цикли следваха своя курс, завършваха и започваха отново. Светът стана свидетел на обществени и културни промени, а Църквата – на огромен растеж.

Но думите, казани за дадения чрез божествено вдъхновение църковен план по благосъстоянието в онзи ден на 1936 г. си остават все така верни, както и тогава.

Принципи на благосъстоянието

През 1929 г. САЩ преживяват огромни финансови загуби, когато фондовият пазарът се срива. Към 1932 г. безработицата в Юта достига 35,8 процента.

Макар Църквата да има установени принципи на благосъстоянието, включително система от хранилища и програми, които да помагат на членовете да си намерят работа, много членове се обръщат за държавна помощ.

"Струва ми се, че сред членовете има растящо предразположение да се опитат да получат нещо от правителството на Съединените щати, с малка вероятност и надежда то да бъде някога върнато обратно", коментира по това време президент Хибър Дж. Грант (1856–1945).[2]

Църковните ръководители желаят да помогнат на мизерстващите членове, без да насърчават леност и чувство, че имат право да получават нещо наготово. Целта е да се помогне на хората да си помогнат сами да станат независими.

През 1933 г. Първото Президентство обявява: "Нашите физически годни мъже не трябва, освен като последно средство, да изпадат в неловкото и неудобно положение да приемат нещо срещу нищо. … Ръководителите на Църквата, които разпределят помощите, трябва да изнамерят начини физическите годните членове на Църквата, изпаднали в нужда, да извършват някаква служба срещу помощта, която получават, един вид компенсация".[3]

С установените принципи и с вярата на светиите в действие отделните църковни единици, както и Църквата като цяло се заема да организира курсове по шев и консервиране, координирани работни проекти, придобиване на ферми, и да набляга върху праведния, пестелив и независим начин на живот.

Планът по благосъстояние на Църквата

С организирането на Обезпечителния план на Църквата (преименуван през 1938 г. в План на Църквата по благосъстоянието) на хората се дава възможност да работят според способностите си срещу помощта, която получават. Планът учи хората да се обърнат за помощ към себе си, а не към други източници.

"Основната ни цел е да установим… система, при която проклятието на безделието ще бъде премахнато, злото на това да получаваш наготово да бъде унищожено и сред нашите хора отново да се установи независимост, възход, пестеливост и самоуважение", заявява президент Грант на общата конференция през октомври 1936 г. "Трудът трябва отново да бъде въздигнат като ръководен принцип в живота на членовете на нашата Църква"[4].

С годините църковната система

Дали прави хляб (горе ляво), отглежда грозде (горе дясно) или предоставя помощ по някакъв начин, църковната програма по благосъстоянието цели да развие разчитане на собствените сили чрез вяра в Исус Христос.

по благосъстоянието включва много програми: Социални служби (сега Семейни служби на СПД), СПД Благотворителност, Хуманитарни служби и Спешна помощ при бедствия. Тези и други програми са благословили живота на стотици хиляди хора както в Църквата, така и извън нея.

Програмата става международна

Дори след края на Голямата депресия в навечерието на Втората световна война президент Дж. Рубен Кларк-мл., втори съветник в Първото Президентство, за щастие, препоръчва да се продължи програмата по благосъстоянието. През октомври 1945 г. президентът на САЩ Хари С. Труман се обажда на президента на Църквата Джордж Албърт Смит (1870–1951) да определи как и кога в опустошените от войната райони на Европа може да бъдат доставени различни припаси. За учудване на президент Труман църковните ръководители отговарят, че храната, облеклото и другите помощи вече са събрани и готови за товарене.

С времето Църквата разширява своите програми и средства по благосъстоянието, за да покрие повече области на нужда, включително и повече географски региони. През 70-те години Църквата разширява проектите и производството си по благосъстоянието в Мексико, Англия и Тихоокеанските острови. През следващото десетилетие Аржентина, Чили, Парагвай и Уругвай стават първите страни извън САЩ, където има църковни центрове по заетостта.

С формирането на Хуманитарните служби на Църквата през 1985 г. международните усилия на Църквата в областта на благосъстоянието се разрастват извънредно, като по цял свят се отделят облекло и други стоки за отклик на бедността и различни бедствия.

Днес увеличаването на броя членове на Църквата по света, особено в развиващите се страни, поставя нови предизвикателства, които програмата по благосъстоянието се нагажда да посрещне.

Един вдъхновен план за днес

Основните принципи на благосъстоянието – разчитане на собствените сили и усърдие, остават същите и днес, както и по времето, когато Господ заповядал на Адам, "С пот на лицето си ще ядеш хляб" (Битие 3:19).

По-късно Господ заявява, "И хранилището трябва да се поддържа от посвещенията на църквата; и вдовиците, и сираците ще бъдат обезпечавани, също и бедните" (У. и З. 83:6). После Той ни напомня, "Но нужно е това да бъде вършено по Мой собствен начин" (У. и З. 104:16).

Принципите на благосъстоянието са в ход в живота на членовете по света като всекидневен принцип в отделните домове.

"Силата на Църквата и реалните Господни хранилища е в домовете и сърцата на Неговите люде", казва старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли.[5]

Докато отделните хора развиват разчитане на собствените сили чрез вяра в Исус Христос, продължава да се изпълнява дългосрочната цел на програмата, както е определена от президент Кларк: "изграждане на характер у членовете на Църквата, дарители и получаващи, който да спаси всичко най-добро дълбоко вътре в тях и да накара скритото богатство на духа да разцъфти и даде плод, което в крайна сметка е мисията и целта, и причината за съществуването на тази Църква"[6]. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Дейвид О. Макей, в Henry D. Taylor, *The Church Welfare Plan,* непубликуван ръкопис, Солт Лейк Сити, 1984 г., стр. 26–27.
2. Хибър Дж. Грант, в Conference Report, окт. 1936 г., стр. 5.
3. В James R. Clark, избр., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* 6 т., (1965–75) 5:332–34.
4. Хибър Дж. Грант, в Conference Report, окт. 1936 г., стр. 5.
5. Robert D. Hales, "Welfare Principles to Guide Our Lives: An Eternal Plan for the Welfare of Men's Souls", *Ensign,* май 1986 г., стр. 28.
6. Дж. Рубен Кларк-мл., специално събрание на президентите на кол, 2 окт. 1936 г.

Вдъхновени слова за едно вдъхновено дело: какво казват говорителите относно благосъстоянието

По време на 181-та годишна обща конференция на Църквата няколко обръщения бяха посветени на църковната програма по благосъстоянието, която сега чества 75-та си годишнина.

Следват откъси от речи на говорителите, съсредоточени върху програмата по благосъстоянието и принципите, установени от Господ, за да помогне на Своите деца да си помогнат сами.

Президент Томас С. Монсън

"Заявявам, че програмата по благосъстоянието на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е вдъхновена от Бог Всемогъщи". (Вж. "Светият храм – маяк към света", стр. 90.)

Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото Президентство

"Големите материални нужди на децата на Небесния Отец отново са привлекли нашето внимание, както се е случвало преди и винаги ще се случва. Принципите в основата на църковната програма по благосъстоянието не са приложими само в един момент и на едно място. Те са приложими по всяко време и навсякъде".

"(Господ) ни е поканил и заповядал да участваме в Неговото дело на подпомагане на нуждаещите се. Ние сключваме завет да правим това във водите на кръщението и в светите Божии храмове. В неделя ние подновяваме завета, като вземаме от причастието". (Вж. "Възможности за вършене на добро", стр. 22.)

Епископ Х. Дейвид Бъртън, председателстващ епископ

"Пророческият план по благосъстоянието не е просто интересна бележка под линия в историята на Църквата. Принципите, на които той се основава, определят какви хора сме ние. Това е изразът на нашата същност като лични ученици на нашия Спасител и Пример Исус Христос.

"Това свято дело няма за цел само да помага и благославя онези, които страдат или са в нужда. Като синове и дъщери Божии, ние не можем да наследим пълната мяра на вечния живот, без да бъдем изцяло въвлечени в грижата един за друг, докато сме тук на земята. Това е щедрата и човеколюбива практика на жертва и отдаденост на другите, чрез който научаваме селестиалните принципи на жертвата и посвещаването".

"Това е святото дело, което Спасителят очаква от Своите ученици. Това е делото, което Той обичал, когато крачел по земята. Това е делото, което знам, че щяхме да Го заварим да върши, ако беше сред нас днес". (Вж. "Освещаващото дело по благосъстоянието", стр. 81.)

Силвия Е. Олред, първа съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

"Днес мъжете и жените в Църквата работят рамо до рамо, оказвайки помощ на нуждаещите се. … Когато любовта се превърне в ръководен принцип при нашата грижа за околните, службата ни към тях става в практическо приложение на Евангелието. Това е Евангелието в неговия най-прекрасен израз. Това е религия в най-чиста форма". (Вж. "Същността на ученичеството", стр. 84.) ■

Кредитният фонд за образование изпълнява пророческите обещания

от Натасия Гарет
Църковни списания

Преди десет години президент Гордън Б. Хинкли (1910–2008) очерта един проблем – невъзможността на много завърнали се мисионери и други достойни младежи в развиващите се области да избегнат бедността – и се погрижи за решение: Кредитният фонд за образование (КФО). Възобновяем фонд, създаден с дарения на членове и приятели на Църквата, КФО ще предоставя образователни заеми на млади хора с разчет те да се подготвят доходна работа в своите общности и да изплатят заемите, така че други хора да могат да получат същите възможности. Той казваше, че за успех Църквата ще разчита на доброволци и съществуващи църковни средства.

СНИМКА БРАЙЪН УИЛКОКС

Кредитният фонд за образование, който стартира преди 10 години, помогна на повече от 47 000 участници.

Осъществени чудеса

Когато на 31 март 2001 г. президент Хинкли се изправи пред амвона и изложи виждането си за Кредитния фонд за образование пред свещеничеството на Църквата, на мнозина бе ясно, че Господният пророк е получил напътствие.

Може да е изглеждало, че се задава възможност за провал, тъй като новоназначените ръководители на КФО побързват да започнат раздаването на кредити през есента на 2001 г., както указва президент Хинкли. Извън даденото чрез вдъхновение изложение на пророка няма съществуващ бизнес план, нито детайлно предложение. Програмата е организирана с ползване речта на президент Хинкли на конференцията като устав. В централата на Църквата рукват стотици молби за заеми, докато още се дават указания и се формира основната структура на програмата.

Но винаги са ставали чудеса. През първата година на програмата биват дарени милиони долари. Няколко души, чиято квалификация ги прави изключително подготвени за работата в КФО, незабавно са на разположение да служат като директори доброволци. Инфраструктурата, нужна за поддръжка на КФО в глобален мащаб, вече е създадена под формата на програмите на Института на Образователната система на Църквата и центровете по заетост и човешки ресурси. Всичко необходимо бързо си идва на мястото, осигурявайки програмата с това, което президент Хинкли през април 2002 г. докладва като "солидна основа."[1]

> "Поканата на президент Хинкли помага на хората, които спомагат на КФО, както и на онези, които (го ползват), за да се усъвършенстват и доближат до нашия Спасител".
> **–старейшина Джон К. Кармак**

Рекс Алън, в момента служещ като доброволец-директор "Обучение и комуникация на КФО, казва, "Преди много години Моисей прострял жезъла си над Червено море и водите се разделили. Президент Хинкли повтори същото, със същата тази вяра, когато разгърна пророческата си мантия над мрачното море на бедността и сложи началото на КФО".

"Това е чудо", многократно потвърждава президент Хинкли.

След 10 години обаче истинските чудеса може би тъкмо започват.

Осъществени обещания

При обявяването на КФО и в по-късни обръщения президент Хинкли обещава, че от КФО ще произтекат няколко благословии. Всяко от тях се осъществява с растяща сила, докато все повече участници се дипломират чрез КФО и изплащат своите заеми.

Възможност и работа

"(Участниците) ще могат да получат добро образование, което ще ги измъкне от тресавището на бедността", казва президент Хинкли.[2]

Към февруари 2011 г. почти 90 процента от онези, които са потърсили работа след завършване на ученето си, са намерили такава. Около 78 процента от тях казват, че сегашното им работно място представлява нещо по-добро в

сравнение с онова, което са имали преди обучението си. Средният доход след обучението за участниците в КФО е три до четири пъти по-висок, отколкото преди, което е значително подобрение на икономическото положение.

Семейство и общност

"Те ще сключват бракове и ще продължават напред, притежавайки умения, които ще ги направят способни да печелят добре и да заемат свое място в обществото, в което да могат да направят съществен принос", заявява президент Хинкли[3]. В момента точно малко над една трета от текущите участници в КФО са семейни.

Старейшина Джон К. Кармак, изпълнителен директор на КФО, казва: "Един от най-окуражаващите резултати на КФО досега е да виждаме, че младите хора получават повече надежда. Тази надежда им дава смелост да сключат брак и да продължат напред в живота си".

Като го правят, техните растящи семейства гледат напред към по-светло бъдеще.

Църквата и ръководителите

"Като верни членове на Църквата те ще плащат своя десятък и дарения и Църквата в областите, където те живеят, ще бъде далеч по-силна благодарение на присъствието им" казва президент Хинкли.[4]

В някои области, където КФО е действал от няколко години, от 10 до 15 процента от ръководителите на Църквата в момента са участници в КФО.

"Участниците насърчават други млади хора да използват заемите от КФО и да се измъкнат от бедността", казва Рекс Алън. "Десет години по-късно виждаме кръгът на надеждата да се разширява, като онези, които са били благословени, споделят благословиите с други хора".

Последиците в живота на мнозина

"(КФО) ще стане благословия за всички онези, чиито живот докосне – младите мъже и жени, техните бъдещи семейства, Църквата, която ще бъде благословена с тяхното силно местно ръководство", обещава президент Хинкли[5].

От есента на 2001 г. досега в КФО са участвали над 47 000 души. Това не включва далечните роднини, издържани и вдъхновявани от членове на семейството, участвали в КФО, нито районите и клоновете, облагодетелствани от членове, които имат по-големи възможности да служат и дават своя принос, нито местните икономики, които се нуждаят от способни работници, за да растат.

"Представете си въздействието, като си помислите колко души са обхванати", казва брат Алън. "То се простира и до онези, които правят дарение за КФО – дарителите, семействата им, техните райони и клонове – всички те са благословени от приноса си".

"Почти за всички светии от последните дни е възможно редовно да даряват по нещо за този фонд и за други достойни начинания", казва старейшина Кармак. "Поканата на президент Хинкли помага на хората, които спомагат на КФО, както и на онези, които (го ползват), за да се усъвършенстват и доближат до нашия Спасител".

Продължаващ растеж

Пророческото виждане на президент Хинкли относно Кредитния фонд за образование бе осъществено, като влиянието на тази вдъхновена програма продължава да се разширява по света и ще продължава да се осъществява в още по-голям брой, като даренията продължават, а заемите се връщат, което позволява на нови участници да се усъвършенстват и подобряват положението си.

За да научите повече за Кредитния фонд за образование, моля посетете pef.lds.org. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Гордън Б. Хинкли, "Църквата напредва", *Лиахона,* юли 2002 г., стр. 4 .
2. Гордън Б. Хинкли, *Лиахона,* юли 2002 г., стр. 4 .
3. Гордън Б. Хинкли, *Лиахона,* юли 2002 г., стр. 4 .
4. Гордън Б. Хинкли, "Кредитният фонд за образование", *Лиахона,* юли 2001 г., стр. 62.
5. Гордън Б. Хинкли, "Кредитният фонд за образование", *Лиахона,* юли 2001 г., стр. 62.

Покана за участници в проучвания

Ако някога сте имали желание да повлияете на *Лиахона* или *Ensign* и милионите им читатели, това е вашият шанс. Списанията търсят членове по цял свят, които желаят да предоставят обратна връзка и да участват в няколко прости проучвания онлайн всяка година. Ако желаете да участвате, изпратете е-мейл на liahona@ldschurch.org или ensign@ldschurch.org напишете "Magazine Evaluation" в полето "относно". Доброволците трябва да имат достъп до Интернет и да умеят на кореспондират на английски, испански или португалски. Вашите мнения ще помогнат на списанията да откликнат по-добре на нуждите на своите читатели по света. ■

© IRI

400-годишната версия на крал Джеймс на Светата Библия продължава да упражнява влияние върху членовете на Църквата днес.

400-та годишнина на Библията се отбелязва най-добре с повече учение, предлагат слова на апостол

"Това, че имаме Библията днес, не е в резултат на случайност или съвпадение", казва старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли[1]. Той обяснява, че Библията съществува благодарение на покорството на праведни хора, които следвали подтиците да записват светите преживявания и учения, както и на вярата и куража на други, включително преводачи, които покъсно направили големи жертви да "защитават и опазват" Библията.

На 2 май 2011 г. се навършват 400 г. от първото издание на версията на крал Джеймс на Библията. По цял свят хората вече отбелязват това събитие със симпозиуми, чествания, концерти, състезания за най-добра реч и други. Членове на Кворума на дванадесетте апостоли предлагат друг начин за отбелязване на събитието: като развиваме любов към Библията, докато изучаваме живота и служението на нашия Спасител и словата на древните апостоли и пророци.

"Колко благодарни трябва да бъдем за светата Библия", казва старейшина Балард. "Обичам Библията, нейните учения, нейните уроци и нейния дух. … Обичам перспективата и мира, които идват от четене на Библията"[2].

Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли се съгласява: "Ние обичаме и почитаме Библията", казва той. "Тя винаги е определяна като първа поред в канона, нашите "стандартни произведения"[3]. Той ни напомня, че Възстановяването настъпило, защото Джозеф Смит изучавал Библията и упражнил вяра в обещанието от Яковово 1:5, че Бог ще отговори на молитвите ни.

Припомняйки събитията, които открили пътя за Възстановяването, старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли говори с благодарност за всички, които са направили възможни преводът и публикуването на Библията. Благодарение на техния труд версията на крал Джеймс на Библията била на разположение на всеки да я чете – и понеже била на разположение на Джозеф Смит, истинската Църква била възстановена на земята. "Има ли нещо чудно в това, че версията на крал Джеймз е одобрената английска Библия на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни днес?", пита старейшина Хейлз.[4]

"Винаги трябва да помним безбройните мъченици, които знаели за нейната сила и дали живота си, за да можем ние да намерим в думите ѝ пътеката към вечно щастие и мир в царството на нашия Небесния Отец", казва старейшина Балард[5].

Президент Бойд К. Пакър, президент на Кворума на дванадесетте апостоли, споделя как видял една столетна семейна Библия и намерил на заглавната страница цитат, гласящ, "Най-доброто издание на Библията е тя да бъде отпечатана в сърцето на читателя"[6]. Той продължава със следния стих: "Вие сте нашето писмо, написано в сърцата ни, узнавано и прочитано от всичките човеци" (2 Коринтяните 3:2).

Като познаваме и обичаме Библията и съпътстващите я текстове от Писанията, ние можем да покажем своята признателност и да се радваме на благословиите на възстановеното Евангелие.

"Помислете колко голяма е нашата благословия да имаме светата Библия и около 900 допълнителни страници с Писания", казва старейшина Д. Тод Кристоферсън. "Нека да можем постоянно да се угощаваме със словата на Христа, които ще ни казват всичко това, което трябва да правим".[7] ■

БЕЛЕЖКИ

1. М. Ръсел Балард, "Чудото на светата Библия", *Лиахона,* май 2007 г., стр. 80.
2. М. Ръсел Балард, *Лиахона,* май 2007 г., стр. 81.
3. Джефри Р. Холанд, "Словата Ми… никога не престават", *Лиахона,* май 2008 г., стр. 92.
4. Робърт Д. Хейлз, "Подготовка за Възстановяването и Второто пришествие: "Ръката ми ще бъде над теб", *Лиахона,* ноем. 2005 г., стр. 90.
5. М. Ръсел Балард, *Лиахона,* май 2007 г., стр. 80.
6. Бойд К. Пакър, "The Book of Mormon: Another Testament of Jesus Christ", *Liahona,* ян. 2002 г., стр. 73 .
7. Д. Тод Кристоферсън, "Благословията да имаме Писанията", *Лиахона,* май 2010 г., стр. 35.

Архитектурно изпълнение в храма Рим Италия

“Всеки храм е дом Божий, изпълнявайки същите функции, осигурявайки еднакви благословии и обреди”, каза президент Томас С. Монсън по време на неделната сутрешна сесия. “Но по един уникален начин храмът в Рим се строи на едно от най-историческите места по света, град, в който древните апостоли Петър и Павел проповядвали Евангелието на Христос… В един бъдещ ден верните в този “Вечен град” ще получават обреди от вечно естество е един свят Божий дом”.

“… позволете ми да споделя с вас любовта ми към Спасителя и Неговата единителна жертва за всички нас. … Вярвам, че никой от нас не може да си представи цялостното значение на онова, което Исус стори за нас в Гетсиманската градина, но съм благодарен всеки ден от живота си за единителната Му жертва за всички нас”, каза президент Томас С. Монсън при закриването на 181-та годишна обща конференция. “… Той слязъл по-ниско от всички неща, за да може да спаси всички неща. Правейки това, Той ни дал живот отвъд това смъртно съществуване. Той ни изкупил от падението на Адам. До дълбините на душата си съм Му благодарен. Той ни учи как да живеем. Той ни учи как да умираме. Той осигури нашето спасение”.

4 02096 85112 0
BULGARIAN